

Най-добрият дебютен роман, който съм чела от години. Вълнуващ,
емоционален, секси и спиращ дъха. Изпълнен с изненадващи обрати.
Не е за изпускане!

ДЖ. Р. УОРД

АВТОР НА „БРАТСТВОТО НА ЧЕРНИЯ КИНЖАЛ“

Първият гроб отдясно
ДАРИНДА ДЖОУНС

ДАРИНДА ДЖОУНС ПЪРВИЯТ ГРОБ ОТДЯСНО

Превод: Надя Баева

chitanka.info

Чарли вижда мъртъвци. Точно така, тя вижда мъртъвци. Работата ѝ е да ги убеди „да влязат в светлината“. Но когато тези мъртъвци са починали при далеч не идеални обстоятелства (иначе казано, били са убити), понякога искат от Чарли да потърси сметка на лошите. Нещата се усложняват от изпълнените с гореща страст сънища на Чарли за някой, който я е следвал цял живот. Оказва се, че той май не е мъртвец. Нищо чудно да се окаже нещо съвсем различно...

На Анет.

Моята красива сестра.

*Ти си като слънцето: ярка, ослепителна и някак
дразнеща на моменти.*

Но пък за какво са сестрите?

БЛАГОДАРНОСТИ

Огромно и сърдечно благодаря:

На невероятния ми агент Александра Машинист. Благодаря ти, че повярва в тази книга и че ме изтърпя. Енергията ти е заразителна. Ако можеше да я бутилираш, би направила състояние.

На талантливия ми редактор Дженифър Ендърлин. Ентусиазмът ти е достоен за преклонение. Трудолюбието ти е вдъхновяващо. Изключителната ти информираност е безценна.

На всички членове на семейството ми, дори на по-лабилните. Къде щях да съм без такива невероятни роднини? На семействата Ийкинс, Дуарте, Джоунс, Камбъл, Скот, Суопс, Дули и Сник и последни, но никога не и по значимост, могъщите момчета Джоунс: Дани, Джердан, Кейси и най-новото ни попълнение Конър Мейсън. Всички имате сърцето ми и вечната ми признателност.

На богините от ЛЕРА, всички до една и най-вече на моята богиня-критик Тами Боман.

На моите посестрими, финалистки за наградата „Golden Heart“ 2009 г. за автори на любовни романи. Вашата сърдечност и подкрепа бяха неоченими. Благодаря ви за вашето приятелство и сестринска обич.

Специална благодарност на тези, които прочетоха творбата ми и оцеляха, за да споделят преживяното. Особено признателна съм за отзивите от: Анет, Дан Дан, ДД, Ашли, Тами, Шери, Брайа, Кики, Емили, Клисти, Габи, Мелвин, Кати, Майкъл, Кит, Даниел Танър или Д2, и на моя сводник Куентин. Скъпя споделеното от вас. Книгите ми също.

Като стана дума за оцелелите, които ще споделят преживяното, гаргантюанско благодаря на Дж. Р. Уорд, Мери Джанис Дейвидсън, Джейн Ан Кренц, Джина Шоултър и Кресли Коул. Нямам думи за своята признателност. Мислех да ви изпратя кошници с плодове, но дори лакомствата бледнеят пред дълбочината на моята благодарност. Благодаря ви от най-съкровени кътчета на сърцето си.

И на мама. Надявам се пътешествието ти нагоре да е било
вълшебно. Дано устните ти винаги танцуват при песните на Том
Джоунс. Поздрави татко от нас.

ГЛАВА 1

„По-добре да виждаш умрели, отколкото да си умрял.“

Шарлот Джийн
Дейвидсън, жътвар на
души

През последния месец сънувах все един и същ сън — тъмнокос непознат се материализира от дима и сенките, за да си играе с мен на чичо доктор. Бях започнала да се чудя дали тези повтарящи се нощни халюцинации, водещи до разтърсващи оргазми, няма да доведат до дълготрайни странични ефекти. Смърт, предизвикана от непоносимо удоволствие, не е шега работа. Перспективата ме отведе до следната дилема: дали да ида на лекар или да черпя наред?

Тази нощ не беше изключение. Сънувах съня убиец, в който присъстваха две умели ръце, горещи устни и творчески използвани кожени бричове, когато две външни сили се опитаха да ме измъкнат от него. Показах неистова съпротива, но това бяха извънредно настойчиви външни сили. Първо ледена милувка пропълзя по глезена ми и пропъди нажежения ми до червено сън. Потреперих и теглих един ритник, изпълнена с нежелание да се отзова на повикването, после прибрах крака си под дебелия юрган с десенче „Бъгс Бъни“.

Второ, тиха, но несекваща мелодия зазвуча в периферията на съзнанието ми като песен, която ти е позната, но не помниш откъде. След миг осъзнах, че беше подобният на щурче звън на новия ми телефон.

С тежка въздишка отворих очи, колкото да фокусирам поглед върху цифрите, светещи върху нощното ми шкафче. Четири и трийсет и четири сутринта. Що за садист звъни на друго човешко същество в четири и трийсет и четири сутринта?

До леглото ми се чу прокашляне. Насочих вниманието си към мъртвеца, застанал там, после спуснах клепащи и попитах с дрезгав глас:

— Би ли го вдигнал?

Той се поколеба.

— Телефона ли?

— Ммм.

— Ами аз съм нещо като...

— Добре, остави.

Пресегнах се за телефона и лицето ми се изкриви в гримаса от рязката болка, която ме прониза и която ми припомни, че предишната вечер бях пребита до безсъзнание.

Мъртвецът отново се прокашля.

— Ало — изграчих аз.

Беше чичо ми Боб. Засипа ме с поток от думи, очевидно в неведение за факта, че в часовете преди съмване не бях способна да мисля свързано. Концентрирах се с всички сили върху концентрирането си и улових три изпъкващи фрази: напрегната нощ, две убийства, спешно тук. Скалъпих дори и отговор, нещо като: „От коя планета падаш?“.

Той въздъхна, очевидно раздразнен, и затвори.

Отпуснах се на възглавницата и натиснах бутон на новия си телефон, който или беше за край на разговора, или за бързо избиране на близкото заведение с китайска храна за вкъщи. После се опитах да се изправя до седнало положение. Също като свързаното мислене и това не се оказа никак лесно. Макар че нормално съм шейсет килограма... е, и нещичко отгоре, по някаква необяснима причина помежду частичното си и пълно събуждане тежа ни повече, ни по-малко двеста и трийсет кило.

След кратка борба, напомняща тази на кит, изхвърлен на брега, се предадох. Онова кило сладолед, дето го омахих след побоя, май се оказа неразумна идея.

Понеже от болки не можех да се протегна, се задоволих само с протяжна прозявка, трепнах от щракането в челюстта и отново погледнах мъртвеца. Образът му ми се мерзелееше. Не защото той беше мъртъв, а защото беше четири и трийсет и четири сутринта. Пък и съвсем скоро ме бяха набили.

— Здравейте — изрече той притеснено.

Смачканият костюм, очилата с кръгли рамки и рошовата коса, му придаваха вид на нещо средно между побъркан учен и млад магьосник, когото всички ние познаваме и обичаме. Имаше също две дупки от куршуми отдясно на главата и стемна се кръв по слепоочието и бузата му. Нито един от тези детайли не беше проблем. Проблемът се състоеше във факта, че беше в спалнята ми. В малките часове на деня. Надвесен над мен като мъртъв воайор.

Отправих му прословутия си убийствен поглед, който отстъпва само на прословутия ми слисан поглед, и реакцията не закъсня.

— Прощавайте, прощавайте — взе да заеква той, — не исках да ви уплаша.

Нима изглеждах уплашена? Явно трябваше да поработя над убийствения си поглед.

Престанах да му обръщам внимание и станах предпазливо от леглото. Бях облечена с фланелка на хокейния отбор „Скорпиънс“, задигната от вратаря, и боксерки от екипа на същия отбор, но от играч на друга позиция. Чихуахуа, текила и стрип покер. Нощ, записана с неизтриваемо мастило начело в списъка ми: „Неща, които никога вече няма да правя“.

Със стиснати от физическо терзание зъби затътрих всичките болящи двеста и трийсет килограма към кухнята и по-конкретно към кафеварката. Кофеинът щеше да одялка излишъците и за нула време щях да се върна към нормалното си тегло.

Тъй като апартаментът ми е като кутийка, не ми отне много време да стигна опипом в тъмното до кухнята. Мъртвецът ме последва. Винаги го правят. Можех само да се надявам този да си държи устата затворена, докато кофеинът подейства, но, уви, няхах този късмет.

Едва успях да натисна бутона и той започна.

— Вчера бях убит — заговори той от прага. — Казаха ми да се обърна към вас.

— Казаха ти, значи?

Може би ако стоях неотлъчно до кафеварката, тя щеше да развие комплекс за малоценност и да се загрее, само за да докаже, че го умее.

— Едно хлапе ми каза, че разкривате убийства.

— Така ли ти каза?

— Казвате се Чарли Дейвидсън, нали?

— Точно така.

— Полицай ли сте?

— Не съвсем.

— Шериф?

— Не.

— Частен детектив?

— Виж — отвърнах аз, като най-накрая се обърнах към него, — не се обиждай, но, доколкото съм наясно, може да си умрял преди трийсет години. Мъртвите нямат усещане за време. Абсолютно никакво.

— Вчера, осемнайсети октомври, в седемнайсет и четирийсет, получих два изстрела в главата. Резултатът беше тежко мозъчно увреждане и смърт.

— О! — възкликнах аз, сдържайки скептицизма си. — Не съм ченге.

Обърнах се към кафеварката, твърдо решена да пречупя желязната ѝ воля с прословутия си убийствен поглед, който отстъпваше само на...

— Каква сте тогава?

Почудих се дали „Най-лошият ти кошмар“ ще прозвучи глупаво.

— Частен детектив съм. Дебна неверни съпрузи и изчезнали кучета. Не се занимавам с убийства.

Не беше точно така, но нямаше нужда той да го знае. Едва бях приключила с един голям случай и се надявах на няколко дни отдих.

— Но онова хлапе...

— Ейнджъл — казах аз, съжалявайки, че не проведох екзорсизъм срещу малкия дявол, когато имах възможност.

— Ангел ли е?

— Не, името му е Ейнджъл.

— Казва се Ейнджъл?

— Да. Защо? — попитах. Вече започвах да се отегчавам.

— Мислех, че може това да му е работата.

— Само име е. Повярвай ми, той е всичко друго, но не и ангел.

След като отмина една цяла геоложка епоха, в която едноклетъчен организъм еволюира до водещ на сутрешно предаване, кафеварката още ми се опъваше. Отказах се да чакам и реших да отида до тоалетната.

Мъртвецът ме последва. Винаги го правят.

— Ти си много ярка — каза той.

— Благодаря.

— И искряща.

Това не беше нищо ново. Казвали са ми, че напускащите този свят ме виждат като фар, като блестяща същност, която са способни да зърнат от друг континент. Подчертавам блестяща. И колкото повече доближават, толкова повече искря. Ако въобще има дума „искря“. Винаги съм приемала искрите като плюс на факта, че бях единственият жътвар на души отсам Марс. Работата ми се състои в това да насочвам умрелите към светлината. Тоест, към портала. Тоест, към себе си. Невинаги върви гладко. Като приказката, че може да заведеш коня до водата, но... и прочее.

— Между другото — казах аз, хвърляйки поглед през рамо, — ако наистина видиш ангел, бягай. Бързо. В противоположната посока.

Не че има такава нужда, но е забавно да плашиш хората.

— Наистина ли?

— Наистина. Я кажи — обърнах се с лице към него, — ти ли ме докосна?

Някой направо се изгаври с десния ми глезен, някой студен и тъп като той беше единственият мъртвец в стаята...

— Какво? — възкликна той възмутено.

— По-рано, докато още бях в леглото.

— Не.

Присвих очи и му отправих заплашителен поглед, после продължих куцукането си към банята.

Имах спешна нужда от душ. Не можех да дрънкам цял ден. Чичо Боб щеше да получи удар.

Но докато крачех към банята, осъзнах, че най-трудният момент от сутринта ми, онзи със светлината, бързо приближаваше. Прищя ми се да продължа с дрънкането въпреки състоянието на артериите на чичо Боб. Казах си: „Просто го преглътни“. Трябваше да се свърши.

Опрях трепереща ръка на стената, задържах дъха си и щракнах ключа на осветлението.

— Ослепях — развихах се аз, закривайки очи с ръка. Опитах да фокусирам пода или мивката, но пред погледа ми нямаше нищо, освен размазани петна.

Определено трябва да намаля ватовете.

Залитнах назад, успях да се задържа права и наложих на краката си да се местят един пред друг. Нямаше да позволя на някаква си крушка да ме спре. Имах работа за вършене.

— Знаеш ли, че в хола ти има мъртвец? — попита той.

Обърнах се към него и после хвърлих поглед към господин Уонг, който стоеше с гръб към нас, забил нос в ъгъла. Погледнах отново към мъртвец номер едно и го попитах:

— Това не е ли все едно джезвето да нарича чайника афроамериканец?

Господин Уонг също беше мъртвец. Съвсем мъничък мъртвец. Висок едва метър и петдесет и целият беше сив. Абсолютно целият. Почти едноцветен в прозрачността си. Със сива униформа, сива коса и кожа, той приличаше на китайски военнопленник. Стоеше си в ъгъла ден след ден, година след година. Никога не помръдваше. Никога не говореше. Въпреки че не го обвинявах, задето не излиза, и аз смятах господин Уонг за чешит.

Разбира се, фактът, че имах дух в ъгъла, не беше най-зловещата част. В мига, когато мъртвецът осъзнаеше, че господин Уонг не просто стои в ъгъла, а се рее на няколко сантиметра от пода, той несъмнено щеше да е наистина шашнат.

Давах мило и драго за такива моменти.

— Добро утро, господин Уонг — подвикнах.

Не бях сигурна дали господин Уонг чуваше. Вероятно това не беше толкова лошо, защото няхах представа за истинското му име. Кръстих го господин Уонг за времето между състоянието му на зловещия мъртвец от ъгъла и нормалния движещ се тип, в който все някога трябваше да се превърне, ако питаха мен. Дори мъртвците имат нужда от здравословно чувство за комфорт.

— В таймаут ли е?

Добър въпрос.

— Нямам представа защо стои в ъгъла. Там е, откакто наех апартамента.

— Наела си жилище с мъртвец?

Свих рамене.

— Исках апартамента и реших, че мога да го скрия с библиотеката.

Но мисълта за покойник, реещ се зад книгата „Страстна обич“, не ми допадна. Не можех просто да го затисна там, а и не знам дали харесва любовни романи.

Отправих поглед към най-новото безплатно попълнение, удостоило ме с присъствието си.

— Как се казваш?

— Колко грубо от моя страна — отвърна той, изправи се и тръгна към мен с протегнатата ръка. — Аз съм Патрик. Патрик Зюсман Трети.

Спря и се втренчи в ръката си, после ме погледна като теле.

— Предполагам, че едва ли ще можем...

Поех я и стиснах здраво.

— Всъщност, Патрик Зюсман Трети, да, ще можем.

Той събра вежди.

— Не разбирам.

— Това е положението — заявих му и влязох в банята, — не си единствения.

Докато затварях вратата чух, че Патрик Зюсман Трети най-последно се шашна.

— О, боже, той се рее.

Под душа се усетих като в рай, изпълнен с топъл шоколадов сироп. Парата и водата ме обгърнаха, докато правех инвентаризация на мускулите си и мислено отбелязвах със звездичка онези, които ме боляха.

Левият ми бицепс определено изискваше звездичка, което беше логично. Онзи гадняр в бара миналата вечер ми беше извил ръката с очевидното намерение да я изтръгне. Понякога да си частен детектив означава да се разправяш с не особено изискани членове на обществото, като например агресивен съпруг на клиентка.

След това проверих цялата си дясна страна. Да, болеше ме. Звездичка. Вероятно резултат от падането ми върху джубокса. Гъвкавост и грациозност не са ми присъщи.

Ляв хълбок — звездичка. За него нямам спомен.

Лява ръка под лакътя — две звездички. Най-вероятно е пострадала, като блокирах замахането на гадняра.

И, естествено, лявата ми буза и челюстта — с четири звездички, там блокажът ми се бе оказал напълно неуспешен. Просто гаднярът бе твърде силен и бърз, а ударът бе дошъл твърде неочаквано. Свлякох се

като пияна каубойка, която се опитва да танцува кадрил^[1] на „Металика“.

Конфузно? Да. Но и поучително, колкото и да е странно. До този момент не бяха ме нокаутирали. Мислех, че повече ще боли. Когато те повалят в безсъзнание, болката се появява чак по-късно. Но пък тогава е яка и безмилостна.

Все пак бях преживяла нощта без трайно увреждане. Това винаги е добър знак.

Докато се опитвах да облекча болката във врата си, мислите ми се върнаха към скорошния сън — същия, който сънувах всяка нощ в продължение на месец. Ставаше ми все по-трудно да се преборя с остатъчните спомени след събуждането си, със запазилото се усещане за докосване, със замъгляващото ума желание. Всяка нощ в съня ми един мъж излизаше от тъмните дълбини на съзнанието ми, сякаш ме бе чакал да заспя. Устата му — плътна, мъжествена — изгаряше плътта ми. Езикът му, като пламък върху кожата ми, изпращаше мънички искри по цялото ми тяло. После той се навеждаше в посока юг, тогава раят се отваряше и зазвучаваше хорово алилуя в съвършена звънка хармония.

Отначало сънищата започнаха кротко. Докосване. Целувка, лека като полъх. Едва доловима усмивка и откриване на красота там, където въобще не бях я очаквала. После сънищата се разраснаха и придобиха плашеща мощ. За пръв път в живота си изживях оргазъм насън. И то неведнъж. През последния месец ми се беше случвало почти всяка нощ. Под ръцете — и други телесни части — на сънуван любовник, който не можех да видя изцяло. И все пак знаех, че той е върхът на чувствеността и на мъжкия магнетизъм. Също така знаех, че ми напомня някого.

Досещах се, че някой насилствено прониква в сънищата ми. Но кой беше той? През целия си живот съм имала способността да виждам покойници. Все пак бях роден жътвар на души, макар да открих този скъпоценен дар чак в гимназията. При все това мъртвите никога не бяха успявали да влизат в сънищата ми, да ме карат да трептя като струна, да се гърча и, признавам си, да умолявам.

Що се отнася до способността ми, в нея няма нищо толкова специално. Мъртвите съществуват на една равнина, а човешката раса — на друга. А аз — дали поради случаен инцидент, божествена намеса

или психично разстройство — съществувам и на двете. Може да се каже, че съм феномен, но всичко е доста простичко. Няма трансове, нито кристални кълба, нито тунел, преместващ мъртвите от едно ниво в друго. Само едно момиче, неколцина духове и цялата човешка раса. По-елементарно, здраве му кажи.

И все пак той беше нещо повече, нещо... немъртво. Поне такъв ми изглеждаше. Мъжът от сънищата ми излъчваше топлина. Мъртъвците са студени, също като по филмите. Присъствието им прави дъхът ти замъглен, кара те да потреперваш, изправя косата ти. Докато мъжът от сънищата ми, мургавият прелъстител, към когото се бях пристрастила, беше същинска пещ. Беше като врял душ, който ме заливаше цяла — сладостен и болезнен и навсякъде едновременно.

Сънищата бяха толкова реални, а чувствата и реакциите, предизвиквани от докосването му — толкова ярки. Дори сега почти усещах ръцете му, плъзгащи се по бедрата ми, сякаш той беше с мен под душа. Чувствах как дланите му се спират върху хълбоците ми и как стегнатото му тяло се притиска към гърба ми. При допира до мен мускулите му се свиваха и разпускаха като прилив и отлив под влиянието на луната. Когато пъхнах ръка помежду ни и я плъзнах надолу по корема му, за да обхвана ерекцията му, той изпусна въздишка на наслада и ме притегли към себе си.

Усетих устата му до ухото си, дъхът му докосваше бузата ми. Никога не бяхме продумвали. Нажежената страст на сънищата не оставяше място за разговор.

[1] Френски танц от края на XVIII век. — Бел.ред. ↑

ГЛАВА 2

*„Мъртвите са толкова много, а времето —
толкова малко.“*

Шарлот Дейвидсън

Все още разтърсена от евентуалната самоличност на мъжа от сънищата ми, се увих в хавлиената кърпа и дръпнах завесата на душа. Зюсман провря глава през вратата и сърцето ми се гмурна към стомаха в плитчините на шока, като се наръби на изострените нервни окончания там.

Подскочих, после поставих ръка върху сърцето си да го успокоя, раздразнена, че все още така лесно се изненадвах. Човек би казал, че след като толкова пъти съм виждала мъртъвци да се появяват изневиделица, трябва вече да съм свикнала.

— Да му се не види, Зюсман. Да бяхте се научили да чукате всички вие.

— Съществуването ни е безплатно — нацупи се той.

Излязох от душ-кабината и грабнах флакон аерозолен спрей от тоалетната си чантичка.

— Само да си стъпил в банята, ще ти разтопя лицето със спрея против трансцендентални вредители.

— Сериозно ли? — опули се той.

— Не — отвърнах и отпуснах рамене. Не ми беше лесно да лъжа умрелите. — Това е просто вода. Само не казвай на господин Хабършам, мъртвеца от 2Б. Единствено този флакон е в състояние да държи дъртия мръсник вън от банята ми.

Зюсман повдигна вежди и огледа голото ми тяло.

— Не мога да го обвинявам.

Стрелнах го злобно с поглед и отворих вратата със замах. Мина през лицето му и той изгуби ориентация. Постави едната ръка на челото си, а другата върху бравата, за да преодолее замайването.

Новаците бяха толкова лесни. Дадох му секунда да се освести и посочих към табелката, закована от външната страна на вратата на банята.

— Запомети я — наредих му и отново тръснах вратата.

— „Вход забранен за мъртъвци“ — взе да чете той на глас отвън. — „Ако внезапно сте развили способност да минавате през стени, значи сте мъртъвци. Не лежете в някоя канавка и не ви предстои да се събудите. Приемете го и не припарвайте в банята ми, по дяволите!“ — Той отново провря глава през вратата. — Не мислиш ли, че е грубичко, а?

Табелата ми може да изглеждаше малко нетактична за нетренирано око, но обикновено изпълняваше предназначението си. Освен ако не беше господин Хабършам. Него трябваше да го заплашвам. Често.

Дори при наличието на табела бях привикнала да мия косата си сякаш апартаментът гори. Малко много ми идваше компанията на умрели в душ-кабината след цикъла на изплакване. Вече никога не си същият, след като прострелян в главата ти цъфне за чай и сауна.

Вдигнах рязко показалец.

— Вън! — изкомандвах и се заех да решавам проблема с израненото си и подуто лице.

Полагането на фон дьо тен след здрав пердах, е по-скоро изкуство, отколкото наука. Изисква се търпение. И пластове. Ала след третия пласт търпението ми свърши и си измих лицето. Че кой щеше да ме гледа толкова рано сутринта? Докато прибрах шоколадовокафявата си коса в конска опашка, почти бях успяла да си внуша, че драскотините и насинените очи ми придават известна загадъчност. Малко коректор, малко червило и бях готова за пред света. Обаче си оставаше въпросът: беше ли светът готов за мен?

Излязох от банята с бяла риза с копчета отпред и джинси, с надеждата, че бюстът ми ще помогне да получа оценка 9,2 по десетобалната скала. А бюст имах в изобилие. Ако се наложеше, можех да разкопчея най-горното копче, за да покажа нещичко. Може би никой нямаше да обърне внимание, че лицето ми прилича на топографска карта на Северна Америка.

— Иха — възкликна Зюсман. — Изглеждаш страхотно, въпреки лекото обезобразяване.

Спрях и се обърнах към него.

— Какво каза?

— Тъъ... изглеждаш страхотно.

— Нека те попитам нещо — казах, като се наклоних към него.

Той предпазливо отстъпи крачка назад. — Като беше жив, което е било съвсем доскоро, би ли казал на мацка, която току-що си срещнал, че изглежда страхотно?

Той се замисли за момент, после отвърна:

— Не. Жена ми би се развела с мен.

— Защо тогава в мига, когато умрете, си мислите, че може да говорите каквото си щете, на когото си щете?

Той и върху това поразсъждава за малко.

— Защото жена ми вече не може да ме чуе — гласеше обяснението му.

Отправих му пълната мощ на смъртоносния си поглед, способен да го ослепи за цяла вечност. После грабнах чантата и ключовете си и точно преди да угася лампите, се обърнах и му рекох с намигване:

— Благодаря за комплимента.

Той се усмихна и ме последва навън.

Очевидно не бях огнената мацка, за която ме мислеше Зюсман. Всъщност, замръзвах от студ. И, естествено, бях си забравила сакото. Но ме мързеше да се връщам за него. Забързах към яркочервения си Джип Рангълър. Кръстила съм го Мизъри в чест на майстора на ужасите и на всякаквите страховити емоции. Зюсман се настани на мястото до шофьорското.

— Жътвар на души, а? — рече той, докато щраквах колана си.

— Да.

Не бях си дала сметка, че знае професията ми. С Ейнджъл трябва да са си приказвали надълго и нашироко. Завъртях ключа и Мизъри се събуди с рев. Още трийсет и седем вноски и това бебче щеше да е изцяло мое.

— Не приличаш на жътваря на души.

— Да не би да си го срещал?

— Не, не съм — отвърна той.

— Дадох си робата на химическо чистене.

Това предизвика глуповато хилене.

— А косата ти къде е?

Отправих му зловеща усмивка и включих отоплението.

— Като говорим за престъпления — подхванах, за да сменя темата, — ти видя ли кой стреля по теб?

Той приплъзна очилата си с показалец.

— Не, никого не видях.

— Дявол го взел. Това не помага. — Завих вляво по „Сентръл“.

— А знаеш ли къде си? Къде е тялото ти де? Движим се към центъра. Може за твоя случай да ме викат.

— Не, бях влязъл в алеята в двора. С жена ми живеем в Хайтс.

— Значи си женен?

— От пет години — отвърна той и в гласа му прозвуча тъга. —
Имаме две деца, момичета. На четири и на година и половина.

Мразех момента, когато споделяха за оставените близки.

— Много съжалявам.

Той ме погледна с изражение, познато ми от толкова други преди него, с което сякаш казваше: „Щом виждаш умрели, сигурно знаеш всичко“. Предстоеше му силно да се разочарова.

— Трудно ще им бъде, нали? — промълви той, като ме изненада с посоката на мисълта си.

— Да, трудно — отговорих искрено. — Жена ти ще плаче и ще изпадне в жестока депресия. После ще открие у себе си неподозирани сили. — Погледнах го право в очите. — И ще оживее. Заради момичетата тя ще оживее.

Това като че го удовлетвори за момента. Кимна и се загледа навън през прозореца. Останалият път до центъра прекарахме в мълчание, което ми даде нежеланата възможност да мисля за любовника си от сънищата. Ако бях права, името му беше Рейес. Нямах представа дали това беше малкото му име или фамилията му, нито откъде е, нито каквото и да било друго, свързано с него. Само знаех, че се казва Рейес и че е красив. За беда беше също така и опасен. Бяхме имали една-единствена среща, когато и двамата бяхме още юноши. Тази среща беше белязана със заплахи, напрежение и близостта на устните му до моите дотолкова, че почти можех да усетя вкуса му. Не го видях никога повече.

— Ето там е — обади се Зюсман и ме изтръгна от мислите ми.

Беше видял мястото на престъплението на няколко пресечки разстояние. Червени и сини светлини танцуваха по сградите и пулсираха в тъмата на ранното утро. Приближавайки се, навлязохме в светлината на ярките прожектори, поставени за следователите. Сякаш слънцето беше огряло само над едно място. Видях колата на чичо Боби и спрях на паркинга на близкия хотел.

Преди да слезем, се обърнах към Зюсман.

— Случайно да видя някого в апартамента ми?

— Искаш да кажеш, освен господин Уонг?

— Да, някакъв мъж.

— Не. И друг ли имаше?

— Не, забрави.

Трябваше да си обясня как Рейес беше направил фокуса под душа. Освен ако нямах забележителната способност да спя права, той умееше да влиза не само в сънищата ми.

Когато слязох — а Зюсман почти изпадна — потърсих чичо Боб. Стоеше на около четирийсет метра от мен и прожекторът го обливаше с неземна светлина, а той ми хвърли зъл поглед. При това дори не е италианец. Не знам законно ли е това. Чичо Боб или Чибо, както обичам да го наричам — макар рядко пред него — е детектив в полицията на Албукърки. Вероятно доживот, защото и баща ми беше полицай, но още преди години се пенсионира и си купи бар на „Сентръл“. Сградата, в която живея, е точно на гърба му. Понякога печеля допълнително, като го замествам на бара. В момента работя на 3,7 места. Частен детектив съм, когато имам клиенти, барманка, когато потрябвам на татко и формално се водя на ведомост в полицията на Албукърки. На хартия съм консултант. Сигурно защото звучи авторитетно. В действителност съм тайната за успеха на чичо Боб, както бях и за татковия, когато работеше в полицията. Способностите ми им носеха повишение след повишение, докато и двамата станаха детективи. Учудващо е колко лесно се разкриват престъпления, когато можеш да попиташ жертвите кой е извършителят.

Седемте десети идват от впечатляващата ми кариера като жътвар на души. Тя заема значителна част от времето ми, но пък не ми носи никакви приходи. Затова още се колебая дали да я нарека работа или не.

Точно около пет и трийсет се провряхме под полицейската лента. Чичо Боб беше ядосан, но изненадващо, без признаци за апоплексия.

— Почти шест е — каза той и почука по часовника си.

Даде ми да се разбера.

Беше облечен със същия кафяв костюм като предишния ден, но брадичката му бе гладко избръсната, мустаците грижливо сресани и от него лъхаше на средно скъп одеколон. Ощипа ме по брадичката и завъртя лицето ми, за да разгледа синините.

— По-близо е до пет и половина — заспорих аз.

— Обадох ти се преди повече от час. И се научи да избягваш ударите.

— Обади ми се в четири и трийсет и четири — поправих го аз и се дръпнах от ръката му. — Мразя часа четири и трийсет и четири. Мисля, че трябва да бъде забранен и сменен с нещо по-разумно като, да речем, девет и дванайсет минути.

Чичо Боб изпусна дълга въздишка и взе да подръпва гумената гривна на китката си. Беше ми обяснил, че е част от програмата му за справяне с гнева, но за мен си оставаше загадка как може причиняването на болка да ти помогне да овладееш гнева. И все пак винаги бях готова да помогна на вкиснат родственик в беда.

Наведох се към него.

— Мога да ти пусна няколко електрошока с палката, ако ще ти е от полза.

Той отново ме стрелна с ядосан поглед, но придружен с усмивка, което ме зарадва.

Очевидно съдебният лекар си беше свършил работата и вече можехме да отидем да огледаме мястото на престъплението. Игнорирах многото погледи, хвърляни крадешком към мен. Другите полицаи така и не можеха да разберат как успявам толкова бързо да разрешавам случаите и изпитвах към мен враждебно подозрение. Май че не мога да ги обвинявам. Един момент. Напротив, мога.

Точно тогава забелязах Гарет Суопс, досадният спец по издирване на хора, който беше застанал до трупа. Толкова силно обърнах очи нагоре, че едва не получих гърч. Не че Гарет не го биваше в работата му. Беше се учил от легендарния Франк М. Ахеърн, може би най-прочутия спец по издирване на хора в света. Според това, което бях чувала, благодарение на господин Ахеърн, Гарет бил способен да открие и Хофа^[1], ако си наумял.

Беше също така приятен за окото. С къса черна коса, широки рамене, кожа с цвят на млечен шоколад и сиви очи, които биха могли да пленят момичето, загледало се по-дълго в тях.

Слава богу, моето внимание е устойчиво колкото това на мушица едnodневка.

Ако трябваше да гадая, бих казала, че е само наполовина афроамериканец. По-светлата кожа и сивите очи натрапваха мисълта за хибрид. Не знаех само дали другата му половина е латино или англосаксонска. Във всеки случай имаше уверена походка и естествена усмивка, които неизменно привличаха погледите към него. Така че външността не беше сфера, в която той да има над какво да се потруди.

Не, Гарет беше върховният досадник по други причини. Когато пристъпих под светлината, той огледа синините по брадичката ми и се подсмихна.

— Среца с непознат ли?

Направих оня жест, с който едновременно се почесваш по веждата и показваш среден пръст. Бива ме в комбинираните жестове. Гарет просто се подсмихна. Отново.

Добре де, не беше виновен, че е гадняр. Той ме харесваше, докато чичо Боб, в състояние на пиянско умопомрачение, не му разкри „нашата малка тайна“. Естествено, не беше повярвал нито дума. Та за вярване ли е? Това се случи преди месец и приятелството ни от крехко мигом премина в несъществуващо. Той явно ме сложи в графата „откачалки“. И чичо Боб също, задето беше повярвал, че наистина виждам мъртъвци. Някои просто са лишени от фантазия.

— Какво правиш тук, Суопс? — попитах го, доста раздражена, че ще трябва да си имам работа с него.

— Помислих, че може да е един от моите издирвани.

— И така ли е?

— Не, освен ако наркоман не носи костюм с жилетка и обувки за хиляда и петстотин долара.

— Жалко. Сигурно е много по-лесно да си прибереш хонорара, когато издирваният се окаже мъртъв.

Гарет сви рамене в знак, че е наполовина съгласен.

— Всъщност — намеси се чичо Боб, — аз го помолих да намине насам, още един чифт очи не са излишни.

Полагах неимоверно старание да насоча собствените си очи далеч от трупа. Призраците на мъртъвци можех да гледам, но труповете им не ми понасяха чак толкова, само че някакво движение в периферното ми зрение ме накара да се взра точно в такова нещо.

— Е, долавяш ли нещо? — попита чичо Боб. Той още ме мисли за екстрасенс. Само че аз бях твърде заета да оглеждам мъртвеца в трупа, за да му отговоря.

Приближих се и подритнах трупа.

— Симпатията, какво правиш още там?

Мъртвецът ме погледна с разширени очи.

— Не мога да си помръдна краката.

Изсумтях насреща му.

— Че ти и ръцете не можеш да си помръднеш, нито дори клепачите. Мъртъв си.

— Боже господи — процеди Гарет през стиснати зъби.

— Слушай — обърнах лице право към него. — Ти си играй в твоя край на пясъчника, а аз ще си играя в моя. Ясно?

— Не съм мъртъв.

Отново се обърнах към събеседника си.

— Миличък, мъртъв си колкото пралея ми Лилиан, а повярвай, тази жена е в трайно състояние на разлагане.

— Но аз не съм. Не съм мъртъв. Защо не ми прилагат животоспасяващи процедури?

— Точно защото си мъртъв.

Гарет измърмори нещо под нос и се фръцна нанякъде. Невярващите много си падат по драматични изпълнения.

— Добре де, ако съм мъртъв, как така говоря с теб? И защо си толкова искряща?

— Дълга история. Просто ми се довери, господинчо, мъртъв си.

Точно в този момент се появи сержант Дуайт, спретнат и много официален с полицейската си униформа и военния си фасон.

— Госпожице Дейвидсън, да не би току-що да ритнахте мъртвия?

— За бога, аз не съм мъртъв!

— Не.

Сержант Дуайт се пробва с убийствения поглед. Помъчих се да не се разхиля.

— Аз имам грижата тук, сержант — обади се чичо Боб.

Сержантът се обърна към него и двамата се гледаха в продължение на цяла минута, преди онзи да проговори:

— Ако обичаш не ми замърсявай местопрестъплението с роднините си.

— Твоето местопрестъпление? — възкликна чичо Боб. На слепоочието му взе да пулсира вена.

Почудих се дали да не го шляпна с гумената гривна на китката му, но все още имах съмнения относно нейната ефикасност.

— Хей, чичо Боб — казах и го потупах по рамото, — да идем ей там и да поговорим, става ли?

Извърнах се и тръгнах, без да чакам, с надежда, че чичо Боб ще ме последва. Той това и направи. Минахме покрай прожекторите и застанахме до едно дърво, където заехме невинни пози като за разговор. Отправих усмивка към сержант Дуайт Йокел, която твърде красноречиво казваше „фукльо“. Стори ми се, че той изръмжа. Добре, че не ми е първа грижа да угаждам на хората.

— Е, какво? — попита чичо Боб, когато Гарет неохотно се присъедини към нас.

— Ами не знам. Не ще да напусне тялото си.

— Какво не щял? — Гарет прокара ръка през косата си. — Това си го биваше.

Игнорирах подхвърлянето му и се загледах как Зюсман приближава към трети мъртвец на местопрестъплението — ефективна блондинка с яркочервени сако и пола. Имаше мощно излъчване на женственост и власт. Харесах я веднага. Зюсман се здрависа с нея. После и двамата се обърнаха да погледнат единствения мъртвец, все още лежащ в локва от собствената си кръв.

— Мисля, че те се познават — казах.

— Кой? — попита чичо Боб и се огледа, сякаш можеше да ги види.

— Идентифицирахте ли този човек?

— Да. — Той извади тефтерчето си, с което ми напомни, че трябва спешно да се отбия в книжарница. Всичките ми тефтерчета бяха запълнени докрай. В резултат на това записвах важната информация на ръката си и след това без да искам я измивах. — Джейсън Барбър. Адвокат в...

— „Зюсман, Елъри и Барбър“ — изрече Зюсман едновременно с чичо Боб.

— Адвокат ли си? — попитах го.

— Разбира се, че съм адвокат. А това е съдружничката ми Елизабет Елъри.

— Здравей, Елизабет — казах и протегнах ръка да се здрависам с нея. Гарет взе да си чопли носа.

— Госпожице Дейвидсън, Патрик ми каза, че можете да ни виждате.

— Да.

— Как така?

— Дълга история. Но първо — насочих се аз към лавината от въпроси, — нека изясним едно: и тримата сте съдружници в адвокатска фирма, а също и тримата сте умрели снощи, така ли?

— Кой още е умрял снощи? — попита чичо Боб и трескаво взе да рови из бележника си.

— И тримата бяхме убити снощи — поправи ме Зюсман. — Всичките с по два изстрела от деветмилиметров пистолет в главата.

— При мен фигурират само две убийства.

Вдигнах поглед към чичо Боб.

— При теб има само две убийства от снощи? Били са три.

Гарет застина, вероятно в недоумение какво съм намислила и как мога да знам подобно нещо, след като нямаше как да виждам мъртъвци и те да ми казват, че са мъртви. Просто не беше възможно.

Чичо Боб проучи тефтерчето си.

— При нас фигурират Патрик Зюсман, открит пред дома си в района на Маунтин Рън и този тук, Джейсън Барбър.

— В момента с нас са Патрик Зюсман... Трети — казах аз и отправих бърза усмивка към Зюсман — и Джейсън Барбър. Но той в момента е във фаза на отрицание. — Погледнах към него в момента, когато съдебният лекар затваряше ципа на чувала за трупове.

— Помощ! — вресна Барбър и се замята като червей в тиган. — Не мога да дишам!

— О, за бога — изрекох със силен шепот. — Вземи се изправи най-сетне!

— И? — попита чичо Боб.

— Елизабет Елъри също е убита — поясних аз, притеснена, че го казвам пред нея. Стана ми някак неловко.

Гарет вече ме гледаше с нескрита враждебност. Гневът е масово разпространена емоция при сблъскване с нещо, невъзможно за вярване. Но, честно казано, той можеше да си гледа работата.

— Елизабет Елъри? Нямаме никаква Елизабет Елъри.

Елизабет, която разглеждаше изпитателно Гарет, се обади:

— Този човек тук изглежда ядосан за нещо.

Кимнах.

— Не вярва, че мога да ви виждам. Ядосва се, че говоря с вас.

— Много жалко. Толкова е... — Тя наклони глава да го разгледа отзад. — ... привлекателен.

Изкисках се и двете дискретно си ударихме ръцете, от което Гарет се почувства още по-неудобно.

— Знаеш ли къде е трупът ти? — попитах я.

— Да. Отивах на гости на сестра си в района на Индиан Скул и Челуд. Бях купила подарък за племенника ми. Пропуснах тържеството за рождения му ден — добави тя тъжно, сякаш в този момент осъзна, че ще пропусне и всичко останало. — Чух, че децата играят в задния двор и реших да се промъкна и да ги изненадам. Това е последното, което си спомням.

— Значи и ти не си видяла стрелеца? — попитах я.

Тя поклати глава.

— А чу ли нещо? Щом си застреляна, все трябва...

— Не си спомням.

— Той използва заглушител — поясни Зюсман. — Звучеше някак странно и приглушено, като затръшване на врата.

— Стрелецът е използвал заглушител — предадох на чичо Боб. — И никой от тези двамата не е видял извършителя. Къде точно е трупът ти? — попитах Елизабет. Тя ми каза и аз повторих адреса на чичо Боб. — Отстрани на къщата е. Там имало много храсти, което обяснява защо не са я намерили досега.

— Как изглежда? — попита чичо Боб.

— Бяла, около метър и седемдесет — отвърнах, след като извадих наум от ръста ѝ десетсантиметровите токчета.

— Хей, бива си те — възкликна тя.

Усмихнах ѝ се със симпатия.

— Русокоса, със сини очи и блед родилен белег на дясното слепоочие.

Тя взе да търка притеснено слепоочието си.

— Струва ми се, че това е кръв.

— О, пардон, цветовете понякога са малко неясни. — Посочих услужливо в тефтерчето на чичо Боб. — Задраскай това за белега. — Вдигнах очи към него. — Тя вероятно ще е единственият труп там с червен дизайнерски костюм и обувки с високи токове.

Гарет едва не ме захапа.

— Качвай се в колата ми — изкомандва той през зъби. — Доведи и умрялото маце. — Последното го каза с известен сарказъм.

— Нима ще му позволиш да ми говори така? — попитах чичо Боб.

Той сви рамене.

— Човекът има впечатляващ рекорд за открити издирвани лица.

— Хубаво тогава — рекох обидено.

Не че не можех да се справя с Гарет. Просто ми се прииска да се оплача. Преди да тръгнем обаче, трябваше да се разбера с Барбър. Придружена от Елизабет и Зюсман, отидох до линейката, където съдебният лекар разговаряше със сержант Дуайт. Носът на Барбър се подаваше от чувала за мъртъвци.

— Мой човек, не се шегувам. Трябва да излезеш от тялото си. Това направо ме плаши.

Той се понадигна, колкото да видя лицето му.

— Тялото ми си е мое, дявол го взел. Познавам закона, а девет десети от него се отнасят за собствеността. Колкото до теб — заяви той, като насочи пръст от чувала, — не се ли предполага, че трябва да ни помагаш в тежкия миг? Не е ли това занятието ти?

— Не и ако зависеше от желанието ми.

— Напълно си ми ясна: уморила си се да съчувстваш — изрече той с обвинителен тон.

Обърнах се към Зюсман и въздъгнах.

— Никой не харесва неспособността ми да им вляза в положението. Би ли го вразумил, моля те?

Гарет стоеше до колата си, бесен, че не бях го последвала като покорно кученце.

— Дейвидсън! — кресна той над капака.

— Суопс! — върнах му топката с подигравка към отколешната традиция бойните другари да се наричат по фамилия. После се обърнах към моите адвокати. — Среща по-късно в офиса ми.

Зюсман кимна и отправи гневен поглед към оня, дето се правеше, че не е мъртъв като пън.

Елизабет тръгна с мен към колата на Гарет.

— Може ли аз да седна до хубавеца?

Удостоих я с най-широката си усмивка.

— Той е изцяло твой.

[1] Джеймс Ридъл Хофа (1913-1975?), известен като Джими Хофа — известен профсъюзен активист в САЩ, опитал се да обедини в профсъюз всички транспортни работници в света. През 1975 г. е похитен и вероятно убит, но трупът му никога не е открит и съдбата му си остава неизвестна. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА 3

*„Никога не чукай на вратата на смъртта.
Звънни и бягай. Тя много мрази това.“*

Надпис на тениска

Гарет отвори пакет с леден компрес и ми го подхвърли, докато завиваше по „Сентръл“.

— Лицето ти на нищо не прилича.

— Надявах се никой да не забележи. — Намигнах на Елизабет, която седеше между нас. Бях пропуснала да го спомена на Гарет. Някои неща е по-добре да останат неизказани.

Гарет ме изгледа гневно.

— Мислела си, че никой не би забелязал? Живееш си в някакъв твой откачен свят, нали?

— Хич не разбира от майтап — каза Елизабет.

— Дразниш ме и затова ме целуни отзад — отвърнах аз. На Гарет, не на Елизабет.

Име като Чарли Дейвидсън върви със съответните отговорности. То не понася противопоставяне. Не търпи безобразия от никого. А и създава атмосфера на фамилиарност с клиентите. Чувстват се, сякаш вече ме познават. Все едно, че се казвам Марта Вашингтон^[1] или Тед Бънди^[2].

Погледнах в страничното огледало към движещата се след нас полицейска кола, към адреса, където поради подаден анонимен сигнал детектив Робърт Дейвидсън вярваше, че може да има още една жертва. Чичо Боб получаваше много анонимни сигнали. Гарет започваше да събира две и две.

— Значи ти си всемогъщият анонимен източник?

— С тази уста ли целуваеш майка си? — въздъхнах аз, въпреки че ми хареса да ме наричат всемогъща. Гарет се смръщи и аз отговорих:

— Да, аз съм анонимният му източник. Така е, откакто навърших пет години.

По лицето му се изписа съмнение.

— Чичо ти те е водил на местопрестъпления, когато си била на пет?

— Не ставай смешен. Чичо Боб не би постъпил така. Не беше нужно. Баща ми ме водеше. — Ченето на Гарет увисна и аз се разхилих. — Шегувам се. Не се налагаше да ходя на местопрестъпленията. Жертвите винаги ме намират. Явно излъчвам светлина.

Той се обърна и се загледа в оцветения в розово и оранжево залез, характерен за Ню Мексико.

— Ще прощаваш, но нещо не ми се вярва.

— Не ти прощавам.

— Добре — въздъхна той, явно изнервен, — ако има някаква истина в това, кажи ми с какво беше облечена майка ми на погребението си.

Страхотно. Един от любимите ми въпроси.

— Най-вероятно майка ти не се е отбила при мен, а е тръгнала към светлината — отвърнах и му показах с пръсти как е закрачила натам. — Повечето така правят. А в това ниво на съществуване нямам достъп. Валидността на пропуска ми изтече преди години.

— Колко удобно — изръмжа той.

Най-накрая събрах кураж да притисна ледения компрес към лицето си. Болка прониза челюстта ми, отпуснах глава на облегалката и притворих очи.

— Всичко е наред. Не е твоя вината, че си гадняр. Отдавна се научих да не казвам истината на хората. Чичо Боб не биваше да споменава нищо. — Спрях в очакване на отговор, но не получих такъв и продължих: — Всички имаме определени представи за това как работи вселената. Когато някой оспори познанията ни, не знаем как да го приемем. Не сме устроени така. Трудно е да поставиш под въпрос всичко, в което някога си вярвал. Така че, както казах, вината не е твоя. Можеш да ми вярваш или пък не, но каквото и да избереш, ти си този, който ще трябва да приеме последствията от това. Затова бъди мъдър, когато взимаш решение, скакалец. — Неподутата част от устата ми се изви в усмивка.

Тъй като не получих отговор в характерния му стил, отворих очи, за да открия, че се беше втренил в мен. Елизабет седеше между нас, но все пак... Бяхме спрели на червен светофар и той използваше времето да ме анализира със супер чувствителността си на опитен издирвач на хора. Сивите му очи се открояваха на тъмната му кожа и блестяха от любопитство.

— Светна зелено — казах, за да сложа край на това.

Той примигна и натисна педала на газта.

— Мисля, че те харесва — каза Елизабет.

Тъй като не бях информирала Гарет за присъствието ѝ, се задоволих със съкратена версия на убийствения си поглед. Тя се засмя.

Пропътувахме още няколко пресечки, преди Гарет да зададе въпроса за един милион.

— Кой те удари?

— Казах ти — отбеляза Елизабет.

Стиснах зъби и примигнах, докато местех компреса по-надолу.

— Работех за клиентка.

— Нима клиентката те удари?

Долових в гласа му следа от стария Гарет, който не беше гадняр.

— Съпругът на клиентката ме цапардоса. Трябваше да ангажирам вниманието му, докато тя се качваше на самолета за Мексико.

— Не ми казвай, че си поела случай с домашно насилие.

— Добре.

— Не си, нали?

— Напротив.

— По дяволите, Дейвидсън, на нищо ли не се научи от мен?

Беше мой ред да го изгледам невярващо.

— Приятел, точно ти си този, който ми разясни как Франк Ахеърн те е обучил да помагаш на хора да изчезват. Защо мислиш, че ми беше нужна тази информация?

— Не и за да се намесваш в случаи на домашно насилие.

— Всичките ми случаи са от този тип. С какво според теб се занимават частните детективи?

Той имаше и лиценз за частен детектив, разбира се, но беше предпочел да се концентрира върху издирване на изчезнали лица. Там възнагражденията са щедри, ако си добър като него. А и истината е, че

в този случай трябваше да се съглася с Гарет. Малко се бях надценила, но всичко завърши добре.

Клиентката, позната под името Роузи Хършил, беше взела номера ми от приятел на приятел и ми бе позвънила една вечер с молбата да се срещнем пред супермаркет в Уестсайд. За да се измъкне от къщи, беше казала на мъжа си, че отива за мляко, така че се видяхме в един отдалечен край на паркинга на въпросния магазин. Самият факт, че трябва да се оправдава, за да излезе от дома си, беше изострил нервите ми. Трябваше да си плюя на петите още тогава, но тя беше така отчаяна, уплашена и изтощена, задето мъжът ѝ си изкарваше на нея яда, че е кръгъл неудачник, та не можах да ѝ обърна гръб. Състоянието на челюстта ми не беше нищо, в сравнение със синините по лицето ѝ, когато я видях за пръв път. Знаеше със сигурност, а и аз го вярвах, че ако се опиташе да напусне съпруга си, нямаше да доживее до следващия си рожден ден.

Тъй като беше родом от Мексико и имаше роднини там, съставихме план, според който тя трябваше се срещне с леля си в Мексико Сити и оттам двете да отпътуват на юг с достатъчно пари в брой, за да отворят малък хотел на плажа, в близост до селото на баба ѝ и дядо ѝ.

Според казаното ми от Роузи, мъжът ѝ никога не се беше срещал с мексиканските ѝ роднини. Шансовете му да открие нужното семейство Гутиерес в Мексико Сити клоняха към нула, но за всеки случай им бях осигурила нови документи за самоличност. Това само по себе си беше приключение.

Междувременно изпратих анонимно съобщение на господин Хършил, в което се преструвах на обожателка и го канех на питие в бар в Уестсайд. Въпреки че сигурността в бара на баща ми бе примамлива, не можех да рискувам някой да изтърси истинското ми име. Така че оставих Роузи на летището и прекосих Рио Гранде в обратна посока. Щеше да ѝ се наложи да почака няколко часа до излитането на самолета, но аз имах план как да държа Хършил зает цялата вечер. Провокирах го да ме удари и после подадох оплакване. Не че беше лесно. Флиртувах като разгонена кучка и накрая го полях със студен душ. Естествено беше мъж като Хършил да се почувства оскърбен, задето е бил подведен. Изтърсих няколко обиди на тема малки пениси, изкикотих се пренебрежително и юмруците заваляха.

Щеше да е по-лесно да го напия и да го зарежа някъде по пътя, но не можех да рискувам той да открие, че Роузи е заминала преди настъпването на сутринта. А една нощ в ареста беше предостатъчна. И ето че тя вече беше на път към мечтаната кариера на хотелиерка.

— Ето тук е — каза Елизабет.

— Тук — предадох аз информацията на Гарет. — Къщата на ъгъла ли?

Тя кимна.

Намерихме я точно там, където ни каза, че ще бъде. Първо зърнах обувките ѝ — червени, скъпи и с остри токове. После огледах покойната Елизабет. Пълно съвпадение. Това ми стигаше. Върнах се обратно на верандата и поседнах, докато Гарет и другият полицай съобщаваха в участъка.

Докато се упреквах, че не участвам в огледа на трупа и не издирвам улики, както правят уважаващите се частни детективи, вниманието ми бе привлечено от петно в периферното ми зрение. Не от тези петна, които всички виждат. Това беше по-тъмно и по-масивно.

Хвърлих поглед встрани възможно най-бързо, но го пропуснах. И отново. Напоследък се случваше често. Тъмни петна в периферното ми зрение. Реших, че или Супермен беше умрял и се стрелкаше наоколо със скоростта на светлината — защото мъртвите не се движат много бързо, появяват се от нищото и също така изчезват — или получавах поредица от микроинсулти, които някой ден щяха да прераснат в масивен мозъчен кръвоизлив.

Определено трябваше да си проверя холестерола.

Разбира се, имаше и още една вероятна причина. Такава, която не исках да обмислям, но която би обяснила много.

Никога не съм се страхувала от непознатото както другите хора. Не са ме плашели неща като тъмнина, чудовища или Торбалан. Вероятно ако се боях, нямаше да стана добър жътвар на души. Но нещо или някой ме преследваше. В продължение на седмици се опитвах да убедя сама себе си, че си внушавам, но през целия си живот съм виждала само едно нещо да се движи така бързо и то беше единственото на света, което ме ужасяваше.

Така и не можех да си обясня причината за този неестествен страх, тъй като въпросното същество никога не ме беше наранявало. Истината е, че беше спасявало живота ми в няколко случая. Когато

като дете едва не бях отвлечена от предсрочно освободен изнасилвач, то ме спаси. Оуен Вон се опита да ме прегази със субаруто на баща си, докато бях в гимназията и то ме спаси. В колежа бях преследвана и в крайна сметка нападната, но то ме спаси. Не приемах преследването сериозно, докато не се случи най-лошото. Едва тогава осъзнах, че животът ми е бил в опасност.

Човек би помислил, че трябва да съм по-скоро благодарна. Въпросът не беше само в спасяването на живота ми, а и в начина, по който беше станало това. Способността му да прекъсне гръбначния мозък на човек, без да остави видима следа за случилото се, беше леко притеснителна.

По време на гимназията, докато другите тийнейджъри отчаяно се мъчеха да намерят пътя си в живота, то ми разясни каква съм аз. Прошепна ми за отредената ми роля, докато си слагах гланц за устни в дамската тоалетна. Думи, които така и не достигнаха до ушите ми, а останаха да висят във въздуха в очакване да ги вдъхна и да приема коя бях и каква щях да стана. Докато другите момичета пърхаха около мен в опит да зърнат образите си в огледалото, аз виждах само него, надвиснала над мен огромна, загърната в плащ фигура, с натрапващо се присъствие като отнемащ дъха вакуум.

Останах там цели петнайсет минути след другите момичета и след неговото изчезване, неспособна да дишам или да помръдна. Госпожа Уърди ме прати в кабинета на директора за наказание, че пропускам час.

В общи линии той беше мрачен и зловец. Появяваше се от време на време, за да сподели някоя пикантна мъдрост от задгробния живот, а също и да ме стресне до смърт, оставяйки ме разтреперана в часовете след посещенията си. Поне аз бях ярък и искрящ жътвар на души. Той беше мрачен и опасен и от него идеше полъх на смърт като дим, стелещ се по сух лед. Като дете реших да го кръстя с просто име, нещо, което не всяваше ужас, но Пухчо някак не му прилягаше. В крайна сметка той беше наречен Големият Злодей.

— Госпожице Дейвидсън — повика ме Елизабет, която седеше зад мен.

Примигнах и се озърнах.

— Видя ли някого?

Тя също се огледа.

— Май че не.

— Нещо тъмно и доста размазано?

— Не.

— Добре, извинявай. Какво има?

— Не искам племенниците ми да се събудят до трупа ми. Точно под прозореца им съм.

Аз си бях помислила същото.

— Права си — отвърнах. — Може би трябва да съобщим на сестра ти.

Тя кимна тъжно. Повиках Гарет и взехме решение аз и другият полицай да позвъним на вратата и да кажем за случилото се на сестрата на Елизабет. Може би Елизабет щеше да ме насочи как да го направя. Присъствието ѝ можеше да улесни нещата. Или поне така си мислех.

Един час по-късно седях в колата на чичо ми и дишах в хартиен плик.

— Трябваше да ме изчакаш — каза той с истинско желание да е от полза.

Никога повече. Очевидно имаше сестри, които настина държат една на друга. Кой да го знае? Жената изпадна в емоционален срив в ръцете ми. Това, което я беше разстроило най-много, беше фактът, че Елизабет беше останала пред къщата ѝ през цялата нощ, без тя да разбере. Това май трябваше да го премълча. Сграбчи ме за раменете и ноктите ѝ се забиха в кожата ми. Косата ѝ, още разбъркана от съня, я правеше да прилича на кръстоска между диско фен и наркоман, тресящ се в унес. После се срина на пода и започна да ридае. Чиста проба нервна криза.

Лошото беше, че аз също се свлякох на пода и заплаках заедно с нея. Мъртвите мога да ги преглътна. Обикновено те са отвъд границите на истерията. Трудното беше да се справиш със скърбящите близки. Останахме прегърнати за дълго, докато не дойде чичо Боб и не ме отведе настрана. Зетят на Елизабет беше приготвил децата и всички се натовариха в колата на път за дома на баба. Личеше си, че са сплотено семейство.

— По-кратко — посъветва ме чичо Боб, докато пухтях в хартиения плик. — Ако хипервентилираш и припаднеш, няма да мога да те задържа. Онзи ден си изкълчих рамото, докато играех голф.

Близките ми са толкова грижовни. Опитах се да успокоя дишането си, но не можех да спра да мисля за горката жена, която беше загубила сестра си. Най-добрата си приятелка, дружката си. Какво щеше да прави сега? Как щеше да продължи напред? Откъде би намерила сили да се справи? Отново се разплаках. Чичо Боб се отчая от мен и ме остави в колата си.

— Тя ще се оправи.

Погледнах в огледалото за обратно виждане към Елизабет и заподсмърчах.

— Корава е — добави тя.

Очевидно беше потресена и реакцията ми не ѝ помагаше.

— Съжалявам. Не биваше да ходя.

— Благодарна съм, че ти отиде при сестра ми, а не някой мъж полицай. Мъжете не ги разбират тези неща.

Погледнах към Гарет, който говореше с чичо Боб, поклати глава и после се втренчи безизразно в мен.

— Не, не ги разбират.

Изпитвах остра нужда да си оберат крушите, но Елизабет искаше да отиде до къщата на майка си, за да провери нещо.

Уговорихме се да се срещнем в офиса ми по-късно и аз помолих един от полицаите да ме откара до джипа ми.

Пътуването ми подежда успокояващо. Хората вече тръгваха на работа. Слънцето, все още ниско над хоризонта, придаваше мек блясък на хладната утрин и изпълваше Албукърки с надеждата за ново начало. Къщите в испански стил със спретнатите си дворове се нижеха покрай нас, докато накрая не прераснаха в бизнес район, където нови и стари сгради покриваха всеки възможен сантиметър.

— По-добре ли сте, госпожице Дейвидсън?

Вгледах се в полицай Тафт. Той беше от онези млади ченгета, които искаха да се докарат пред чичо ми и затова се беше съгласил да ме закара. Мислеше, че така ще напредне в кариерата си. Чудех се дали беше наясно за мъртвото дете на задната му седалка. Вероятно не.

— Много по-добре, благодаря.

Той се усмихна. Беше проявил нужната загриженост и сега можеше да забрави за мен.

Въпреки че обикновено нямах нищо против да ме пренебрегват, исках да го попитам за дребното русокосо хлапе, може би около деветгодишно, чийто поглед блестеше така, сякаш току-що беше спасило света от пълно разрушение. Такъв въпрос изискваше тактичност, сръчност и завоалираност.

— Ти ли си полицаят, в чиято кола наскоро умряло малко момиче?

— Аз ли? — попита той слисан. — Не. Или поне се надявам, че не — добави, подсмиввайки се.

— Е, това е добре.

Той се размърда смутено на седалката си, като явно мислеше върху казаното от мен.

— Не съм чувал нещо такова. Някой...

— Слухове, нали знаеш как е. — Тафт очевидно знаеше всичко за мен от другите деца на площадката. Беше ясно, че се стараеше да сведе разговора с мен до минимум, но любопитството не ми даваше мира. — Умирало ли е момиченце около теб наскоро? Русоляво?

Втренчи се в мен, сякаш от устата ми се стичаше слюнка и бях кривогледа. За всеки случай обърсах подутата част от лицето си.

— Не. — После се замисли. — Малко русо момиче умря при едно от повикванията ми преди около месец. Оказах й първа помощ, но бяхме пристигнали твърде късно. Много потискаща история.

— Сигурна съм, че е така. Съжалявам.

— Не е ли върхът? — въздъхна момичето.

Аз изсумтях.

— Какво? — попита той.

— Нищо. Мислех си колко ли е трудно да се понесе.

— Слушай, кучко...

Съсредоточих всяка фибра от тялото си в усилие да не се опуля стъписано. На живите им се струва странно, щом реагираш на нещо, което те не чуват или не виждат. Погледнах към момичето, като се преструвах, че се интересувам от пейзажа навън и повдигнах въпросително вежди.

— Няма да го получиш, ясно ли е? — каза тя иззад преградната мрежа.

— Тъхъ — отроних аз.

Полицай Тафт ме изглежда.

— Хубав квартал.

— Да.

— Ще ти измъкна зъркелите от грозната мутра.

Грозна ли? Беше време за номера с мобилния телефон. Взех да ровя из чантата си и поясних:

— Мисля, че усетих телефонът ми да вибрира. Ало?

— На твоє място бих се отказала от брокатения грим. Не помага.

— Не нося брокат...

— Стига си го зяпала. Той заслужава някоя по-хубава.

— Виж, сладурче — казах, като продължих да се преструвам, че се наслаждавам на квартала с надеждата да не изглеждам, сякаш говоря на мъртвец на задната седалка. — Имам си свои собствени проблеми във връзка с човек, който не може да ми принадлежи. Ясно ли е?

Тя скри юмруци под обутите си в пижама бедра и се втренчи в мен.

— Само те предупреждавам, кучко.

— Спри да ме наричаш така, малка...

Забелязах, че Тафт смръщи загрижено вежди.

— Връзки — казах аз и се засмях. Разбира се, номерът с телефона минава, ако звукът ви е изключен. Докато обяснявах на събеседничката си, че трябва да потърси светлината, от телефона ми зазвуча Петата симфония на Бетовен, което значеше, че се обажда чичо ми Боб. Едва не изпуснах апарата. — Предишното повикване явно е прекъснало. — Дори не коментирах факта, че по собствените ми думи телефонът ми беше на вибрации само преди секунди.

Полтъргайтът се изхили от задната седалка. Откъде се беше появило това дете, дявол го взел? После ми просветна. Може би именно там беше проблемът. Може би тя наистина беше от ада.

— Ало? — казах аз.

— Искаш да тръгна към светлината, за да му се пуснеш — изсъска детето демон.

— Изобщо не искам това.

— Добре — отговори чичо Боб с озадачен тон. — Вече няма да ти казвам „Здравей“.

— Извинявай, чичо Боб, помислих те за друг.

— Често ме бъркат с Том Селек.

Тафт се оживи.

— Дали чичо ти иска нещо? Кафе? Капучино?

Да се подмазваш е толкова немъжествено.

— Някой трябва да роди незаконното му дете. Проявяваш ли интерес? — отвърнах му.

Той стисна устни в права линия и насочи вниманието си обратно към пътя.

Добре. Признавам. Това беше грубо. И детето демон от задната седалка също мислеше така. Замахна към мен.

Засмях се и избегнах юмрука, като уж случайно, ама нарочно, изпуснах балсама си за устни на пода.

— Ще приема това за съгласие — каза чичо Боб.

— Добре, ще бъда в офиса си в девет часа. Ще мина през къщи да хапна нещо и отивам право там.

— Благодаря, хлапе. Ти добре ли си?

— Аз ли? То се знае — отговорих, докато златокосият демон се опитваше да докопа очите ми. Някак си изпадна от колата между „Карлайл“ и „Сан Матео“. — Но трябва да отбележа, чичо Боб, че наскоро открих защо някои животински видове изяждат малките си.

[1] Съпругата на президента Джордж Вашингтон. — Бел.прев. ↑

[2] Прочут сериен убиец. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА 4

„Обичам деца, но едва ли ще мога да изям цяло.“

Стикер върху броня
на автомобил

Тревожих се, че детето демон ще ме последва до апартамента ми и ще продължи с ужасиите си, затова се уверих, че го няма никъде, преди да се кача в Мизъри и да се отправя към дома. За всеки случай влязох като хала в апартамента, поздравих набързо господин Уонг и взех да ровя в къта си за развлечения, за да извадя цялото си оборудване за екзорсизъм. Държа го в къта за развлечения, защото кое може да е по-развлекателно от екзорсизма?

Всъщност не мога да извърша такъв дори и при моя престижен статут като жътвар на души. В състояние съм само да помогна на покойника да разбере защо още е на земята и да го примамя към друга плоскост. Не мога да го насиля да си отиде против волята му. Поне си мисля, че не мога. Всъщност никога не съм опитвала. В състояние съм обаче да ги изиграя. Няколко свещи, един бърз напев и ето ти на — екзорсизъм. Покойниците си падат по него и накрая — щат, не щат — прекръстват се. Освен господин Хабършам от дъното на коридора. Той само се изкиска, като се опитах да му приложа екзорсизъм. Дъртият му пръдльо.

Въпреки господин Хабършам — а май бих прибавила и господин Уонг — ми харесваше да живея тук. Жилищната ми сграда „Козуей“ не само е на гърба на татковия бар и съответно на моя офис, тя е нещо като местна забележителност.

Живеех тук от три години и нещо, но когато бях малка — твърде малка, за да знам, че съществува зло — тази стара сграда се запечата в паметта ми. По-късно, когато татко купи бара, се озовах на задния паркинг и видях сградата отново за пръв път от близо десет години.

Докато разглеждах средновековните орнаменти около входа — рядкост за Албукърки — стоях омагьосана от нижещите се като на филмова лента спомени, мрачни и болезнени, които нахлуха в съзнанието ми. От тях ме заболяха гърдите, секна ми дъхът и разбрах, че вече съм обсебена от сградата.

Имахме обща история с нея, ужасна, кошмарна история, която включваше предсрочно освободен изнасилвач, търсец си плячка. Изпитвах чувството, че със заживяването си в нея побеждавам кошмарите си. Естествено, действаше най-добре, когато кошмарите не идваха да ме навестяват.

Сложих да се вари кафе и се отправих към банята да проверя дали и очите ми са така подути като челюстта ми. Да ревеш като кинозвезда в клиника за наркомани не беше най-добрата разкрасителна процедура. Но бързо установих, че червените подутини подчертават златистото в очите ми. Страхотно. Пуснах докрай топлата вода и изчаках задължителните десет минути, за да стане наистина гореща.

А казват, че в Ню Мексико имало недостиг на вода. Не и според моя хазяин.

Точно тогава чух Куки — моята съседка, най-добра приятелка и рецепционистка — да нахълтва с чаша кафе в ръка. Куки доста напомня Креймър от „Зайнфелд“, само дето не е толкова нервна. Нещо като Креймър, който редовно пие прозак^[1]. Знаех, че си носи чаша с кафе, защото в ръката ѝ винаги има чаша с кафе. Без нея като че ѝ е трудно да съставя завършени изречения.

— Мила, прибрах се! — викна тя от кухнята.

Да, носеше си кафето.

— Аз също — долетя още един глас, придружен с кикотене.

Запознах се с Куки, когато се нанесох в „Козуей“. Тя също бе новопристигнала тук след адски грозен развод, по нейни думи, и мигом станахме приятелки. Само че тя имаше дъщеря — Амбър — и двете вървяха в комплект. Докато с Куки веднага се харесахме, детето малко ме тревожеше. Никога не съм си падала по четириноги, които имат вродена способност да разкриват всичките ми дефекти само за трийсет секунди. А за сведение и аз мога да чета, без да си движа устните. Обаче бях решена да спечеля Амбър на всяка цена. И само след една игра на миниголф вече бях като глина в ръцете ѝ.

— Ей сега излизам — подвикнах от банята.

Съседката на етажa, госпожа Лоуънстийн, сигурно переше, защото бързо потече гореща вода. Написках лицето си и около мен се вдигна пара. Погледнах се в огледалото и се зарадвах, че мъжът от сънищата ми не може да ме види такава. Тъкмо попивах с кърпата очите си, когато сред капчиците вода се оформи и заблещука име.

ДЪЧ.

Дъхът ми спря. Дъч. Не си го бях въобразила. Мъжът от сънищата, тоест Рейес, тоест Богът на фантазиите и чувствените наслади, наистина ме бе нарекъл Дъч под душа. Та кой друг би могъл да бъде?

Огледах банята. Нищо. Застинах и се ослушах, но единственото, което чух, беше трополенето на Куки из кухнята.

— Рейес? — Надникнах през завесата на душа. — Рейес, тук ли си?

— Трябва ти нова кафеварка — извика ми Куки. — Тази се бави цяла вечност.

Отказах се от търсенето и повторих с пръст буквите върху огледалото. Ръката ми затрепера. Дръпнах я рязко и след един последен оглед излязох от банята, като се подготвих за всички „ах“ и „ох“, които лицето ми щеше да предизвика.

— О, небеса... О, да му се не види... — Куки дори остави чашата си. После я взе и пак подхвана: — Какво се случи?

— Ооо! — проточи напевно Амбър и доприпка при мен, за да ме разгледа по-отблизо. Огромните ѝ сини очи се разшириха, докато изучаваше бузата и челюстта ми. Приличаше на безкрила фея и във всяко нейно движение личеше грациозност. Имаше дълга черна коса, стелеща се на оплетени къдрици по гърба ѝ, а устничките ѝ изписваха формата на лък.

Засмях се на съсредоточената ѝ от любопитство физиономия със заключени вежди.

— Ти не трябваше ли да си на училище? — попитах я.

— Майката на Фиона ще ме вземе тази сутрин. Ще ходим на посещение в зоологическата градина и майката на Фиона каза на господин Гонсалес, че ще ни заведе направо там. Боли ли те?

— Да.

— Ти отвърна ли на удара?

— Не. Бях в безсъзнание.

— Не може да бъде!

— Може.

Куки отмести дъщеря си и също се зае да оглежда челюстта ми.

— Прегледа ли те някой?

— Да, един готин блондин, който ми се пулеше от ъгъла на бара.

Амбър се изкиска.

— За лекар питам — сви устни Куки.

— Не, но един оплешивяващ и все пак секси фелдшер каза, че ще ми мине.

— Той пък да не е специалист?

— Да, по флиртуване.

Амбър отново се изкиска. Обичах този звук, беше като камбанки, полюшвани от ветреца.

Куки ѝ отпрати строг майчински поглед, после пак се обърна към мен. Беше от жените, твърде едри, за да се вместят в стандартните размери дрехи, направени като за барбита и ненавиждаше производителите им. Веднъж се наложи да я разубеждавам да не взриви фирма за облекло със стандартни размери. Но иначе притежаваше естествена хубост. Имаше черна ситно къдрава коса, дълга до под раменете, която добавяше уместен щрих към репутацията ѝ на вещица. Не че беше такава, но се развеселявах от погледите, хвърляни крадешком към нея.

— Кафето тръгна ли вече?

Куки се предаде и провери кафеварката.

— Ама не, това си е живо изтезание. Като китайско водно мъчение^[2], само че по-безчовечно.

— Мама е в тежка фаза. Снощи ни свърши кафето.

— Олеле! — възкликнах и се ухилих на Куки.

Тя седна до мен на барплота, а Амбър се залови да преравя шкафовете ми за ванилови вафли.

— Забравих да ти кажа — рече Куки. — Амбър иска баща ти да купи машина за терияки^[3], та да може да пее на самотниците в бара.

— Добра певица съм, мамо. — Само дванайсетгодишна може да изрече думата „мамо“ така, че да звучи като богохулство.

Наведох се съм Куки.

— Тя знае ли, че се казва „караоке“?

— Не — пошепна Куки.

— Ще й кажеш ли?

— Няма, така е по-забавно.

Засмях се, после си спомних, че Куки имаше записан час за лекар предишния ден.

— Как мина прегледът? Откриха ли ти умствени заболявания, за които трябва да знам?

— Не, но възродиха уважението ми към овлажняващото желе.

— Фиона дойде! — извика Амбър, като затвори рязко клетъчния си телефон и изтича навън. После се втурна обратно, целуна майка си по бузата, целуна и мен по бузата — здравата — и отново хукна през вратата.

Куки я изпрати с поглед.

— Като дрогиран ураган е.

— Мислила ли си за валериан? — попитах я.

— За нея или за мен? — Куки се засмя и тръгна към кафеварката. — Първата чаша е за мен.

— Че кога не е била? Какво каза лекарят?

Куки не обича да говори за това, но преди време се беше борила с рак на гърдата и ракът за малко не беше надвил.

— Знам ли — сви рамене тя. — Праща ме при друг лекар, нещо като гуру в медицинската общност.

— Сериозно? Как се казва?

— Доктор... Дявол го взел, забравих.

— А, този ли — усмихнах се аз. — И какво, добър ли е?

— Така се говори. Изобретил някакви вътрешни органи ли, що ли...

— Е, това си е плюс.

Тя наля кафе в две чаши и отново се настани до мен.

— Не, добре съм. — Разбърка захар и сметана в кафето си. — Мисля, че лекарят ми просто иска да се застрахова срещу повторение на историята.

— Предпазлив е — казах и също взех да си разбърквам кафето. — Харесвам това у хората, особено у онези, които имат власт над живота и смъртта.

— Само не искам да се тревожиш. От години не съм се чувствала така добре. Мисля, че ти ми даваш енергия. — Тя ми намигна иззад чашата си.

След продължителна глътка я попитах:

— Това не е ли работа на Амбър?

Тя изсумтя.

— Амбър се възползва от всяка възможност да ми напомни колко съм стара и безинтересна. „Въобщо не си като Чарли“, така ми казва. И то постоянно. Деветдесет процента е сигурна, че ти си закачила луната на небето.

— Е, поне някой мисли така — отвърнах.

— Хей... — възкликна тя и остави чашата си. — Не си ли се виждала скоро с онзи секси ловец на глави?

Отпуснах се тежко на стола, раздразнена от споменаването на Гарет. И то в собствения ми апартамент, моля ви се.

— Той е такъв простак.

— Видели сте се значи — грейна тя. Имаше голяма слабост към Гарет. Беше някак... смуцаващо. — Хайде, разправяй. — Тя се приближи към мен. — Какво каза той? Какво имаше между вас, думи? Юмручен бой? Гневен секс?

— Пфу! — сбърчих нос. — Това няма да го бъде, дори да беше последният ловец на глави на света.

— Какво тогава? Трябва да ми разкажеш. — Тя хвана яката на ризата ми със свободната си ръка. Опитах се да не се разсмея. — Кога ще разбереш, че аз живея чрез твоите емоции.

— Нима?

— Ами да. — Тя приглади яката ми и се върна към кафето си. — Имам дъщеря тийнейджър. Нямам никакъв социален живот. Никаква телевизионна програма, освен Дисни канала. Нито пък секс — заключи тя с драматичен жест. — Не ме карай да отварям тази тема. От години не съм правила секс с нещо, което не работи на батерии. Нужни са ми подробности, Чарли.

След като дойдох на себе си от коментара за батериите, я парирах:

— Опитах се да те уредя с Дейв доставчика.

— Хлебаря? — Тя помисли с мрачно изражение. — Е, не е чак за изхвърляне.

Не можах да сдържа смеха си и тя също се усмихна.

— И така, ще ми кажеш ли какво се случи снощи? — попита отново.

— А, да. Снощи.

Разказах ѝ за цялата вечер с гадния съпруг на Роузи и я уверих, че съм качила Роузи на самолет и тя благополучно е напуснала страната. После ѝ разправих за сутринта си с другия гадняр — Гарет, скептичният ловец на глави. Споделих с нея ужасното си преживяване със сестрата на Елизабет. Оставих за накрая най-хубавото, онова с Рейес.

— Рейес, значи?

— Да.

Тя се разсмя.

— Можеш ли да го кажеш с още по-дълбока въздишка?

Усмихнах се и намазах дебел пласт ягодово крем-сирене върху боровинкова пълнозърнеста кифла, като по този начин си осигурих наведнъж здравословни въглехидрати, млечен продукт и плодове.

— Първият и единствен път, когато го видях, беше онази нощ в Саут Вали с Джема.

— Каква нощ? — И тогава очите на Куки се разшириха. — За онова ли говориш?

— Именно. Ако не греша, той е.

Тя знаеше историята. Бях ѝ я разправяла около десетина пъти. Най-малко. Докато Куки седеше безмълвна, си припомних всичко, което ми беше известно за Рейес. За беда, не ми беше известно много.

Първия и единствен път, когато го видях, бях в началния клас на гимназията, а шантавата ми сестра Джема беше в последния. Вярна на себе си, тя се опитваше да завърши гимназия един срок по-рано, за да постъпи предсрочно в колеж, но за по-ранното дипломиране се изискваше курсов проект, с който тя се боеше да се залови сама. И тук в картинката идваше Шарлот Дейвидсън, суперсестра, светица и изпълнителка на проекти.

Не мина без мърморене от моя страна. Странно, спомнях си разговора ни, сякаш се беше провел преди секунди. А бяха минали дванайсет години от онази ужасна и красива нощ. Нощ, която никога няма да забравя.

— Ако питаш мен — бях измърморила през червения шал, вързан над носа и устата ми, — никой курсов проект не си заслужава да умреш заради него, та макар и да ти печели цели десет точки допълнителен кредит.

Джема се обърна към мен и свали надолу татковия фотоапарат, за да отметне една руса къдрица. Среднощният декемврийски студ придаваше метален отблясък на сините ѝ очи.

— Ако не получа този кредит — каза тя със стелещ се като мъгла дъх в мразовития въздух, — няма да се дипломирам предсрочно.

— Знам — отвърнах, като се стараех да не звуча раздразнено. — Но да знаеш, ако умра два дни преди Коледа, духът ми ще те преследва. Вечно. Вярвай ми, знам как да го направя.

Джема безгрижно сви рамене и се върна към снимките на Албукърки. Луминесцентни лампи покрай тротоари и сгради хвърляха загадъчни сенки над пустите улици. За изпита по обществена съзнателност Джема бе решила да направи видеоклип. Искаше да улови живота по улиците на южния район. Проблемни хлапета в търсене да бъдат приети. Наркомани в търсене на следващата доза. Бездомници в търсене на храна и подслон.

Дотук беше успяла да заснеме само скейтбордист на „Сентръл“ и проститутка, която си поръчва безалкохолно в „Мачо Тако“.

Вечерният ни час отдавна беше минал, а ние още чакахме, сгушени заедно в сенките на изоставено училище. Зъзнехме и се опитвахме да се направим на невидими. Постоянно ни задяваха членове на улични банди, които искаха да знаят какво правим там. Имахме два-три близки контакта и аз получих няколко телефонни номера, но общо взето вечерта беше доста спокойна. Сигурно защото температурата беше под нулата.

Тогава забелязах хлапак, сгушен под стълбите на училището. Беше облечен в мръсни джинси и тениска, която навремето е била бяла. Макар да не носеше яке, не трепереше от студ. На покойниците времето не им влияе.

— Хей, здрасти — казах аз, като се приближих.

Той вдигна поглед, на младото му лице беше изписано стъписване.

— Нима можеш да ме видиш?

— Мога, разбира се.

— Никой не може да ме види.

— Аз пък мога. Казвам се Чарли Дейвидсън.

— Като мотора?

— Почти — казах с усмивка.

— Защо си толкова ярка? — попита той и примижа.

— Аз съм жътвар на души. Но не се плаши, не е толкова зловещо, колкото звучи.

Въпреки това в погледа му пропълзя страх.

— Не искам да ида в ада.

— Ад ли? — рекох и седнах до него, без да обръщам внимание на раздражените въздишки на Джема, че отново говоря с въздуха. — Повярвай, сладур, ако си бил определен за лично интервю с възплъщението на злото, вече да си там.

Облекчение смекчи изразителните му очи.

— Значи просто си висиш тук? — подхвърлих.

За кратко време разбрах, че хлапето, Ейнджъл, е наскоро починало, че е тринайсетгодишен член на банда, който получил изстрел с деветмилиметров пистолет в гърдите. Той карал колата. Изкуплението му, в моите очи, идваше от факта, че не беше имал и представа за намерението на приятеля му да се опита да убие мръсника, дето им влизал в територията, докато не захвърчали куршуми. В опит да спре приятеля си Ейнджъл блъснал и потрошил колата на майка си и после влязъл в схватка с него за оръжието. В крайна сметка само един човек бе умрял тази нощ.

Докато изнасях лекция на Ейнджъл за ползата от бронезилетка, сцена зад далечен прозорец привлече вниманието ми. Излязох от сянката, за да погледна по-добре. Ярка светлина блестеше от кухнята на малък апартамент, но не това ме беше заинтригувало. Първо се почудих дали зрението ми не си прави шеги. Примигнах и фокусирах по-добре, после поех дълбоко въздух, тъй като по гърба ми полазиха тръпки от шока.

— Джема — прошепнах.

Отегченото й „Какво?“ бързо беше последвано от ахване. Тя също го беше видяла.

Мъж в мръсна тениска и боксерки беше притиснал до стената младо момче. Момчето сграбчи ръката на мъжа, стиснала го здраво за гърлото. Последва толкова силен удар в челюстта, че главата му отлетя назад и се блъсна в стената. То загуби равновесие, но само за секунда. Размахваше ръце напосоки, за да спре атаките. После мъжът го удари отново.

— О, боже, Джема, трябва да направим нещо — изкрещях аз. Затичах се към отвор в оградата на училищния двор. — Трябва да направим нещо.

— Чарли, почакай!

Но аз вече се бях провряла през оградата и тичах към апартамента.

Погледнах точно навреме, за да видя как мъжът запрати момчето на кухненската маса.

Стълбите пред сградата не бяха осветени. Препънах се и се блъснах в заключената входна врата. През отвора за пощата се виждаше тъмен и пуст коридор.

— Чарли! — Джема стоеше на улицата пред сградата. Трябваше да се отдръпне назад, за да може да вижда прозореца. — Чарли, побързай, ще го убие!

Изтичах обратно при нея, но не можех да видя момчето.

— Убива го — повтори тя.

— Къде отидоха?

— Никъде. Там са. Никъде не са отишли — отвърна тя, обзета от силно вълнение. — Той падна. Момчето падна и мъжът...

Направих единственото нещо, което ми дойде на ума. Изтичах обратно до изоставеното училище и грабнах една тухла.

— Какво правиш? — попита тя, докато аз се промушвах през оградата, за да се върна при нея.

— Прося си убийство за двете ни — казах аз и се прицелих.

— Или още по-лошо — наказание.

Джема се отдръпна и аз запратих тухлата в кухненския прозорец. Огромното стъкло се натроши, но за части от секундата се задържа цяло, сякаш шокирано от случилото се. После се разби в тишината на нощта със страховит трясък. Парчета стъкло се посипаха на пътеката. Мъжът се появи мигновено.

— Ще се обадя в полицията, мръснико! — Опитах се да звуча достатъчно убедително, че да го стресна.

Той погледна надолу към нас, гняв изкриви лицето му.

— Малка кучко, ще си платиш за това.

— Бягай! — Инстинктът ми надделя и хванах Джема за ръка. — Бягай!

Джема понечи да тръгне към улицата, но аз я повлякох точно към сградата, от която се опитвахме да се отдалечим.

— Какво правиш? — изпищя тя с глас, изтънял от страх. — Трябва да стигнем до колата.

Целта ми беше прикритието на сенките. Задърпах Джема към тесния процеп между жилищната сграда и ателие за химическо чистене.

— Можем да минем през прохода. Така ще е по-бързо.

— Там е много тъмно.

Сърцето бумтеше в ушите ми, докато я убеждавах сред кашоните и овехтелите сандъци. Студът вече не беше проблем. Не чувствах нищо, освен потребността да намеря помощ. Да го спася.

— Трябва да намерим телефон — казах. — От другата страна на прохода има магазин.

Забързахме натам, но друга ограда се изпречи на пътя ни.

— Какво ще правим сега? — завайка се Джема.

През алеята отвъд оградата беше магазинът за хранителни стоки. Затеглих Джема покрай оградата, като търсех отвор. Препъвахме се и се пързалихме по замръзналата, неравна земя, въпреки аварийното осветление зад химическото чистене.

— Чарли, почакай.

— Нужна ни е помощ. — Тази единствена мисъл беше замъглила всичко останало в съзнанието ми. Трябваше да помогна на момчето. Никога в живота си не бях виждала такава жестокост. Гърлото ми се сви от горчивия вкус в устата ми, предизвикан от адреналина и страха. Преглътнах тежко и поех дълбоко от студения въздух в опит да се успокоя.

— Почакай, почакай. — Молбите на останалата без дъх Джема най-после ме накараха да забавя крачка. — Мисля, че това е той.

Спрях и се обърнах. Момчето беше коленичило до кофите за боклук и държеше корема си. Тялото му се свиваше в конвулсии. Тръгнах обратно. Този път Джема се вкопчи в моята ръка в опит да запази равновесие, като се препъваше зад мен.

Когато се доближихме, момчето се опита да се изправи, но нанесеният му побой беше жесток. Слаб и треперещ, той падна и се хвана с едната ръка за кофата в търсене на опора. Дългите пръсти на другата му ръка задълбаха в песъчливата земя. В усилие да възстанови

дишането си, той поемаше големи глътки студен въздух. Беше облечен с тънка тениска и сиво долнище на анцуг, и вероятно замръзваше.

Коленичих до него, изпълнена със състрадание. Не знаех какво да кажа. Дишаше плитко и учестено. Мускулите му се бяха стегнали от болката. Забелязах плавните, ясно очертани линии на татуировка. По-нагоре гъста, тъмна коса се къдреше около ушите му.

Джема вдигна висящата на врата ѝ камера, за да освети наоколо. Той погледна нагоре. Примигна срещу светлината и засенчи очи с мръсната си ръка.

Очите му бяха невероятни. Магнетично кафяви и дълбоки, със златисти и зеленикави отблясъци. Тъмна кръв се стичаше от едната страна на лицето му. Приличаше на воин от някой филм, на герой, надделяващ в битката, въпреки трудностите. За миг се почудих дали не съм сгрешила и дали той не беше мъртъв. После се сетих, че Джема също го виждаше.

Примигнах и попитах.

— Добре ли си? — Глупав въпрос, но друго не можах да измисля.

Тоя спря поглед върху мен за един дълъг момент, после завъртя глава и изплю кръв, преди отново да ме погледне. Беше по-голям, отколкото прецених първоначално. Може би на около седемнайсет или осемнайсет.

Отново се опита да стане. Втурнах се да му помогна, но той се отдръпна, когато го докоснах. Въпреки непреодолимото, почти отчаяно желание да му бъда полезна, отстъпих и го наблюдавах как се мъчи да се изправи на крака.

— Трябва да те заведем в болница — казах аз.

Това ми се струваше най-логичното ни следващо действие, но той ме изгледа със смесица от враждебност и недоверие. Тогава получих първия си урок за липсата на логика у мъжете. Изплю се отново и пое към тесния отвор, през който току-що бяхме дошли, като се подпираше на тухлената стена.

— Чуй ме — казах аз, като го последвах. Джема ме държеше здраво за якето и току ме подръпваше в явното си нежелание да тръгне след него. Дръпнах я, без да ме е грижа. — Видяхме какво се случи. Трябва да те заведем в болница. Колата ни не е далече.

— Махайте се оттук — най-накрая продума той. Гласът му беше дълбок и изпълнен с болка. С усилие се покатери върху сандък и се хвана за корнизата на един прозорец. Слабото му мускулесто тяло видимо потрепна, докато се опитваше да надникне в апартамента.

— Ще се върнеш обратно вътре? — попитах аз ужасена. — Полудя ли?

— Чарли — прошепна Джема, — може би трябва да си вървим. Аз естествено не й обърнах внимание.

— Този човек се опита да те убие.

Момчето ми хвърли гневен поглед, преди отново да насочи вниманието си към прозореца.

— Казах „Разкарай се“, кое точно не разбра?

Признавам, че това ме разколеба донякъде, но не можех да си представя какво би се случило, ако той се върнеше в апартамента.

— Ще се обадя в полицията.

Той бързо обърна глава. Бе обхванат от жизненост, сякаш побоят не се беше случвал. Скочи от сандъка и се приземи пред мен.

Със сдържана сила той обви с ръка шията ми и ме притисна към тухлената сграда. Гледа ме дълго. Поредица от емоции преминаха по лицето му. Гняв, ярост, страх.

— Това е много лоша идея — най-накрая каза той. Беше предупреждение. В равния му тон се прокрадна трогателна безнадеждност.

— Чичо ми е полицай, баща ми е бивш полицай. Мога да ти помогна.

Усетих топлината, излъчваща се от тялото му и осъзнах, че сигурно имаше температура. Да стои отвън в този студ само по тениска едва ли беше добре за него.

Дързостта ми изглежда го шокира. Почти се засмя.

— В мига, когато реша, че се нуждая от помощта на глезна от богаташки квартал, ще те уведомя.

Гневът в гласа му почти уби решимостта ми, но само за кратко. Стегнах се и продължих да държа на своето.

— Ако се върнеш обратно вътре, ще се обадя в полицията. Говоря сериозно.

Той стисна челюст ядосано.

— Повече ще навредиш, отколкото ще помогнеш.

— Съмнявам се — поклатих глава.

— Не знаеш нищо за мен. Нито за него.

— Баща ли ти е?

Той се замисли. Изгледа ме нетърпеливо, сякаш се чудеше как да се отърве от мен. После взе решение. Прочетох го по лицето му.

Чертите му потъмняха. Пристъпи към мен, притисна ме с цял ръст, наклони глава и прошепна:

— Как се казваш?

— Чарли — отвърнах, изведнъж прекалено уплашена, за да не отговоря. После понечих да добавя Дейвидсън, но той дръпна шала ми, за да види лицето ми по-добре и Дейвидсън прозвуча като една неразбираема сричка.

— Дъч ли? — попита, смръщвайки вежди.

Той беше най-красивото същество, което някога бях виждала. Беше голям, силен и необуздан. И уязвим.

— Не — прошепнах, докато ръката му се плъзна надолу по гърдите ми. — Дейвидсън.

— Някога изнасилвали ли са те, Дъч?

Осъзнавах, че целта му беше да ме шокира, но това не намали ефекта от въпроса. Бях истински ужасена. Едва се сдържах да не побегна. Опитвах се да не се предам, но е трудно да пребориш инстинкта за самосъхранение. Хвърлих бърз поглед към Джема с надежда за подкрепа, но това не помогна особено. Сестра ми стоеше с широко отворени очи и зяпнала уста, държеше фотоапарата, сякаш той би помогнал и някак беше успяла да не запише на касетофон нито дума от казаното.

— Не — прошепнах останала без дъх.

Той отърка лицето си в бузата ми и блокира с ръка гърлото ми. За случаен минавач бихме изглеждали като двойка влюбени.

Пъхна коляното си между коленете ми, раздалечи ги и така получи достъп до най-интимното ми място. Изохках при интимния контакт и мигом разбрах, че не е по силите ми да овладее екстаза. Хванах китката му с две ръце.

— Моля те, престани.

Той спря, но ръката му остана между краката ми. Опрях ръка в гърдите му и го отблъснах с мек жест от себе си.

— Моля те.

Отдръпна се и ме погледна в очите.

— Ще си тръгнеш ли?

— Ще си тръгна.

За един дълъг момент остана загледан в мен, после вдигна ръце и ги опря на стената над главата ми.

— Върви — каза грубо.

Не беше предложение. Промуших се под ръката му и се затичах, преди да е променил решението си, като междувременно дръпнах Джема след себе си.

След като заобиколихме сградата, спрях и се обърнах. Той се беше покатерил върху сандъка и се вираше през прозореца. Въздъхна тъжно и опря глава в стената. Осъзнах, че не възнамерявала се върне в апартамента. Просто искаше да наблюдава този прозорец.

Зачудих се кого ли беше оставил вътре. Научих два дни по-късно, докато говорех с гневната собственичка. Семейството от 2С се беше изнесло посред нощ, без да плати наем за два месеца и смяната на стъклото. Инстинктът ми за самозащита ме спря да спомена за подробностите около счупването му. Когато най-после спря да нарежда за изгубените приходи каза, че чула мъжът да го нарича Рейес. Значи беше Рейес. Но най-много ме вълнуваше кого беше оставил вътре. Собственичката ми каза.

Сестра си. Беше оставил сестра си вътре. Сама. С чудовището.

— Не мога да повярвам — каза Куки и ме върна към действителността. — Той дали е мъртъв?

Куки откри преди много време, че виждам отиващите си от този свят, но никога не го прие като мой минус.

— Точно това е странното — отговорих аз. — Не знам. Толкова е различно от всичко, което съм преживявала досега. — Погледнах часовника си. — По дяволите, трябва да вървя в офиса.

— Добра идея — засмя се тя. — Аз идвам след малко.

— Хубаво — казах аз, втурнах се към вратата и помахах. — До скоро. Дръж фронта, господин Уонг.

[1] Антидепресант. — Бел.ред. ↑

[2] Популярното име на метод за мъчение, при което вода бавно капе върху челото на човек. Твърди се, че докарва жертвата до лудост. — Бел.ред. ↑

[3] Японска кулинарна техника, при която храните се задушават или пекат, след като са мариновани със сладък соев сос. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА 5

„Гиниялна“.

Надпис върху
тениска

Докато изминавах двайсетината метра до задния вход на бара на татко, обмислях възможните причини тримата адвокати да останат тук, вместо да преминат в отвъдното. Според сметките ми — като се допускаше грешка от дванайсет процента, базирани на радиуса на съответния конфиденциален интервал и предупреждението от здравното министерство — излизаше, че едва ли са тук, за да похапват тако.

Забавих се за момент, докато прибера слънчевите очила в кожената си чанта и позволя на очите си да привикнат към приглушената светлина в бара. Барът на баща ми е слабо казано великолепен. Таванът на основното помещение е катедрален тип. По стените висят снимки в рамки, медали и знамена от различни събития, свързани с пазителите на реда. Всяка останала свободна повърхност е покрита с тъмно дърво. Ако влезете през задния вход, барплотът се пада отдясно, в средната част са разположени кръгли маси и столове, а по периферията са подредени високи маси. Но истинският блясък на кръчмата се дължеше на стогодишните метални елементи, които опасваха основното помещение като старинна корона. Те се извиваха като спирали наоколо и насочваха погледа към западната стена, където се извисяваше в целия си блясък великолепен асансьор от ковано желязо. Такъв, какъвто може да видите само по филмите и в много старите хотели. От тези, чийто механизъм е на показ, така че посетителите да могат да му се наслаждават и които отнемат цяла вечност плюс още един ден, за да стигнат до втория етаж.

Офисът ми на частен детектив заемаше почти целия горен етаж и имаше свой собствен вход в страничната част на сградата, с

живописно стълбище в стил Ню Ингленд. Но аз се усъмних в способността си да се изкача по стълбите, без да изпитам нежелана болка. Тъй като определях всяка болка като нежелана, реших да използвам асансьора в бара въпреки ограничените му възможности.

До мен достигна гласът на баща ми и аз се усмихнах. Татко беше като дъжд в нагорещената пустиня. В детството ми ме спаси да не се сгърча пресъхнала и да се затворя в себе си, което би било гадно.

Закрачих навътре и зърнах високата му слаба фигура до една от масите, редом със злата ми мащеха и по-голямата ми недоведена сестра. Ако татко беше дъждът, те бяха скорпионите и отдавна се бях научила да стоя настрана от тях. Истинската ми майка бе починала при раждането ми — загубила прекалено много кръв, което не беше любимият ми спомен — и татко се оженил за Дениз, преди да съм навършила една година. Без дори да ме попита за мнението ми по въпроса. С Дениз така и не се спогодихме.

— Здравей, мила — каза татко, докато аз си слагах слънчевите очила и се опитвах да се шмугна незабелязана. Не знам защо реших, че очилата ще помогнат.

Ядосах се, че ме видяха, преди да осъзная, че не би могло да е другояче. Асансьорът вдигаше шум до небесата и се влачеше като премазана змия. Със сигурност Дениз би забелязала тъмнокосо момиче със слънчеви очила да се тътри нагоре в него.

Тръгнах към масата.

— Ела да закусиш — предложи татко. — Ще си поделим моята порция.

Дениз и Джема бяха донесли хапване на татко, за да прекъснат постите му. Очевидно аз не бях поканена — каква изненада — въпреки че живеех буквално на сантиметри южно от задния вход.

Джема дори не вдигна поглед от закуската си. Току-виж, някой косъм от прическата ѝ се разместил от движението. Дениз въздъхна при предложението на баща ми и започна да реже от неговото бурито.

— Няма нужда — казах. — Ядох вече.

Тя ме изгледа, явно подразнена. Често ѝ въздействах по този начин.

— Какво яде? — попита тя с остри, режещи като бръснач нотки в гласа.

Замълчах. Това беше номер. Усещах го. Проявяваше интерес към хранителното съдържание на закуската ми, за да се престори на загрижена. Стиснах устни, отказвайки да бъде замесена в такова очевидно лицемерие.

Но тя се вторачи в мен с пробивния си като лазер поглед и аз се предадох.

— Боровинкова кифла.

Тя направи сърдита гримаса и насочи вниманието си обратно към своето бурито.

Уф, разминах се за мъничко. Кой да знае, че споменаването на боровинкова кифла би ядосало мащехата ми толкова много? Може би трябваше да добавя и ягодовото крем-сирене. Не ми беше приятно, че съм такова разочарование за жената, която ме е отгледала, но, да му се не види, бях дала всичко от себе си. Дори да бях изобретила колелото, тя пак щеше да е разочарована. Или пък залепващите се листчета. Или костния мозък.

Баща ми се изправи, за да ме целуне и ахна при вида на челюстта ми. Бях напълно убедена, че и Дениз я беше забелязала — видях как се ококори, преди да успее да се овладее — но тъй като тя предпочете да пренебрегне темата, аз щях да направя същото.

Смъкнах очилата си надолу и поклатих глава към баща ми. Той замълча и смръщи вежди неодобрително, задето отказвах да коментирам пред злата си мащеха, после ме целуна по челото.

— След малко ще се кача. — Даваше ми да разбере, че въпреки всичко очаква обяснение.

— Там ще съм — казах аз, докато отварях вратата на асансьора. — Ако имаш късмет.

Той се засмя.

Дениз въздъхна.

Мащехата ми не я бива особено в отглеждането на деца. Мисля, че е използвала всичко добро у себе си за по-голямата ми сестра и когато е дошъл моят ред, майчинският ѝ капацитет е бил изчерпан. И все пак успя да ми преподаде един основен урок. Тя беше тази, която ме информира, че способността ми да задържам вниманието си е като на мушица едnodневка със селективен слух. Поне това си мисля, че каза. Не я слушах внимателно. А, и също така ми каза, че мъжете искат само едно.

И докато сме на тази тема, трябва да съм наистина благодарна, че отношенията ни се развиха така. Аз самата не искам близост помежду ни повече от тях.

За да съм честна, трябва да кажа в защита на мащехата си, че човек трудно може да я вини. Тя имаше Джема. Неповторимата Джема Ви Дейвидсън.

Беше трудно да се състезаваш с нея. Особено предвид факта, че с Джема бяхме пълни противоположности. Джема имаше руса коса и сини очи, а аз не.

Джема винаги е била отличничка, а аз бях от златната среда.

На Джема ѝ вървеше в науките, а на мен — в скатаването.

Джема я влечаха езиците, а мен — сексапилният италианец от нашата улица.

Джема отиде в колеж и се дипломира с отличие за три години и половина с бакалавърска степен по философия. Аз също завърших колеж и се дипломирах за три години и половина с бакалавърска степен по социология, само че с пълно отличие.

Джема никога не ми прости, че я унизах така. Но това я стимулира да продължи с образованието си като част от несекващото ѝ състезание със самата себе си, което беше нещо като битка за оцеляване, но не толкова възвишено. Също така не се ограничи само до преките си преподаватели. Имаше връзка с женен доктор на науките на име Роланд. После самата тя защити докторат, и то преди да е навършила трийсет.

Дениз също не ми прости никога. На дипломирането на Джема пророни сълзи на радост. На моето дипломиране въртеше очи като пристрастен към хероин богат наследник. Вероятно беше ядосана, че трябваше да пропусне съботната си сбирка по градинарство, за да присъства на церемонията. Или пък заради факта, че под лъскавата си тога носех тениска с надпис „Гиниялна“.

Татко се гордееше с мен. Дълго се преструвах, че това ми е достатъчно. Не спирах да си мисля, че някой ден Дениз ще открие у себе си върховната способност да се гордее с повече от един човек.

Този ден така и не дойде. В знак на пълно неуважение направих точно каквото Дениз очакваше от мен: разочаровах я. Отново. Тъй като Дениз смяташе, че мястото на жената е в класната стая, аз се втурнах да се запиша провеждащата се в университета кампания за набиране

на хора, и се присъединих към Корпуса на мира. Да я разочаровам беше толкова по-лесно, отколкото да полагам неистови усилия да не го правя. А и тези коси погледи и въздишки на неодобрение се понасят далеч по-лесно, когато са заслужени. Да не говорим, че трябваше да работя с военни по няколко проекта, а ти да видиш, сред военните изобилстваха мъжете в униформи. По-хубаво от това, здраве му кажи. И-и-ха!

Асансьорът най-сетне стигна до втория етаж и аз помахих на баща ми, преди да поема по коридора, който водеше към задния вход на офиса ми. Главният вход, достъпен отвън и обикновено предпочитан от мен, водеше право към рецепцията и моя кабинет.

Имаше и трети вход, но той беше малко по-трудно достъпен и до него трябваше да се катериш по противопожарната стълба. Като видях Гарет да ме чака в коридора, облегнат на вратата на офиса ми, се сетих, че е използвал именно нея и се е вмъкнал през прозореца.

Фукльо.

— Нали помниш, че баща ми е бивш полицай? Защо си тук? — попитах с дрезгав от гняв глас. Беше облечен с бяла тениска, тъмно яке и джинси с хубава кройка.

Той се изправи и повдигна въпросително вежди.

— Има ли причина да ползваш асансьора, който пътува със скоростта на охлюв, вместо стълбите?

Гарет беше красавец, проклет да е, с тъмната си кожа и опушеносиви очи, но интересът ми се простираше дотук. Дори минималното привличане, което може някога да съм усещала, сега бе погребано под дебел слой неприязън и враждебност. И по мое мнение там трябваше да си остане.

Оставих раздразнената ми физиономия да отговори вместо мен, отключих тежката дървена врата на офиса и погледнах към тримата си мъртви посетители, които чакаха заедно с Гарет.

— Радвам се, че можа да се присъединиш към нас — казах на Барбър. — Изправен си много по-висок.

— Съжалявам за поведението си — отговори Барбър. — Изпуснах си нервите.

Извинението му ме накара да почувствам вина, задето не бях някак по-съчувстваща. Може би имах нужда от курс по съчувствие.

Веднъж се записах в група за контрол на гнева, но преподавателят ме вбеси.

— Нямам право да те съдя — казах аз и потупах Барбър по рамото. — Никога не съм умирали. Поне не официално.

— Официално ли? — попита Зюсман.

— Дълга история.

— Добре — намеси се Елизабет. — Може ли да влезем? Доколкото разбирам, нямаме много време, а искам да се любувам на високия тъмнокож скептик възможно най-дълго. Защо не го срещнах вчера? Щях да умра щастлива.

Знаех как се чувства. Ситуацията ми с Рейес беше сходна.

Влязохме в офиса ми, който играеше роля и на художествена галерия за моя приятелка на име Пари. Мрачни абстракции от живота на „Сентръл“ се нижеха по стените ми. Имаше една леко стряскаща интерпретация на момиче, перящо кръвта от ръкавите си. Приличаше на мен, което беше забавно, като се има предвид, че ненавиждах деня за пране. За щастие образът ми беше трудно разпознаваем сред вихрушката от нюанси на сиво.

Пари също беше и дизайнер на татуировки, и имаше ателие наблизо. Направи ми една на лявото рамо. Представлява мъничък жътвар на души с широка пелерина и с големи невинни очи, надничачи изпод нея. Пари е царица на завоалираните шеги.

Гарет се обърна към мен. Отказах да го удостоя с поглед. Вместо това оставих чантата си и се заех да варя кафе. Точно тогава Куки влезе през входната врата.

— Тук ли си, сладурче?

— Да, тук съм — отговорих. — Сложих кафето. — Държах кафеарка в офиса си под предлог, че се грижа за потребността от кофеин на Куки, но всъщност това беше моят заместител на ароматизатор.

— Кафе. Слава богу — зарадва се Куки и отвори вратата между нейния и моя кабинет. — О! — Беше видяла Гарет. — Господин Суопс, не знаех, че...

— Тъкмо си тръгваше — срязах я.

Той ми се ухили и насочи цялата мощ на усмивката си към Куки. Мръсник.

— Мили боже — възкликна Елизабет малко прекалено задъхано.
— Ето за това говорех.

Потиснах безпомощна въздишка и погледнах Куки, която замънка нещо за писмена работа, после помахаше и затвори вратата, за да ни остави насаме.

— Знам точно как се чувства — измърка Елизабет.

Тръшнах се на стола зад бюрото си, а Гарет седна срещу мен.

— Е? — попитах.

— Е? — изимитира ме той.

— Едва ли си тук само на гости, Суопс. Какво искаш? Имам да разкривам три убийства.

Моята самоувереност изглежда го забавляваше.

— Чудех се защо да не излезем на кафе някой път.

— По дяволите! — каза Елизабет. — Може ли да гледам?

Намръщих й се.

— Няма да излизаме на кафе.

Гарет наведе глава, като очевидно се стараеше да прояви търпение.

— Виж — казах аз, тъй като ми беше дошло до гуша от поведението му, — вече ти казах, че или трябва да приемеш способностите ми, или да не го правиш. Второто е за предпочитане. Вратата е там. Приятен ден и майната ти.

Той вдигна глава. Изражението му беше сериозно, но не ядосано, както се очакваше да бъде след казаното от мен.

— Първо — каза той, — още свиквам с положението, госпожице Вкисната. Дай ми малко време.

— Не.

— Второ — продължи той, — искам да го обсъдим.

— Не.

— Обясни ми как става.

— Ами...

— Непрекъснато ли виждаш мъртви?

— Всеки втори уикенд и по празници.

— Те навсякъде ли са?

— Задникът на жабата водоустойчив ли е? — отговорих с въпрос, като се облегнах назад и вдигнах прашните си ботуши на бюрото.

Кръстосах глезени и се втренчих в една точка, за да подчертая нетърпението си, докато чаках Гарет да вземе решение. Да повярва или не.

Наричам този момент „пробуждането“ — моментът, в който хората започват да се чудят дали наистина виждам напускащите този свят. Продължават да имат съмнения. Мислят много в опит да намерят някакво обяснение, каквото и да е, как правя това, което правя.

Пробуждането е като кръстопът и предполагаемият пътешественик трябва да избере накъде да тръгне. За съжаление отклонението, което води към „Чарли вижда мъртъвци“ е много по-тежко за изминаване от сигурното и безопасно „Чарли е луда“. Никой не иска да изглежда като глупак. В девет от десет случая точно това спира хората да си позволят да повярват.

Гарет се загледа в мен за кратко. Почти можех да видя как работят чарковете в главата му. След още известно време започнах да си мисля, че въпросните чаркове имат нужда от смазка.

— Как така знаеше къде да търсим тялото на госпожица Елъри?
— попита той накрая.

— Няма да обяснявам отново, Суопс.

— Питам сериозно.

— Не.

След още една дълга пауза той попита:

— И правиш това от петгодишна?

Изръмжах.

— Виждам мъртвите, откакто съм родена. На баща ми му отне пет години да ми повярва. Когато му казах къде ще намери трупа на изчезнало момиче, осъзна каква находка съм.

— Малката Джонсън — вметна той.

Помъчих се да не трепна. Споменът не беше от любимите ми.

Всъщност ако някой ме попита, трудно бих избрала по-малко любим. В деня на фиаското с момичето Джонсън, както аз го наричах, Дениз свърна по лесния път, като предпочете да не ми повярва и се зарече никога повече да не говори за това. Същия този ден осъзнах колко е неестествена дарбата ми, а също и че определени хора — близки до мен хора — ме презират заради нея. Разбира се, унижителният шамар на мащехата ми пред десетки свидетели също допринесе за отвращението ми от случката.

— Добре ли си? — попита Зюсман.

Почти бях забравила за присъствието им. Кимнах дискретно.

— Знаеш ли — каза Елизабет, — мисля, че той се опитва да бъде непредубеден.

Отправих ѝ скептична гримаса. Беше гадно от моя страна. Тя само се опитваше да помогне.

— Те тук ли са в момента? — попита Гарет.

Въздъгнах. Никак не ми беше до неговия антагонизъм в момента. Но той попита.

— Да.

Той извади бележника си.

— Ще попиташ ли госпожица Елъри кога е рожденият ѝ ден?

— Не.

Елизабет пристъпи.

— На двайсети юни е.

Погледнах към нея.

— Той знае кога е. Иска да провери дали аз знам.

— Не ли? — попита той. Изглеждаше разочарован. Сякаш искаше да отговоря правилно и да ми повярва. Във всеки случай поне за пет минути. Точно от фалшивите вярващи трябваше да се пазя. Имаха лошия навик да ме удрят в гърба, когато най-малко го очаквах.

— Просто му кажи — предложи Елизабет.

— Ти не разбираш — отговорих ѝ аз. — Хора като него никога не вярват сто процента. Винаги ще се съмнява. Все ще ме проверява. Ще ме изпитва за информация, която вече му е известна, за да види дали ще се издъня. — Погледнах обратно към Гарет. — Така че майната му.

— Елизабет — обади се Зюсман, — може би просто трябва да...

— Не! — изкрещя тя и аз подскочих, с което привлякох вниманието на Гарет. — Просто му кажи. Трябва да превъзмогне предразсъдъците и да ти повярва. Няма представа какво пропуска. Ще изживее живота си с идеята, че светът около него е едноизмерен. Няма да има чувство за посока, нито пък надежда, че хората, които е обичал и изгубил, отиват на по-добро място.

Осъзнах, че Елизабет вече не говореше за Гарет, а за самата себе си.

Изправих се и тръгнах към нея.

— Елизабет, какво има?

Тя почти плачеше. Виждах сълзи да блестят в светлите ѝ очи.

— Има толкова неща, които искам да кажа на сестра си, но тя е точно като него... И като мен. Аз също никога не бих ти повярвала. — Тя сви рамене и ми отправи виновен поглед. — Съжалявам, Шарлот, но не бих ти повярвала. За нищо на света. Нито пък тя ще повярва.

Усмивка на облекчение се изписа на лицето ми. Това ли било? Сблъсквала съм се с това препятствие безброй пъти.

— Елизабет — казах, — от всички проблеми, пред които сме изправени, единствено този има лесно решение.

Гарет наблюдаваше диалога ни, или по-точно монолога ми, но му правеше чест, че запази каменно изражение. Често се чудя колко ли нелепо изглеждам в очите на живите, като говоря на себе си, размахвам ръце като луда и прегръщам нищото. Но невинаги имам избор. Щом Гарет отказва да си тръгне, трябва да приема моя свят. Нямах намерение да променям поведението си в собствения си офис, за да успокоя деликатното му чувство за приличие.

Елизабет заподсмърча.

— Какво искаш да кажеш? Какво решение?

— Ще оставиш писмо.

— Писмо ли?

— Разбира се. Правя го непрекъснато. Спестява ми толкова много обяснения. Ще ми продиктуваш какво да напиша. Естествено, датата ще предхожда тази на смъртта ти и после като по чудо ще открият писмото сред вещите ти. Един вид „Ако нещо се случи с мен“. Ще ѝ кажеш всичко, каквото желаш, и ще го представим, сякаш си го написала, преди да умреш. Дори имам човек, който да фалшифицира подписа ти, стига да искаш.

— Кой? — попита Гарет.

Намръщих му се предупредително. Делата ми с мъртвите не бяха негова работа.

На лицето ѝ се изписа удивление.

— Това е чудесна идея. Адвокат съм. По-организирана съм от десетичната система на Дюи^[1]. Сигурна съм, че ще се получи.

— Разбира се, че ще се получи — отвърнах и я потупах по рамото.

— Аз може ли да напиша писмо до жена си? — попита Зюсман.

— То се знае.

После всички погледнахме към Барбър в очакване и той да пожелае същото.

— Аз имам само майка си. Тя е наясно за чувствата ми към нея — каза той и аз се запитах дали да се радвам или да се натъжа, задето си нямаше друг, освен майка си.

— Браво на теб — похвалих го. — Ще ми се повече хора да намират време да покажат какво изпитват.

— Мразя я от все сърце, откакто навърших десет години. Няма какво друго да ѝ напиша.

Опитах се да прикрия шока си.

Той обаче забеляза.

— Повярвай ми, чувствата са взаимни.

— Добре, значи две писма.

— Кога е първият ден на лятото? — изведнъж попита Елизабет замислено.

— Толкова дълго ли се каниш да останеш? — учудих се аз.

Тя сви рамене, кимна към Гарет и повдигна идеално оформените си вежди.

— Аха... — Постарах се да не се засмея. — Мисля, че е на двайсети юни.

Гарет ахна, а Елизабет скръсти ръце и се усмихна. От нея се излъчваше самодоволство на талази.

— Права си — промълви Гарет. — Рожденият ден на Елизабет Елъри е на двайсети юни.

Насочих към нея убийствен поглед.

— Ти ме изигра.

— Адвокат съм — изстреля тя, сякаш това обясняваше всичко.

Наистина много я харесвах. Върнах се при стола си и се тръснах с типичната си демонстративност.

— Тя ме изигра — обърнах се към Гарет.

Той се усмихна. Но усмивката му беше различна. Беше се променила и аз се досетих защо.

— Не, не, не, не, не — казах и поклатих пръст насреща му. — Не започвай с тези щуротии.

— Какви щуротии? — попита той, невинен като сълза.

— Да гледаш на мен като на феномен, който има отговори на всички въпроси, познати на човечеството. Нямам ги. Не виждам

бъдещето. Не мога да ти кажа нищо за миналото ти. Не гадая на ръка, каквото и да значи това. Не мога...

— Но си екстрасенс, нали?

— Приятел — процедих аз и се наклоних към него през бюрото, — екстрасенс съм толкова, колкото и един морков е такъв.

— Но...

— Никакво „но“. — Имах сериозни възражения срещу думата „екстрасенс“. Никак не ми пасваше. Запуших ушите си с ръце и започнах да си тананикам.

— Много зряло.

Беше прав. Въпреки всичко му се изплезих, после свалих ръце.

— Чуй ме. Аз самата имам повече въпроси, отколкото отговори. До голяма степен съм убедена, че способностите ми са по-близки до шизофрения, отколкото до нещо свръхестествено. Питай, когато искаш. Сигурно хлопащите дъски в главата ми са не една и две.

— Шизофрения — повтори той с дълбоко съмнение.

— Чувам гласове в съзнанието си. Какво по-шизофренично от това?

— Но ти току-що каза...

Вдигнах показалец към него. Средният пръст би бил по-подходящ, но трябваше да обясня, преди да загубя вече завладените територии.

— Когато хората попаднат в ситуацията, в която си ти сега, близо до това да повярват в способностите ми, губят всякакви задръжки. Започват да ме изпитват, задават ми глупави въпроси, искат да знаят къде ще бъде следващото земетресение или пък печелившите числа от тотото. Някога чел ли си във вестник заглавие „Екстрасенс спечели от тотото“? Не съм екстрасенс. Не знам дали изобщо такова нещо съществува.

— Кажи му какво си — изчурулика Елизабет развълнувано, докато Гарет запрехвърля бележките си.

Хвърлих ѝ поглед в смисъл „застреляй се“, но не подежда. Може би, защото вече беше застреляна.

— Сериозно — настоя тя, — просто му кажи. Вече започва да ти вярва. Много ще му хареса.

— Не, няма — прошепнах през зъби, забравила, че аз бях единственият жив човек в стаята, който можеше да я чуе.

— Лице, чувствително към явления от свръхестествен характер — вдигна към мен поглед Гарет. — Това е дефиницията за екстрасенс.

— Добре де. Може би — отвърнах. — Но мразя думата и асоциациите, които навява.

— Както кажеш — сви рамене той. — И какво няма да направя?

— Да го харесаш.

— Кое? Способностите ти ли?

— Не точно.

— Тогава какво?

Тогава какво? Щом наистина искаше да научи, можех да му сервирам пълното меню. Вече бях започнала. Защо да спирам сега? Дори баща ми или чичо ми Боб не знаеха всички подробности за истинската ми същност. Не се беше налагало да им казвам. Те ми вярваха и това беше достатъчно. Но тъй като не ме беше грижа за мнението на Гарет...

— Добре — заявих с предизвикателна нотка в гласа. — Ще ти кажа всичко. Ако го направя, ще си тръгнеш ли?

След известна пауза той се съгласи с почти незабележимо кимване.

— Аз съм... нещо като... един вид... — Проскърцах със зъби и го изстрелях. — Аз съм жътвар на души. Жътварят на души.

Ето. Казах го. Картите бяха на масата, внесла бях пълна яснота, разголила бях душата си и всякакви подобни клишета. Но той не се стъписа. Не се засмя. Не скочи от стола, нито изхвърча през вратата. Всъщност не помръдна изобщо. Нито на сантиметър. Зачудих се дали още диша. После ми просветна. Това беше лицето му за покер. Сивите му очи останаха вперени в мен, докато чаках реакция, но той не смяташе да покаже такава. Трябва да призная, че лицето му за покер си го биваше. Нямах представа какво се въртеше в главата му.

— Мисля, че ти повярва — заключи Елизабет, която се наведе към него и го погледна, а после насочи вниманието си към мен.

Не можеше да не забележи съмнението, което изразяваше всяка черта на лицето ми. Постарах се особено много.

— Как точно действа?

Обърнах се отново към него.

— Каза, че ще си тръгнеш.

— Само ако ми кажеш всичко — контрира той.

— Как действа ли? Не знам. Просто се получава.

— Какво точно правиш?

— Помагам на хората да преминат.

— Да преминат?

— От другата страна — добавих, като се чудех дали беше възможно да няма никаква представа за тези неща.

— Как?

Господи, ама че беше упорит.

— Извини ме — скочих, избутах офис варианта на „любовно канапе“ напред и отново седнах.

Адвокатите се приближиха, любопитни да чуят всяка дума от казаното.

— Ще седнете ли? Изнервяте ме като се реете така.

— Разбира се — отговориха и се сгъчиха на канапето до мен.

Едва се сдържах да не се разхия.

— Как? — повтори Гарет.

Все едно, че бях отново в трети клас. Дълга въздишка се откъсна от устните ми, докато обмислях какво му бях казала до тук. Това можеше да бъде използвано като оръжие срещу мен. Случвало се беше преди и то от хора, на които вярвах много повече, отколкото на Гарет. Все пак, като бяхме стигнали дотук...

— В общи линии — казах като преувеличих нотката на неохота в гласа си, — се опитвам да им помогна да разберат защо са останали и ги насочвам към светлината.

— Каква светлина?

— Единствената светлина, за чието съществуване ми е известно — отвърнах, като прибегнах към тактиката „спасявай се чрез извъртане“. Бях я научила от първия лейтенант, с когото ходех като студентка.

На него не му подейства.

— Каква е тази светлина?

Замълчах. Някои части от информацията бяха по-ценни от други.

Те бяха запазени само за мъртвите. Истината за това, което правех, нямаше да го накара да повярва. По-скоро щеше да го изстреля през вратата. Като си помисля за това...

— Това съм аз — заявих с арогантно превъзходство и вирнах брадичка. Почувствах се, сякаш бях в прогимназията и подканвах

хулиган да ме предизвика.

След миг на размисъл той попита:

— Ти ли?

— Аз — повторих точно толкова арогантно. „Давай, господин Скептик. Разведри деня ми. Предизвикай ме. Докажи ми, че греша. Ама друг път.“ — Доколкото схващам, съм много ярка.

Изведнъж осъзнах какво бях сторила. Бях казала прекалено много. Отприщила бях гордостта си и стана тя каквато стана. Пълна излагация.

Гарет се облегна и започна да ме изучава с поглед сантиметър по сантиметър, преди да се втренчи отново в очите ми.

— Значи им помагаш да разберат защо не са преминали?

Вече нямаше как да се измъкна от проклетия разговор.

Неслучайно гордостта беше един от седемте смъртни гряха.

— Да — отговорих.

— И после ги отвеждаш към светлината?

— Да.

— Която всъщност си ти.

— Да.

— Значи като преминем — промълви Зюсман, — това ще стане през теб?

Погледнах към него. Предположих, че ще е стреснат от подобна идея, която поне на хиляда планети би се смятала за светотатство, но той изглеждаше очарован.

— Да, ще преминете през мен, Жътваря на души — поясних.

— Това е най-страхотното нещо, което чух днес — възкликна Барбър.

— Ти си порталът — уточни Гарет.

— Предполагам, че може и така да се каже — свих рамене аз.

Усмивката, която се изписа на лицето му, показваше, че е заинтригуван и това ме направи крайно подозрителна.

— Пада си по теб — отбеляза Елизабет.

Погледнах часовника си, без да й обръщам внимание.

— Я, колко часът станало. — Къде се бавеше чичо Боб, по дяволите?

— Значи душите, които не са преминали, остават тук и си минават през нас без едничка грижа на света? — продължи Гарет с

разпита.

Въздъгнах. Това можеше да продължи с дни.

— Не. Те съществуват в същото време и пространство, но в различна плоскост. Като двупланова картина. Аз съм способна да виждам двете плоскости едновременно.

— Това те прави наистина уникална — каза той с блеснали от възхищение очи.

Дойде ми прекалено. И без това челюстта ми беше увиснала чак до пода — фигуративно казано де — задето въобще беше повярвал на приказките ми.

— Какво ще кажеш да излезем на кафе? — предложи той отново.

— Но аз вече ти обясних всичко.

— Сладурче, съмнявам се, че дори си одраскала повърхността.
— Аз замълчах и той добави: — Може да излезем като приятели.

Съвсем леко се намръщих и му напомних:

— Не сме приятели, забрави ли? През последните месеци го демонстрира твърде ясно. Не сме другарчета, побратими или нещо, което дори слабо да наподобява приятели.

— Любовници за през уикенда? — предложи той.

Дотук. Не знам каква игра играеше — със сигурност не Монополи, нито пък дама — но аз отказвах да се включа. Станах и заобиколих бюрото, за да се извися над него. Застрашително. Като Дарт Вейдър, но с по-голям капацитет на белите дробове. След многозначителен поглед посочих към изхода.

— Имам работа за вършене.

— Работа ли? По вратата? — попита, за да ме подразни.

— Какво?

— Ще я боядисваш ли?

— Не.

— Предлагам да е наситенокафяво, за да отива на косата ти — изправи се и сега той се извисяваше над мен. След продължителен поглед, вече изпълнен със съвсем различен смисъл, каза меко: — Или златисто... За да подхожда на очите ти.

— Мисля, че току-що получих оргазъм — съобщи Елизабет.

Другите двама се прокашляха и имаха приличието да излязат. Без желание Елизабет тръгна след тях към рецепцията, известна още като светата непристъпна обител на Куки.

Докато Гарет чакаше съгласието ми да изляза „на кафе“ с него, го зърнах с крайчеца на окото си. Размазания Супермен. Движеше се така бързо, че докато обърна глава, вече го нямаше. Беше се преместил от другата ми страна, отърка се в ръката ми, погали устните ми и потъна в мен. Топлина изпълни тялото ми.

Цялата се разтреперих, завъртях глава и въздъхнах уплашено. Гарет пристъпи към мен и хвана здраво ръцете ми, за да не падна. Едва тогава видях озадаченото му изражение. Придърпа ме към себе си. После усещането ме напусна и Гарет отлетя назад, сякаш отблъснат от мощна сила.

Залитна, но се задържа на крака и ме погледна. Двамата стояхме, неспособни да помръднем, с широко отворени очи. Приседнах на бюрото, защото коленете ми щяха да се подкосят.

— Това някой от тях ли беше? — попита, като разсеяно търкаше гърдите си, където очевидно го бяха блъснали. Заоглежда се трескаво, преди да се обърне към мен със загрижено изражение на лицето.

— Не — отвърнах, като опитвах да успокоя дишането си. — Това беше нещо напълно различно.

Нямах представа какво. Можех да предположа, но не ми харесваше посоката на предположенията ми. Възможно ли е да е бил Големият Злодей? Ако е така, защо тук? Защо сега? Животът ми не беше в непосредствена опасност.

Не ми беше лесно да прикрия страха си, тъй като рядко изпитвах такова чувство. Без съмнение Гарет го усети. Мисълта, че ме вижда уплашена, ме подразни и то много.

После ми хрумна друго възможно обяснение. При всички случаи, когато бях виждала Злодея, той никога не ми се беше спускал така. Дори не ме беше докосвал. И със сигурност не се беше потапял в поинтимните ми места. Може би изобщо не беше Злодеят.

Озърнах се, като вероятно изглеждах мъничко отчаяна. Дали беше Рейес? Възможно ли беше да е той? Възможно ли беше да... ревнува? От Суопс? Ама той сериозно ли?

Втурнах се към вратата и попитах всички отвън:

— Видяхте ли някого? Насам ли тръгна?

Елизабет, която седеше на зеленото канапе в рецепцията, подскочи и възкликна:

— Изгуби ли го? Как успя да го изгубиш?

— Не Гарет — отговорих малко прекалено припряно. — Една тъмна и неясна фигура.

Куки започваше бавно да осъзнава, че си имаме компания. Отдръпна се от мястото си, сякаш кобра се беше настанила на бюрото ѝ.

— Чарли, мила, клиенти ли имаме?

— О, да, забравих да го спомена. Това е Куки. Куки, при нас са тримата адвокати, които са покойници от снощи. Разказах ти за тях. С чичо Боб работим по случая. И така, някой видя ли го?

Адвокатите се спогледаха въпросително и вдигнаха рамене. От устните ми се откъсна тъжна въздишка и се облекнах тежко на касата на вратата.

Човек би помислил, че като съм жертвар на души, имам връзки и бих намерила начин да разгадая самоличността на неясната фигура. Но тъй като единствената обратна връзка, която съм осъществявала, е била със Злодея, това се оказа трудно.

Тогава забелязах странна сянка в ъгъла, трептяща и движеща се на сутрешната светлина. Това беше той. Нямахше как иначе. Изправих се и се приближих, като се стараех да не го стресна и прогоня.

— Може ли да те видя? — попитах с треперещ глас.

Всички насочиха поглед към ъгъла, но само адвокатите можеха да го видят. И тримата направиха крачка назад в такъв синхрон, че движенията им изглеждаха като режисирани. Аз пристъпих напред умолително.

— Моля те, позволи ми да те видя.

Сянката се раздвижи, разпадна се, изчезна и пак се появи пред мен в един и същи миг. Беше мой ред да се отдръпна. Запрепъвах се назад, когато се издигна струя дим и изведнъж от нея се появи ръка, която се опря на стената до мен. Дълга ръка, принадлежаща на висок човек.

Адвокатите ахнаха, когато съществото се материализира пред тях. Димът се превърна в плът. Молекулите се свързваха и подреждаха, оформяйки мускул след мускул. Погледът ми бавно се премести от дланта, опряна на стената — с красиви пръсти, макар и носещи белезите на тежък труд — към източената жилеста ръка със стоманен бицепс, издуващ плътната материя, после към рамото — широко, мощно, солидно.

Съществото се наклони към мен, преди да успея да видя лицето му, притисна топлото си тяло към моето, наведе се и прошепна в ухото ми. Беше твърде близо и виждах ясно само челюстта му, силна и покрита с двудневна брада, както и тъмната коса, която плачеше за подстригване.

Устните му докоснаха ухото ми и тръпки плъзнаха по тялото ми.

— Дъч — прошепна той и аз се разтопих в него.

Това беше шансът ми да го попитам дали е този, за когото го мислех, този, който се надявах да бъде, но аз се понесох към света на сънищата си, където нищо не действаше според правилата. Ръцете ми заживяха свой собствен живот и се насочиха към гърдите му. Краката ми омекнаха. Устата ми желаше само едно. Него. Вкуса му. Допира му. Ухаеше на дъжд по време на гръмотевична буря.

Сграбчих ризата му с юмруци. Дали за да го отблъсна или да го придърпам към себе си, не бях сигурна. Защо не можех да го видя? Защо не можех да убедя сама себе си да отстъпя и да го погледна?

После устните му се притиснаха към моите и аз загубих усещане за реалност. Съществуването ми придоби неговата форма, сля се с неговото тяло, с неговите устни, с ръцете му, обхождащи хълмовете и долините на тялото ми. Бях негова луна, негов спътник, привлечена от силата на гравитацията му.

Целувката ставаше все по-настойчива и тялото ми отвърна с трепетно желание. Той изстена и се прилепи по-плътено до мен. Езикът му разтваряше устните ми и не просто вкушваше, а изпиваше всяка част от мен и всмукваше душата ми в своята.

Откъсна едната ми ръка от ризата си, поведе я надолу и я постави върху ерекцията си. Рязко поех дъх и вдишах топлината, излъчвана от него. Усетих ръката му между бедрата си и в корема ми бликна огън като разтопена лава. Исках го върху мен, около мен, в мен. Не можех да мисля за нищо друго, освен за върховната чувственост на това съвършено създание.

Жаждата ми ме бе направила непроницаема за околния свят, докато не чух някъде отдалеко името си и мъглата започна да се разсейва.

— Чарли?

Изтръгнах се от унеса и дойдох на себе си. Всички в стаята ме гледаха със зяпнала уста. Чичо Боб стоеше на прага, а веждите му бяха

склучени в озадачена гримаса. Гарет също ме наблюдаваше. В очите му блестеше вълнение. Обърна се и излезе навън, като по път кимна кратко на чичо ми.

Тогава осъзнах, че нещото си е отишло. Той си беше отишъл. Неспособна повече да стоя права, се отпуснах на пода, обзета от смайване.

— От дух ли беше обладана току-що? — попита Куки с разнежен от вълнение глас. — Казвам ти, мила, ако това е да бъдеш обладан, душата си бих продала.

[1] Мелвил Дюи (1851–1931) — американски библиотекар, въвел десетичната система за класификация. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА 6

„Дефицитът на внимание гарантира живот, пълен с отклонения.“

Надпис на тениска

Единственото, което желяех, беше да разпитвам скъпите ни покойници за Рейес. Дали са успели да го огледат? Какъв цвят са очите му? Дали изглежда, и аз не знам, мъртъв? Но чичо Боб настояваше да обсъждаме случая. Здравият ми разум се крепеше на косъм. Също и крехкото ми усещане за нормално съществуване. И способността ми да приемам реалността. Да не споменавам за сексуалния ми живот.

Нищо свято ли не беше останало?

— Успя ли да откриеш самоличността на стрелеца? — попита чичо Боб, докато влизахме в офиса, наричан още Мъртвата зона.

— Не. — Помещението ми се стори студено. Може би, защото току-що бях имала почти сексуално преживяване с огнения ад. Увеличих отоплението, сипах си чаша кафе и седнах.

Чичо ми Боб се настани срещу мен.

— Не? Те тук ли са?

— Да. — Очевидно Рейес не беше от покойниците, с които имах вземане-даване всеки ден. Ако изобщо беше Рейес. Ако наистина беше покойник.

— Не сте го обсъждали значи?

— Не. — Ако беше мъртъв, защо беше толкова... горещ? В буквалния смисъл на думата. Но пък ако беше жив, защо беше толкова нереален? Как успяваше да се движи толкова бързо? Как преминаваше от едно молекулярно състояние в друго? Никога не бях виждала нещо подобно.

Чичо Боб щракна с пръсти пред лицето ми. Аз примигнах и се втренчих в него.

— Не се ядосвай — вдигна той ръце в знак на мир. — Постоянно се отнасяш нанякъде, а си ми нужна тук. Снощи е извършено още едно убийство. Въпреки че няма очевидна връзка, трябва да го знам със сигурност.

— Още едно? — попитах, а той извади снимка от аутопсията от папката, която беше донесъл със себе си. — Защо не ми се обади?

— Опитах. Телефонът ти е изключен.

— Опа.

— Шефът ми диша във врата. Трима мъртви адвокати за една вечер не е новина, която ще звучи добре във вечерната емисия.

Проверих телефона си.

— Извинявай, батерията ми е паднала. — Очевидно нищо не беше в безопасност в Мъртвата зона.

Включих телефона си да се зарежда, а чичо Боб плъзна снимката по бюрото към мен. Пред погледа ми се появи насинено и подпухнало лице. Около отеклите рани имаше засъхнала кръв. Човекът изглеждаше, сякаш е претърпял катастрофа. Като се имаха предвид обстоятелствата, едва ли някое от нараняванията е било случайно. Който и да беше, не беше умрял спокойно.

— Какво му се е случило? — поинтересувах се.

— Измъчван е и после е убит. Но не информация е това, което са търсели. — Посочи към устата и гърлото му. — Запушили са устата му и са притискали гръкляна, за да го спрат да крещи. Или вече им е бил казал, каквото са искали да научат, или са знаели за нещо извършено от него.

Оставих погледа си да блуждае, като се постарях да не изглеждам отвратена.

— Нападателят са искали да му причинят възможно най-много болка преди смъртта. Ако трябва да направя предположение на базата на наученото от улицата, бих казала, че е натопил погрешния човек. Този вид наказание обикновено се прилага за предателство или спрямо високопоставен член на бандата, или спрямо цялата организация. В наши дни криминалните синдикати държат на йерархията повече от английската аристокрация.

Адвокатите се скупчиха около бюрото ми. Повдигнах снимката и я задържах под такъв ъгъл, че да не попада в полезрението ми. Зюсман

направи физиономия и отстъпи. Бях права за него. Елизабет и Барбър я заоглеждаха от по-близо.

— Трудно е да се каже със сигурност — заяви Елизабет. — Може би ако не беше толкова посинен...

— Би помогнало, ако имахме истинска снимка, а не такава от аутопсия.

— Още не сме открили самоличността му — каза чичо Боб и отговори на телефона си.

Зюсман се втренчи в Барбър през кръглите си очила.

— Разпознаваш ли този човек, Джейсън?

Хвърлих поглед към него. Барбър изглеждаше в шок. Напълно онемял и пребледнял, въпреки че това беше физически невъзможно поради липсата на кръв.

— Това е той — каза Барбър. — Това е човекът, който ме помоли за среща.

Елизабет погледна отново снимката.

— Това ли е мистериозният ти посетител? — попита.

— Така мисля — отвърна той.

Зюсман се приближи и заразглежда снимката.

— Сигурен ли си?

Барбър потвърди колебливо.

— Не бих заложил живота си.

— И без друго е късно за това — отбеляза Елизабет, като все още се взираше в снимката, а по лицето ѝ се редуваха различни степени на отвращение.

Чичо Боб затвори телефона.

— Карлос Ривера. Бил е арестуван, ако мога да се осланям на пословичната си памет.

— Няма досие значи — заядох се и потиснах усмивка.

Той присви очи и опря показалец на слепоочието си.

— Действа като машинка.

— Явно забравяш случая, когато трябваше да ме сложиш да спя, а вместо това ме остави в колата на татко. Събудих се в два през нощта, премръзнала на задната седалка, а ти оправяше госпожа Дънлоп от съседната къща.

Той намести вратовръзката си.

— Този инцидент бе плод на консумацията на алкохол — измърмори той. По лицето му плъзна ярка руменина, която беше наградата ми, че си направих труда да му припомня.

За да добавя глазура върху тортата, поклатих глава с престорено разочарование.

— Хубаво, щом това ти успокоява съвестта и ти позволява да спиш нощем, след като едва не извърши убийство по непредпазливост.

Елизабет се засмя.

Не и чичо Боб.

— Какво ще кажеш да оставим проблема с досието му на прокуратурата? — Преди да успее да възразя, той добави: — Открихме господин Ривера да плава по Рио Гранде.

— Може да е бил жаден — предположих.

— Някога вкусвала ли си водата на Рио Гранде?

— Не и напоследък — отговорих и се почудих кога ли му се беше случвало на него и какви ли зарази си беше докарал с това. — Барбър мисли, че той е човекът, пожелал секретна среща.

Чичо Боб се наведе напред заинтригуван.

— Така ли?

— Да. — Барбър ми разказа за случилото, а аз предадох информацията на чичо, който, естествено, записа всичко в бележника си.

— Той ми се обади — каза Барбър и се настани на мястото, което бях освободила малко по-рано. Елизабет го последва, но Зюсман се доближи до прозореца и се загледа в университетския двор през улицата, докато ние говорехме. — Поиска да се срещнем на улицата, което ми се стори доста странно, но той звучеше някак отчаяно.

— Ще ни опише ли поведението му? — попита чичо Боб.

— Беше нервен — каза Барбър, — нащрек. Все се озърташе през рамо и поглеждаше часовника си. Реших, че е пил някое от онези модерни хапчета.

— Но така или иначе го изслуша? — намесих се аз в разпита на чичо Боб.

— Каза, че има информация за един от клиентите ни — включи се Елизабет. — Джейсън трябваше да го изслуша.

— Каква информация? — попитах, без да пропусна да отбележа как Елизабет беше скочила в негова защита. Интересно.

Когато Барбър приключи с разказа си, бяхме научили, че според покойния Карлос Ривера в затвора щял да влезе човек, чието най-голямо провинение било пушене на трева в колежа.

Но веществените доказателства говореха за много по-сериозно престъпление. Полицията беше открила убит младеж в задния му двор, както и маратонки в дома му, изцапани с кръвта на хлапето. Маратонките играеха ролята на последния гвоздей в ковчега му. Като се добави и свидетел — осемдесетгодишна жена с очила като от бутилки Кока-кола и подагра, горкият човек отишъл право в затвора. Жената заявила под клетва, че видяла обвиняемия да крие тялото в двора си. Зад бараката с инструменти. В тъмна и дъждовна вечер. Очевидно беше чела прекалено много криминалета.

— Било е тъмно — казах. — А е имало и буря. Може да е видяла и пралея ми Лилиан да укрива тялото и да е решила, че е бил клиентът ви.

— Именно — съгласи се Барбър. — Така или иначе, беше осъден за убийство втора степен.

— Клиентът ви познавал ли е хлапето? — попита чичо Боб.

Това със сигурност щеше да е следващият ми въпрос. Барбър поклати глава.

— Каза, че никога в живота си не го е виждал.

— Как се казва клиентът ви? — изпреварих аз чичо.

— Уиър. Марк Уиър. Даде ми флашка — каза Барбър.

— Кой? Клиентът ли?

— Кой какво е направил? — попита чичо Боб, без да вдига поглед от бележника си.

— Някой е дал на Барбър флашка.

— Кой? — повтори той. За бога, нали вече бях задала този въпрос?

— Не, този тук. — Барбър кимна към снимката. — Ривера. Така и не се представи по име, но посочи място. Каза, че мога да намеря доказателства, с които да оневиня господин Уиър, в един склад в западния район. Поиска да бъде там в сряда вечер.

— Час? — попита чичо Боб. Очевидно добрият интервюиращ няма нужда от цели изречения, отбелязах мислено.

— Не посочи час. Мисля, че забеляза някой да го следи. Сложи си качулката и се втурна в една пицария, преди да успее да го попитам

нещо повече. — Барбър хвърли още един поглед към снимката. — Вероятно са го разкрили какво е възнамерявал да направи.

— Днес е сряда — казах. — Кога се случи всичко това?

Зюсман се обърна и тримата адвокати се спогледаха.

После Елизабет отговори с тъга в гласа:

— В деня, когато умряхме. — Погледна към Барбър. — Изглежда толкова отдавна.

Барбър сложи ръце върху нейните. Изглежда желязното ѝ самообладание, твърдото ѝ изражение „Не се занасяй с мен“ започваше да посърва.

— Случило се е вчера — казах на чичо Боб.

— Добре — отвърна той и превключи на вълна нацистки разпит. Задаваше десетки и десетки въпроси и записваше бясно отговорите, които предавах. Почудих се дали е чувал за съществуването на записващи устройства.

— Флашката е на бюрото му в офиса — отговорих аз на поредния въпрос. — Не знае какво има на нея, но е останал с впечатлението, че е видеозапис. Да, тази сряда, днес. Не, не е видял кой следи Ривера. Вече са подали молба за преразглеждане, но ще минат месеци, преди да се изправят в съда. Да. Не. Клиентът още не е прехвърлен. Може би. Когато адът замръзне. Не, левият му тестис.

Когато на чичо Боб му се изчерпаха въпросите, което беше добре, защото доста се отклонихме от темата, на мен пък вече ми се беше изчерпала енергията. Поне не ми бе останала достатъчно, че да укротя подозренията, които ме обзеха във връзка с цялата тази ситуация. Тук ставаше дума за нещо повече от един невинен човек и имах чувството, че в центъра на всичко беше мъртвият тийнейджър. Имах нужда от повече информация. И за двамата.

Тръгнахме към долния етаж, за да хапнем по нещо. Баща ми прави най-хубавите сандвичи „Монте Кристо“ отсам Айфеловата кула. Устата ми се пълни със слюнка само като си помисля за тях. Когато най-накрая ми остана време да си поема дъх, мислите ми се насочиха към Рейес. Как да не мислиш за мъж, който само с присъствието си предизвиква желаниа, по-греховни от самия дявол.

— Харесвам името на бара на баща ти — заяви Елизабет, докато се тътрех надолу.

Насилих се да се върна към действителността. Отношението на Елизабет към мен се беше променило, след като почти правих секс с безтелесно човешко същество пред нея. Но не мисля, че беше ядосана. Нито скандализирана. Може би имаше нещо общо с Гарет. Може би го приемаше като изневеря, тъй като той имаше чувства към мен. Добре де, имаше чувства, но те не бяха топли.

— Благодаря — отвърнах. — Кръсти го на мен за огромно разочарование на сестра ми — добавих.

Зюсман се подсмихна.

— На теб ли? Мислех, че се казва „Белята“.

— Да. Чичо Боб ме наричаше Белята години наред. Като Джейн Белята. Когато баща ми купи бара, реши, че подхожда.

— Харесва ми — обяви Елизабет. — Някога имах куче, кръстено на мен.

Помъчих се да не се разсмея.

— Каква порода?

— Питбул — отговори тя с дяволита усмивка на лицето.

— Подхожда ти — изкикотих се.

Седнахме на закътана маса в един тъмен ъгъл с надеждата да говорим с клиентите си, без някой да ни зяпа. След кратко представяне и съкратена версия на вечерта ми със съпруга насилник, за да обясня състоянието на лицето си, попитах баща си за съобщения.

— Тук ли? — попита. — Очакваш ли нещо?

— Да и не. — Роузи Хършил, първата ми клиентка, за чието изчезване бях съдействала, трябваше да се обади, ако изпадне в беда. Така че, липсата на новини беше добра новина. Не искахме да поемаме риска да комуникираме без нужда. Нищо, което да я свързва с работата ми, нищо, което би потвърдило факта, че беше изчезнала от жалкия живот на мъжа си. Не че той имаше достатъчно мозък в главата си да разбере какво всъщност се беше случило.

— Това не отговаря на въпроса ми — заяви баща ми в очакване на подробности.

— Разбира се, че отговаря.

Той очевидно схвана мисълта ми.

— Служебни дела. Разбирам. Ще ти кажа, ако има нещо.

— Благодаря, татко.

Той се усмихна, замълча за момент, после се наведе и прошепна в ухото ми:

— Но ако още веднъж се появиш в бара ми с насинено и подпухнало лице, ще си поговорим сериозно за служебните ти дела и всички последствия от тях.

По дяволите. Мислех, че ми се е разминало. Реших, че съм го убедила в образователните достойнства на преживяното.

Отпуснах рамене.

— Добре — казах, като добавих захарен сироп към обикновено не сладникавия си глас.

Той ме целуна по бузата и тръгна към бара. Очевидно Дони не беше дошъл още. Дони беше мълчалив индианец с дълга черна коса и прекрасно оформени гръдни мускули. Дотолкова не го беше грижа за мен, че не би ми отделил и минута внимание. Но бездруго всяка минута от деня ми беше запълнена. А и Дони беше приятен за гледане.

Чичо Боб затвори телефона си и насочи цялото си внимание към мен. Беше доста притеснително.

— Ще ми кажеш ли какво стана в офиса ти сутринта? — започна той.

Това ли? Размърдах се смутено на стола си. Да се целуваш с нищото сигурно изглежда нелепо за страничен наблюдател.

— Колко зле беше?

— Не прекалено. Помислих, че си получила пристъп на паника. После осъзнах, че след като Куки и Суопс просто стоят и те гледат втренчено, едва ли е нещо опасно за живота ти.

— Точно така. В противен случай Суопс сигурно щеше да ми прави дишане уста в уста или нещо друго също така героично.

Чичо Боб наклони глава.

— Всъщност по-многозначителен беше копнежът, изписан по лицето на Куки.

Напуши ме смях. Можех да си представя еуфоричното изражение на Куки. Чичо Боб седеше търпеливо, а гъстите му вежди бяха вдигнати въпросително, сякаш очакваше някакво обяснение.

Е, нямаше да го получи.

— Може би е по-добре да не обсъждаме случилото се. Все пак си ми чичо.

— Добре — съгласи се той с равнодушно свиване на раменете, като се престори, че темата е приключена. Отпи от студения си чай, после добави: — Суопс изглеждаше доста огорчен. Мислех си, че може да знаеш защо.

— Да, знам. Защото е мръсник.

— Понякога е кисел. Това не го отричам.

— Също като Джоузеф Менгеле.

— В негова защита — продължи той, като правеше всичко възможно да ме умилостиви — неразбирателството между вас е по моя вина. Само ако си бях държал устата затворена. Проклетите бири.

— Не бирите са превърнали Суопс в мръсник. Убедена съм, че такъв се е родил.

Чичо Боб пое дълбоко дъх и наистина сложи точка на темата.

— Виждам накъде не води този разговор. Да му се не види, Чарли, имам работа за вършене. — Аз примигнах изненадано, а той се ухили. — Трябва да ида да дразня баща ти.

Стана от масата и ме потупа по рамото, с което показваше, че всичко между нас е наред.

Плъзнах ръка върху неговата.

— Подразни го и заради мен.

След като стисна нежно рамото ми, чичо Боб пое към бара и обяви високо, че е инспектор от Службата по хигиена. Примрях.

Нямаше много неща, които баща ми да намира по-малко забавни от посещение на хигиенните инспектори. Нарездаше се някъде между данъчна ревизия и призовка за съдебен иск. Погледнах отново към адвокатите. Те седяха около масата — чичо Боб беше сложил столове и за тях — и говореха помежду си.

— Знаеш ли кога е погребението ти? — попита Елизабет Зюсман с тъга в гласа.

Той наведе глава.

— Имат среща с погребалните агенти днес следобед.

Тя сложи ръката си върху неговата.

— Как го понася Мишел?

— Не ѝ е лесно. Трябва да се върна при нея.

Ох. Той явно щеше да бъде от онези, които искат да останат, за да се грижат за семейството си. Точно както Барбър не можеше да

пребледнее, така беше невъзможно и дух да се грижи за семейството си. Физически е невъзможно.

— Ами ти? — попита Барбър Елизабет. — Знаеш ли кога е погребението ти?

— Още не. — Тя се приближи към него. — Ти ще отидеш ли на погребението си?

Барбър сви рамене.

— Не знам. Ти ще ходиш ли на твоето?

— Мисля, че да.

— Наистина ли?

Елизабет се доближи още повече.

— Да сключим сделка. Ако ти дойдеш на погребението ми, аз ще дойда на твоето.

Барбър се замисли за момент и после неохотно вдигна рамене.

Едва се сдържах да не се разхиля. Бяха като хлапета, които се опитват да се убедят взаимно, че всъщност не искат да ходят на училищна танцова забава.

— Бихме могли да го направим — отбеляза Барбър. — Какво ще кажеш, Патрик?

— Какво? — Зюсман сякаш беше на хиляди слънчеви галактики разстояние. Насили се да насочи вниманието си обратно към колегите си.

— Хайде — заубеждава го Елизабет, — ще можем да чуем всички прекрасни думи, казани за нас от роднините, които ни мразят най-много.

Зюсман въздъхна.

— Може би сте прави.

— Разбира се, че сме прави — заяви тя и отново потупа ръката му.

— Не мислиш ли, че трябва да отиде на погребението си, Шарлот?

— На погребението си ли? — попитах аз, тъй като ме бяха хванали неподготвена. — О, да, разбира се. Кой не би дал всичко да присъства на собственото си погребение?

— Виждаш ли? — продължи тя и пак потупа ръката му.

— Надявам се да не сме в едно и също гробище — намеси се Барбър. — Не знам дали ще понеса вечността с вас двамата за съсед.

Зюсман изръмжа и Елизабет го плясна по ръката.

— Само отбелязвам — каза той с широка усмивка, а Елизабет му се намръщи закачливо. Той се обърна към мен. — Жътварке, какво следва оттук нататък?

Трябваше да помисля над това.

— Първо — започнах и поклатих пръст, — за теб съм госпожица Жътварка.

Той се засмя.

— И второ, може би е добре да прегледам документите ви по този случай.

— Разбира се — съгласи се Елизабет. — Имам ключ за спешни случаи, скрит в офиса.

— О! — казах и се свих в стола като третокласничка, на която ѝ се пишка. — Нали не е скрит зад фалшив камък, който прилича на истински?

— Не — отговориха едновременно.

— Извинявай, продължи — казах на Елизабет, тъй като я бях прекъснала.

— Трябва да ти дадем кода за алармата, в случай че Нора я няма. Ако е там, вероятно ще ти е трудно да получиш каквото и да било без официална заповед.

— Добре, не се бях сетила затова. Сигурна съм, че чичо Боб ще ми я осигури.

— Ако не го направи — каза Зюсман, — може да обмислиш варианта да влезеш довечера и да вземеш документите.

Всички се обърнахме към него. Не изглеждаше такъв тип човек.

— Какво? Не е незаконно, ако ѝ дадем разрешение.

Това беше вярно.

— Въпреки че не съм сигурна дали властите ще се съгласят с теб, идеята ми харесва.

Зюсман се ухили.

— Имах такова усещане.

— Мога ли да ви задам няколко въпроса? — продължих, като реших, че моментът е удобен да отворя дума за Рейес. — Относно случката тази сутрин.

— Разбира се — съгласи се Барбър. Елизабет сведе поглед и някак се отдръпна. Не прекалено явно, но познавам хората достатъчно

добре, че да усетя кога атмосферата се променя. Бях любопитна за причината. Какво ли я спираше да говори с мен за това?

Върнах се на темата за Рейес. Реших да приключа веднъж завинаги със смуцаващата част.

— Искам да приключа със смуцаващата част — заявих. Беше по-добре да говоря за нещата открито. — Надявам се, че тъй като сте способни да го видите, не съм изглеждала глупаво пред вас, така както вероятно съм изглеждала пред Куки и Суопс. Видяхте го, нали? Нали не изглеждах, сякаш прегръщам въздуха?

Те се спогледаха, очевидно объркани, и аз попитах:

— Видяхте ли го?

— Разбира се, че го видяхме — каза Елизабет. — Но ти не си го прегръщала. Дори не си помръдвала.

Наведох се към нея.

— Какво искаш да кажеш?

— Ти просто стоеше там — включи се Зюсман и повдигна очилата си с показалец, — с гръб, опрян в стената, и ръце, прилепени към тялото. Главата ти беше отметната назад и лъхтеше, сякаш си участвала в маратон, но не си помръдвала.

Описанието му ме разконцентрира за секунда. Ръцете ми са били прилепени към тялото? Главата ми е била отметната назад?

— Но той беше там. Вие го видяхте. Ние двамата...

— ... се бяхте впили един друг като гъсеница в маруля? — допълни Барбър въпросително.

— Да, нещо такова.

— Не че имам нещо против — заразмахва ръце той. — Далеч не. Сцената си я биваше.

В старанието си да не се изчервя почервениях още повече. Чувствах руменина да покрива лицето ми и единствената ми надежда беше, че подхожда със синьото, което вече беше там.

— Но ти не помръдна — повтори Елизабет. — Не с тялото си.

— Съжалявам, не разбирам.

— Душата ти, духът ти, наричай го, както искаш. То се движеше. Ти изглеждаше като една от нас, само че по-цветна.

— Да — каза Барбър, — ти се отдели от тялото си... за да бъдеш с него. Беше невероятно.

Бях смаяна. Нищо чудно, че го усещах като сън. Дали бях постигнала нещо като астрална проекция. Надявам се, че не. Не вярвах в тези неща. Но може би те вярвах в мен.

— Как така съм успяла да напусна тялото си? — попитах объркано.

— Ти си жътварят на души — вдигна рамене Барбър. — Ти ни кажи.

— Не знам. — Взрях се в дланите си, сякаш те съдържаха отговора. — Не знаех, че подобно нещо е възможно.

— Не се притеснявай. Аз пък дори не подозирах, че подобно нещо е възможно.

— Напълно съм шокирана — отговорих. Предполагаше се, че аз съм човекът със знанията. Кое му е хубавото да си жътвар на души, ако не си посветен за интересните неща? Аз бях порталът, дявол го взел. Редно беше да съм наясно.

— Обаче той беше суперсекси.

Това ме върна към разговора със скоростта на светлината.

Погледнах към Елизабет.

— Наистина ли? Успяхте ли да го разгледате добре? Трябва да съм откровена с вас. Не знам какво точно е той.

— Освен, че е суперсекси ли? — попита Елизабет.

— С тази част съм наясно.

Тя се засмя тихичко. Спряхме да говорим, докато татко ми поднасяше сандвича и ми предлагаше десет хиляди долара да очистя чичо Боб. После напусна, вьоръжен с ножа за масло. Очевидно възнамеряваше сам да свърши тази работа. Зачудих се дали да не предупредя чичо си, но кое щеше да му е забавното на това?

— Елизабет, трябва да те попитам нещо — казах, като бутнах за малко сандвича си настрана.

— Разбира се. Какво има?

— Имам чувството, че след тази сутрин ти се дистанцира.

— Съжалявам — каза тя, поемайки отговорността, но без да предложи обяснение. С други думи се опита да се отърве от отговорност.

— Не се извинявай — добавих бързо. — Просто се тревожа дали не се е случило нещо.

Тя пое дълбоко въздух — още един физиологически излишен акт — и каза:

— Мъжът, който успя да се материализира от въздуха... Той беше толкова красив.

— Няма спор — закимах аз в знак на съгласие.

— И невероятен.

— Все така съм съгласна.

— И секси.

Наклоних се към нея.

— Харесва ми посоката на разговора.

— Но...

— Ох.

— Нещо ми се стори доста странно.

— Странно ли?

— Да. — Тя също се наклони. — Шарлот, той носеше... затворническа униформа.

ГЛАВА 7

*„Геният има своите ограничения.
Лудостта... не чак толкова.“*

Стикер върху броня
на автомобил

Затворническа униформа? Какво означаваше това? В затвора ли беше попаднал? И после беше умрял там ли? Сърцето ми се сви при тази мисъл. Бе имал толкова тежък живот; това поне ми бе станало болезнено ясно в мига, когато го видях за пръв път. А после беше свършил в затвора. Не можех да си представя ужасите, които е трябвало да изживее.

Най-голямото ми желание беше да се втурна към затвора, но нямах идея в кой точно е пратен. Като нищо можеше да е и Синг Синг. Налагаше се да охладя двигателите си и да се съсредоточа върху случая. Чичо Боб тръгна да издейства съдебната заповед и протоколите от делото, а адвокатите отидоха да навестят семействата си, така че аз потеглих към предварителния арест на централния полицейски участък, за да говоря с Марк Уиър, човека, за когото Карлос Ривера бе казал, че е невинен.

Служителката на регистратурата проучи ламинираното ми полицейско удостоверение.

— Шарлот Дейвидсън? — попита тя и веждите ѝ се смръщиха, сякаш бях направила нещо нередно.

— Същата — отвърнах с глуповат смях.

Тя не ми се усмихна в отговор. Нито дори лекичко. Явно ми се налага да прочета онази книга „Как да печелим приятели и да влияем на другите“. В момента желанията ми бяха мъничко по-първични.

Служителката ме упъти към чакалнята и телефонира да изпратят господин Уиър. Тъкмо седнах, умислена за първичните си желания,

по-конкретно онези, насочени към Рейес, когато чух някой да се отпуска до мен.

— Здравсти, жътварке, какво правиш на моя територия?

Вдигнах поглед и се усмигнах, преди да извадя частично заредения си клетъчен телефон. Отворих го и се уверих, че е на безшумен режим, преди да заговоря.

— Я виж ти, Били — заприказвах в телефона. — Добре изглеждаш. Май си отслабнал, а?

Били беше арестант индианец, който се беше самоубил тук преди седем години. Опитвах се да го убедя да премине, но той упорстваше да остане, за да разубеждава други да последват тъпанарския му пример. Това са негови думи. Често се чудех как би го правил.

При комплимента ми на лицето му цъфна срамежлива усмивка. Макар покойниците да не могат да отслабват, той наистина изглеждаше по-строен. Нищо чудно да имаше нещо, което да не знаех. Във всеки случай беше хубавец.

Той ме сръчка закачливо.

— Ама и ти с твоите телефони...

— Няма как, иначе ще ме затворят в лудница, задето си говоря сама, господин Невидим.

Той се разсмя.

— Да не си дошла тук да ме сваляш?

— Толкова ли ми личи?

— Туй то — въздъхна разочаровано той. — На мен все откачалки ми се лепят.

Рязко поех въздух, като се подготвих да поднеса достойно за „Оскар“ изпълнение на обидена добродетел, наситено с чувство и реализъм, когато извикаха името ми.

— Опа, за мен е, приятел. Кога ще дойдеш да ме видиш?

— Да те видя? — попита той, докато аз скочих да последвам униформения към залата за посещения. — Че как мога да не те видя? Ярка си като проклетите трасираци прожектори отвън.

Когато се обърнах, вече го нямаше. Много го харесвах.

Седнах в седма кабина, а пред мен се настани висок и слаб мъж, малко над четирийсетте. Беше рус, с добри сини очи и изглеждаше нещо средно между плажен гларус и университетски преподавател. Разделяше ни бронирано стъкло, допълнително армирано с метална

мрежа, та да е още по-непробиваемо. Почудих се как са пъхнали там тази мрежа с толкова симетрични редове, но си напомних, че не е моментът за подобни размишления. Бях дошла да върша работа, дявол го взел. Нямах да се разсейвам от някаква си мрежа.

Господин Уиър ме изучаваше от другата страна — нямам предвид от отвъдното, а от другата страна на стъклената преграда — със заинтригувано изражение. Взех слушалката на телефона, като се запитах колко ли хора са я използвали преди мен и каква ли е била хигиената им.

— Здравейте, господин Уиър. Казвам се Шарлот Дейвидсън. — Лицето му остана безизразно. Явно името ми не го впечатли.

Друг арестант се насочи към съседната кабина и той хвърли подозрителен поглед през рамо. Вече гледаше на всички околни като на врагове, цял нащрек, готов във всеки миг да се отбранява. Човекът не заслужаваше да е в затвора. Никого не беше убил. Усещах чистата му съвест също така осезателно като гузната на съседа му.

— Идвам с лоши новини — казах, когато той отново насочи вниманието си към мен. — Адвокатите ви са били убити снощи.

— Моите адвокати? — проговори най-после той. Чак после осъзна какво му бях казала и очите му се разшириха от изненада. — И тримата ли?

— Да. Ужасно съжалявам.

Той ме гледаше стъписан, сякаш бях провряла ръка през стъклото и го бях зашлевила. Очевидно не беше забелязал, че подобен подвиг би бил невъзможен с оглед металната армировка и всичко останало. След продължително мълчание попита:

— Как е станало?

— Били са застреляни. Предполагаме, че смъртта им е свързана с вашия случай.

Това още повече го зашемети.

— Били са убити заради мен?

Поклатих глава.

— Вината не е ваша, господин Уиър. Знаете го, нали? — Той не отговори и аз продължих: — Получавали ли сте някакви заплахи?

Той изсумтя и с широк жест посочи обстановката.

— Имате предвид извън всекидневните ли?

Прав беше човекът. Стресът в затвора е постоянен.

— Искрено казано — заявих аз съвсем искрено, — не вярвам, че тези хора биха си губили времето със заплахи. Ако се съди по последните двайсет и четири часа, те наблягат на действията.

— Не ще и дума. Кой убива трима адвокати...

— Просто бъдете нащрек, господин Уиър. Ние от своя страна ще работим по случая.

— Ще се опитам. Наистина много съжалявам за адвокатите — каза той, като прокара ръка по наболата си брада, а после я вдигна към очите си.

Беше уморен, съсипан от стреса, че е осъден без вина. Изпитвах по-силна болка за него, отколкото ми се искаше.

— Много ги харесвах — каза той. — Особено жената, Елъри. — Той свали ръката си и се опита да се отърси от емоциите. — Имаше забележителна външност.

— Да, беше много красива.

— Приятелки ли бяхте?

— Не, не, но видях нейни снимки. — Така и не се научих да обяснявам връзката си с починалите. Една грешка можеше да ме преследва като призрак години наред. Буквално.

— И дойдохте тук да ми кажете да си пазя гърба?

— Частен детектив съм и сътруднича на полицията по този случай.

Той настръхна при споменаването на полицията. Не можех да го обвинявам. Нито пък можех да обвинявам полицията. Всички улики сочеха право към него.

— Знаехте ли за информатора? Онзи, който изявил желание да говори с Барбър в деня, когато са били убити?

— Информатор ли? — попита той и поклати глава. — Какво е искал?

Поех си дъх и погледнах Уиър с изострено внимание, преди да отговоря, като се мъчех да преценя колко да му кажа. Случаят беше негов. Ако някой заслужаваше да знае истината, това беше той. И все пак в главата ми продължаваше да святка предупредителна лампичка. Или наистина трябваше да съм предпазлива, или беше реакция от петата чаша кафе.

— Господин Уиър, последното, което бих искала, е да ви вдъхвам необосновани надежди. Твърде вероятно е нищо да няма в това. А

дори и да има, може да не успее да го докажа. Разбирате ли?

Той кимна, но съвсем леко.

— Накратко, този човек е казал на Барбър, че сте невинен.

Очите му едва доловимо се разшириха, после той се овладя.

— Казал, че съдът е пратил не когото трябва зад решетките и че той имал доказателство.

Въпреки предупреждението ми, в очите на Уиър проблесна искрица надежда. Видях я. Личеше си също, че и той като мен не я искаше. Сигурно се беше разочаровал безброй пъти. Не можех да си представя дори каква покруса е да попаднеш в затвора за престъпление, което не си извършил. Човекът имаше пълно право да изгуби вяра в системата.

— Какво чакате тогава? Повикайте го за разпит.

Потърках челото си.

— Той също е мъртъв. Вчера са убили и него.

След цяла минута напрегнато мълчание, той шумно издиша и се отпусна назад, като опъна докрай шнура на телефона. Виждах как разочарованието го залива.

— И какво означава това? — попита той с горчивина в гласа.

— Не знам точно. Ние самите току-що го узнахме. Но ще направя всичко възможно да ви помогна. Въпросът е доколко плодотворни ще са усилията ми. Издадена присъда се оборва много трудно, каквито и да са доказателствата.

Той като че се отдалечи и потъна в мислите си.

— Господин Уиър, бихте ли ми разказали случая?

Отне му време да се отърси от мрачния си унес и да се върне към мен.

— Какво искате да знаете? — попита ме.

— Скоро ще имам съдебните протоколи, но исках да ви попитам за съседката ви, която свидетелствала, че ви е видяла да криете трупа на момчето.

— В живота си не бях виждал това момче. А жената съм я виждал само веднъж и то, като крещеше по слънчогледите в задния си двор. Луда е за връзване. Обаче се вслушаха в показанията ѝ. Съдебните заседатели ѝ повярваха. Приеха с отворени обятия думите ѝ, сякаш им бяха сервирани на сребърен поднос.

— Понякога хората чуват това, което искат да чуят.

— Понякога ли? — вдигна вежди той, сякаш това беше твърде слабо казано. И така си беше, само че аз се опитвах с все сили да запазя някакъв оптимизъм.

— Имате ли представа как кръвта на момчето е попаднала по обувките ви?

Този въпрос ме озадачаваше. Човекът очевидно беше невинен, но експертизата бе потвърдила, че кръвта на момчето е по обувките му. Само тази улика стигаше да обърне срещу него всичките дванайсет съдебни заседатели.

— Вероятно е поставена умишлено. Как иначе би се озовала там? — рече той, не по-малко озадачен от мен.

— Добре, ще ми разкажете ли в резюме какво се случи?

За щастие по път се бях отбила в книжарница, така че извадих новия си бележник — същия като на Гарет и на чичо Боб. От най-обикновените, безличен и непретенциозен. Записах всичко, което ми се струваше важно.

— Почакайте — спрях го в един момент. — Жената е посочила в показанията си, че момчето е живяло при вас?

— Да, само че е видяла племенника ми. Той живя при мен около месец преди цялата тази случка. Сега полицаите мислят, че и него съм убил.

— И той ли е мъртъв? — примигнах изненадано.

— Не, доколкото знам. Само че е изчезнал. Полицаите убедиха сестра ми, че аз имам нещо общо.

Това можеше да е връзката, която търсех. Нямах представа що за връзка е, но и с по-малко факти бях работила.

— Кога изчезна той?

Уиър насочи поглед надолу вдясно, което говореше, че се опитва да си припомни, а не си измисля. Още един признак за невинност, не че ми бяха нужни повече.

— Теди живя при мен около месец. Майка му го беше изхвърлила. Не се разбираха.

— Тя ваша сестра ли е?

— Да. После го убеди да се върне при нея, въпреки постоянното й мърморене. Тогава го видях за последен път. След около две седмици бях арестуван. Дотогава никой не ми беше казал, че е изчезнал.

— Обвинението какъв мотив каза, че сте имали? — попитах го.

— Наркотици — отвърна той с изписано по лицето си отвращение.

— Аха — кимнах с разбиране, — универсалният мотив, дето навсякъде приляга.

— Питай го повече за сестра му.

Обърнах се и видях Барбър, застанал зад гърба ми със скръстени ръце и умислено наведена глава.

— Трябва да съм пропуснал нещо.

— Ще ми кажете ли нещо повече за сестра си? — помолих Уиър, който се взираше покрай мен, за да разбере към какво гледам.

След миг отговори:

— Не е най-добрата майка, но не е и най-лошата. Имаше си неприятности от време на време. Дрога, и то не просто трева. Кражби от магазини. Знаете, обичайното.

Обичайното. Интересно оправдание.

— А в последно време? — попита Барбър. Повторих гласно въпроса му.

— Не съм я виждал от година. Нямам представа как е.

Зачудих се дали тя изобщо е разпитвана за мъртвото момче.

— А какво ще кажете за...

— Възможно ли е да се е замесила в нещо по-сериозно?

Стрелнах ядосано Барбър, задето ме прекъсна. Адвокати, какво да ги правиш? Предадох въпроса му на Уиър. Барбър не забеляза сърдития ми поглед. На Уиър обаче не му убегна.

— При Джейни всичко е възможно — отвърна той с нарастващо подозрение към мен.

— Бихте ли казали, че...

— Дали не е задлъжняла към някого? Някой достатъчно злонамерен, че да отвлече...

— А, не, край — прошепнах през стиснати зъби. — Тук аз задавам въпросите и никой друг. — Вложих цялото си старание да се направя на вентролог, сякаш Уиър не можеше да ме чуе и без движението на лицевите мускули. Или да не ме види, че се преструвам как с никого не говоря.

Барбър ме погледна слисан.

— Прощавай — отрезвен каза той. — Но все си мисля, че съм пропуснал нещо. Нещо, което през цялото време е било пред мен.

Е, браво, сега пък се почувствах виновна.

— Не, ти прощавай. Вината е изцяло моя.

Отново се обърнах към Уиър.

— Извинете ме. Чувам разни гласове в главата си.

Изражението му се промени, но не в посоката, която очаквах. Той внезапно... се озари от надежда.

— Наистина ли ще успеете да направите това, което те твърдят, че можете?

Тъй като не бях сигурна за какво говори, кои са те и какво са казали, че мога да направя, повдигнах въпросително вежди.

— Като казвате „те“, имате предвид...?

Той се наведе напред, сякаш да го чувам по-добре през стъклото.

— Чух надзирателите да си говорят. Бяха изненадани, че ми идвате на посещение.

— Защо? — попитах, и аз самата изненадана.

— Казаха, че разрешавате престъпления, непосилни за никой друг. Че сте разгадали дори случай отпреди десетилетия.

Направих гримаса на досада.

— Това беше един път, за бога. Извадих късмет.

При мен беше дошла жена, убита през петдесетте години. Убедих чичо Боб да помогне и заедно приключихме случая й. Не бих се справила без него. Нито без цялата технология, с която разполагаше полицията. Разбира се, от помощ беше фактът, че тя знаеше точно кой я е убил и къде е оръдието на престъплението. Горката жена имаше много зъл доведен син.

— Те друго казаха — продължи Уиър. — Че знаете неща, които никой друг не би могъл да знае.

— Кой го каза?

— Един от надзирателите ни, женен е за полицайка.

— Е, това обяснява всичко. Полицайте си мислят, че...

— Не ме интересува какво си мислят полицайте, госпожице Дейвидсън. Искам само да знам дали можете да правите онова, което те казват.

Не можах да сдържа унила въздишка.

— Не искам да подклаждам големи надежди у вас.

— Госпожице Дейвидсън, самото ви присъствие ми дава надежда. Съжалявам, но това е положението.

— И аз съжалявам, господин Уиър. Шансовете това да доведе до нещо...

— ... са по-добри от шансовете, които имах сутринта.

— Щом искате така да гледате на нещата, не мога да ви спра — предадох се аз.

— Но вие умеете ли това, което казват?

От нежеланието да подсилвам надеждите му ме обзе напрежение, което пропълзя по гръбнака и скова раменете ми. Нямах представа колко ще е полезна дарбата ми в този конкретен случай. Но може би самата надежда щеше да се отрази добре на Уиър. Поне това можех да му предложа.

— Да, господин Уиър, умея това, което казват. — Изчаках да осмисли думите ми и леко шокираното му изражение да се върне към нормалното, после добавих: — Ще ви отведат в диагностичния център в Лос Лунас за психиатрична оценка, преди да ви пратят в затвора. Ще гледам да преодолея пълчищата от лунатици там и да ви посетя, ако желаете. Ще ви държа в течение за напредъка си.

Най-после на лицето му се появи плаха усмивка.

— Много бих искал.

С крайчеца на устата си попитах Барбър:

— Имаш ли още въпроси?

Той все още беше потънал в мисли и само поклати глава.

— Е, добре, до скоро — казах на Уиър.

Върнах слушалката на място и взех да прибирам бележника и писалката си, когато получих прозрение. Нещо такова де. Извърнах се и почуках по стъклото, за да привлека вниманието на Уиър.

Надзирателят му позволи да се върне и отново да вдигне телефона.

— На каква възраст е той? — попитах, като прикрепях слушалката с рамо и разлиствах бележника си.

— Моля?

— Племенникът ви. На колко години е?

— На петнайсет. Или беше. Сега вече е на шестнайсет.

— И още не са го открили?

— Не, доколкото знам. Какво...?

— А на каква възраст беше момчето? Онова в задния ви двор?

— Виждам накъде биеш — обади се Барбър.

— Беше на петнайсет. Мислите ли, че има връзка?

Смигнах на Барбър, после се наведох към Уиър с малко повече обещание в погледа си.

— Сигурно има и ще направя всичко, но ще открия каква е.

Последното, което исках, бе да прибързвам с изводите, но не можех да се отърся от чувството, че тези две момчета се бяха движили в едни и същи кръгове. Две хлапета със сходен личен живот, едното изчезнало, а другото мъртво? Умът ми крещеше: „Хищник!“.

Макар да имах нужда от книгата на Барбър, не ми се разправяше с Нора, секретарката на правната кантора. Ако приличаше на другите секретарки, които познавах, беше на крачка от всемогъщието на Господ Бог и не би понесла кротко някой да си вре носа. Влизането с взлом беше далеч по-безопасно. Но това означаваше да чакам нощта.

Междувременно чичо Боб събираше всичко, с което полицията разполагаше по случая, а Барбър бе пратен в дома на сестрата на Уиър, за да разбере, дали е имала някакъв контакт с Теди, изчезналия племенник. Реших да пусна първо Барбър, за да имам представа за обстановката, преди да разговарям с жената. Аз пък щях да изприпкам до офиса си, за да събера възможно най-много информация от интернет. На излизане от предварителния арест отворих клетъчния си телефон и се обадох на Куки.

— О, шефе — каза тя вместо поздрав. — Да не кроиш вече бягство от затвора?

— Не. Ако щеш вярвай, пуснаха ме да си тръгна оттук.

— Луди хора. Къде им е умът?

— Явно прецениха, че само ще си вземат белята с мен.

Тя се засмя.

— Имаш три съобщения, нищо чак толкова спешно. Госпожа Джордж все така се кълне, че съпругът ѝ изневерява и иска да се види с теб следобед.

— Не.

— И аз ѝ казах същото, само дето не бях толкова многословна — пошегува се тя. — Всичко друго може да почака. Е, какво ново?

— Радвам се, че попита — отвърнах, докато излизах през остъклените врати. Набързо огледах района за Били, но той сигурно имаше по-приятни неща за вършене. — Адвокатите ми дадоха интересна информация по време на обяда.

— Така ли? Колко интересна?

— Адски.

— Звучи обещаващо.

— Можеш ли да влезеш в затворническия регистър и да напишеш в търсачката името „Рейес“.

— Затворническия регистър?

Трепнах. В нейната уста звучеше толкова... престъпно.

— Да, дълга история.

— Има около двеста затворници и предсрочно освободени с фамилия Рейес.

— Я, колко си бърза. Опитай го като малко име.

Чух тракане, а после и отговора ѝ:

— По-добре. Само четирима са.

— Хубаво. Сега той трябва да е към трийсетгодишен.

— Остана един.

Замръзнах с наполовина вкаран във вратата ключ.

— Един? Сериозно?

— Рейес Фароу.

Сърцето ми задумка притеснено в гърдите. Възможно ли беше след всички тези години да съм го открила?

— Сложили ли са снимка? — попитах. От Куки не последва отговор и аз пробвах отново. — Куки? Там ли си?

— Боже мой, Чарли. Това е... това е той.

Ключовете ми паднаха на земята и аз се подпрях със свободната си ръка на Мизъри.

— Откъде знаеш? Никога не си го виждала.

— Великолепен е. Точно както го описваше.

Опитах се да успокоя дишането си. Нямах хартиен плик под ръка, ако се стигнеше дотам.

— Никога не съм виждала такава яростна и стъписваща красота.

— Значи е той — потвърдих, без капка съмнение, че е открила точния човек.

— Пращам ти снимката.

Вдигнах телефона пред себе си и зачаках съобщението. След няколко дълги секунди на екрана излезе снимка и аз с усилие се задържах във вертикално положение. Ала коленете ми бяха омекнали и

се свлякох да приседна на бордюра, неспособна да откъсна очи от екрана.

Куки го беше казала много точно. У него имаше ярост, изражението му бе едновременно напрегнато и ядосано, сякаш предупреждаваше полицаите да не припарват до него. Заради тяхната сигурност. Дори на лошото осветление очите му искряха от едва съдържан гняв. Явно в момента, когато го бяха снимали, беше далеч от безоблачното щастие.

— Още е в списъците като затворник. Питам се колко ли често ги осъвременяват. Чарли?

Куки още беше на линия, но аз не можех да отлепя очи от снимката. Тя изглежда разбра, че имам нужда от малко време и изчака мълчаливо да дойда на себе си.

Скоро и това стана. С нова цел пред себе си приближих телефона до ухото си и се наведох да вдигна ключовете.

— Отивам да се видя с Ракетата.

Като прецених, че мога да убия с един куршум два заека, влязох в една странична улица и паркирах до контейнер за смет, с надеждата съседите да не се усетят, че възнамерявам да нахълтам с взлом в изоставената им лудница. Болницата, затворена от правителството през петдесетте години, по някакъв начин се беше озовала в ръцете на местна банда рокери или другояче казано „съседите“. Бяха се кръстили „Бандитите“ и никак не си падаха по нарушители в имота. Държаха и ротвайлери като доказателство.

Още докато вървах към болницата стомахът ми се сви на буци, но не заради ротвайлерите и не с лошо усещане. Лудниците ме очароват. Като студентка най-много обичах през уикендите да обикалям изоставени психиатрични клиники. Мъртвците, които откривах там, бяха вибриращи, страстни, пълни с живот. Което си е ирония, защото те бяха мъртви.

Тази конкретна лудница бе дом на един от любимите ми умопобъркани. Животът на Ракетата — когато наистина е бил жив — представляваше по-голяма загадка и от Бермудския триъгълник, но успях да науча, че е бил дете по времето на Голямата депресия. Сестричката му умряла като бебе от пневмония и макар никога да не я бях срещала, той ми каза, че още се навъртала наоколо да му прави компания.

Ракетата много наподобяваше мен. Беше роден с цел, със задача. Ала никой не бе разбрал дарбата му. След смъртта на сестричката му родителите му го предали на грижите на психиатричната клиника в Ню Мексико. Последвалите години на неразбиране и лошо третиране, включително периодични дози електрошокова терапия, превърнали Ракетата в сянка от личността, която най-вероятно е бил.

В много отношения той беше като четирийсетгодишно хлапе в буркан с бисквитки, само дето бурканът всъщност е бил рушаща се, обречена лудница, а бисквитките му са били имена — имената на всички, които умирали и които той издълбавал ден след ден в стените на болницата. Като старателен деловодител. Не можех да си представя, че Свети Петър превъзхожда с нещо Ракетата.

Освен може би с притежанието на молив.

Адреналинът ми бликаше от възбудата. Наведнъж можех да разбера дали Теди, племенникът на Марк Уиър, е още жив — стисках палци да е така — и да открия Рейес. Ракетата знаеше мига, в който някой е починал и никога не забравяше нито едно име. Самият обем информация, който претъпкваше главата му, би довел здрав психически човек до ръба, което също би могло да обясни личността на Ракетата.

Вратите и прозорците на лудницата отдавна бяха заковани с дъски. Промъкнах се отзад, като се ослушвах за тропота на ротвайлерски лапи, после се плъзнах по корем през прозореца на мазе, който оставях леко откренат при всяко от посещенията си. В тази конкретна лудница никога не ме бяха спипвали — което е добре, защото сигурно бих се лишила от крайник — но веднъж ме спипаха в една друга, която посетих край Лас Вегас, Ню Мексико. Някакъв шериф ме арестува. Може и да греша, но съм почти сигурна, че от този ден датира фетишът ми към мъже в униформи. Шерифът беше много секси. И взе, че ми сложи белезници. Оттогава вече не съм същата.

— Ракета? — извиках, като се приземих на глава върху някаква маса и с труд се изправих на крака. Изстуха прахта от себе си, включих фенерчето си и се отправих към стълбите. — Ракета, тук ли си?

Първият етаж беше празен. Обходих коридорите, като се дивях на хилядите имена, издълбани в мазилката на стените, после поех по сервизното стълбище към второто ниво. Изоставени книги и мебели се валяха наоколо в пълен безпорядък. Графити покриваха повечето

повърхности като свидетелство за различните компании, попадали там през годините, вероятно преди рокерите да придобият собствеността. Очевидно випуск 83-та беше живял в свобода и сред него се открояваше Пати Дженкинс.

Съзвездието от националности, фигуриращо по стените благодарение на Ракетата, ме впечатляваше. Имаше имена на хинди и мандарин, на езика на арапахо и на фарси.

— Госпожице Шарлот — повика ме Ракетата зад гърба ми и в гласа му прозвуча палав смях.

Стресната се обърнах назад.

— Ракета, малък дявол такъв! — Той обичаше да ме плаши, затова при всяко посещение трябваше да се правя на ужасена до смърт.

Той се засмя истински и ме придърпа в задушаваща прегръдка. Ракетата беше като кръстоска между пухкаво мече гризли и тестеното човече от рекламата за детски храни. Имаше бебешко лице и игрив нрав и виждаше само доброто у хората. Винаги ми се е искало да бях го познавала като жив, преди властите буквално да изпържат мозъка му. Дали е бил жътвар на души като мен? Знаех, че е можел да вижда мъртвите, преди да умре.

Той ме пусна и събра вежди, комично смръщен.

— Никога не идваш да ме видиш. Никога.

— Никога ли? — шеговито подхвърлих аз.

— Никога.

— Сега нали съм тук?

Той неохотно сви рамене.

— Съществува и дребният проблем с ротвайлерите, пред който се изправям при всяко посещение.

— Сигурно. Толкова много имена имам да ти дам. Толкова много.

— Нямам никакво време...

— Те не бива да бъдат тук. Не, не, не. Трябва да си тръгнат. — Ракетата беше също така и доносник и неизменно ми докладваше имената на починали, които още не бяха прекосили отвъд.

— Прав си, Ракета, но този път аз имам име за теб.

Той млъкна и се втренчи в мен объркан.

— Име ли?

Реших да му подхвърля име на някой, за когото знаех, че е починал.

— Джеймс Енрике Барийа — съобщих, като цитирах името на момчето, открито убито в задния двор на Марк Уиър.

— О! — възкликна той и мигом наостри уши.

Беше евтин трик да му подхвърля име така, но исках Ракетата да е съсредоточен. Не разполагах с много време. Имах да върша незаконна дейност. Онова нахлуване с взлом в адвокатската кантора мен чакаше.

Ракетата мигом разпозна името и се запъти нанякъде целеустремено, което, уви означаваше, че минава напърно през стени. Едвам успях да го следвам, като подтичвах около ъгли и през врати с надежда изгнилият под да удържи тежестта ми.

— Ракета, почакай, да не те изгубя.

Тогава го чух да слиза по стълбите и да минава през кухнята, като непрестанно си повтаряше името. Спънах се в счупен стол и си изпуснах фенерчето, което се изтъркаля надолу по стълбите.

Внезапно Ракетата се озова пред мен.

— Госпожице Шарлот, ти постоянно изоставаш.

— Постоянно? — попитах, като се изправях с мъка.

— Постоянно.

Той ме хвана за ръка и ме затегли надолу по стълбите. Едва успях да грабна фенерчето, докато тичахме. Но нали беше добронамерен.

Той спря рязко и неочаквано за мен, при което се блъснах в гърба му и благодарих наум, че е така закръглен, а после, оттласната, се приземих отново на задните си части. Обикновено Ракетата би ми се смял, докато ставах и се отупвах от прахта, но той беше на мисия. А от опит знаех, че нищо не може да отклони вниманието на Ракетата от неговите мисии.

— Ето. Ето го тук — каза той, като многократно посочи с пръст едно от хилядите имена, издълбани от него в мазилката. — Джеймс Енрике Барийа.

Това, че откри името на Джеймс сред тези на мъртъвците, не беше изненада, тъй като в затвора лежеше човек за неговото убийство. Ала за всеки случай трябваше да проверя.

— Можеш ли да ми кажеш как е умрял? — попитах, макар вече да знаех отговора.

— Не как — отвърна той, внезапно нервиран. Сподавих усмивката си. — Не защо. Не кога. Умрял е и толкова.

— А какво ще кажеш за „къде“? — Сега вече проявявах чист инат.

Той ме изгледа строго.

— Госпожице Шарлот, знаеш правилата. Без нарушаване на правилата — смърти ме и предупредително поклати пухкав показалец. Така ми се падаше.

Понякога се питах дали наистина знае повече и просто следва някакъв космически правилник, който ми беше неизвестен. Но имах чувството, че по-скоро речникът му е оформен от годините, прекарани в институцията. Никой не обича правилата повече от институционализиращите.

Извадих бележника си и го прелистих.

— Добре, Ракета, а какво ще кажеш за Тиодор Брадли Томас? — Ако не друго, днес щях да си тръгна оттук осветлена дали изчезналият племенник на Марк Уиър е жив или мъртъв.

Ракетата замислено наведе глава.

— Не, не, не — рече най-последно. — Още не му е дошло времето.

Облекчение изпълни всяка клетка на тялото ми. Сега просто трябваше да го намеря. Питах се дали хлапето не е в сериозна опасност.

— Знаеш ли кога ще му дойде времето? — попитах, като отново бях подготвена за отговора.

— Не кога. Само е или не е — повтори той и взе да дълбае друго име в мазилката.

Бях го изгубила за контакт. Да задържиш вниманието на Ракетата беше като да сервираш спагети с лъжица. Но имах още едно име за него. Важно име. Приближих се, уплашена да го кажа на глас, и пошепнах:

— Рейес Фароу.

Ракетата спря. Името му беше познато, личеше си. Това означаваше, че Рейес все пак беше мъртъв. Сърцето ми падна като камък чак до стомаха. Толкова силно се бях надявала да не е така.

— Къде е името му? — попитах, без да обръщам внимание на паренето в очите си. Взех да оглеждам стените, сякаш бе възможно да открия името сред този хаос от драсканици. Само че исках да го видя. Да го докосна. Исках да прокарам пръсти по грубите вдлъбнатини и линии, които съставяха буквите от името на Рейес.

Тогава се усетих, че Ракетата се е втренчил в мен с изопнато от напрежение момчешко лице. Поставих ръка на рамото му.

— Ракета, какво има?

— Не — каза той и се дръпна от мен. — Той не бива да е тук. Не. Упорито стисках очи, за да не видя истината.

— Къде е името му, Ракета?

— Не, не. Той не е бивало да се ражда.

Стъписана отворих очи. Такова нещо не бях чувала от Ракетата.

— Не мога да повярвам, че го изрече.

— Не е бивало да става момче на име Рейес. Трябвало да си остане, където му е мястото. Марсианците не могат да станат човеци само защото искат да пият нашата вода. — Известно време се взира встрани, преди погледът му да се върне на лицето ми. — Стой далеч от него, госпожице Шарлот — предупреди ме той и пристъпи към мен. — Казвам ти, не го доближавай.

Продължих да държа на своето.

— Ракета, това поведение не е на добър човек.

Тогава той се наведе към мен и издума със стържещ шепот:

— Само че, госпожице Шарлот, той също не е добър човек.

Нещо, недостъпно за сетивата ми, привлече вниманието му. Той се обърна, заслуша се, после се втурна към мен и се вкопчи в раменете ми с месестите си ръце. Аз трепнах, но не почувствах страх. Ракетата никога не би ме наранил. После хватката му се стегна и аз едва не извиках.

— Ракета — помъчих се да го успокоя, — миличък, причиняваш ми болка.

Той рязко ме пусна и отстъпи назад, сякаш изумен от това, което беше направил.

— Няма нищо — казах аз, като устоях на желанието да разтъркам пулсиращите си от болка рамене. Това още повече би го разстроило. — Няма нищо, Ракета, ти не го направи нарочно.

По лицето му пробяга ужас и преди да изчезне, изрече:

— Него няма да го е грижа.

ГЛАВА 8

„Мъжете също имат чувства. Обаче... на кого му пука?“

Вдъхновяващ постер

Слънцето се отпусна за няколко мига върху хълма Девет мили, преди да изгуби интерес и да се плъзне надолу отвъд него. Седях в Мизъри — за джипа си говоря, не за някакво настроение — и чаках хоризонтът да го погълне напълно, за да пристъпя към нахлуването с взлом, което си бях наумила. Но колкото повече чаках, толкова повече си мислех за Рейес. И колкото повече си мислех за Рейес, толкова по-объркана се чувствах.

Ракетата знаеше името на Рейес, но означаваше ли това непременно, че е умрял? Възможно ли бе да означава друго? Никога преди не бях виждала Ракетата уплашен и това уплаши и мен. Той изглежда криеше нещо, но да разграничиш моментите на Ракетата с бистър ум, от тези с не чак тъй бистър, беше почти невъзможно.

В мой плюс научих, че марсианците никога не бива да се опитват да стават човеци, само за да пият водата ни. Тъй като марсианци не съществуваха, реших, че те са плод на някаква чудата аналогия на Ракетата. Кое на земята би могло да бъде сравнено с извънземните? Освен цирковите акробати да речем. Трябва да беше някой, който живее в противоречие с нормата. Сещах се за няколко такива групи, но изпитвах странно успокоение от своята убеденост, че Рейес не беше нито от данъчните, нито от фамилията Мансън^[1]. Слава богу, защото не е тъй лесно свастиката да ти стане аксесоар, както човек може да си помисли.

Може би по-важният елемент в загадката беше водата. Какво символизираше тя? От какво може да се нуждае човек, живеещ извън рамките на обществото, толкова че да е склонен да се примири с него? Пари? Признание? Власт? Пълнени мексикански палачинки с лют сос?

Нямах никаква представа. И до това доживях. В моя защита Ракетата беше използвал неуместна аналогия. Живеехме твърде близо до Розуел^[2], за да мислим логично за нашествие от извънземни.

Но можех да мисля логично за случая. Племенникът на Марк Уиър беше жив и аз силно подозирах, че е познавал Джеймс Барийа, умрялото хлапе от задния двор на Уиър. Трябваше да има връзка. Най-вече защото аз исках да има. Но каквато и да беше връзката, Теди беше в беда заради нея.

Къде беше Ейнджъл, по дяволите, точно когато ми трябваше? Рядко отсъстваше толкова за дълго. Как можех да извърша свръхестествено разузнаване без свръхестествен разузнавателен екип? Ставаше дума за Екип Ейнджъл, което си беше едноличен екип. Но като го наричах екип, можех да казвам неща от сорта „Екип не означава само спортни дрешки“. Обичах да ръся подобни простотии. А сега се оказваше, че сама трябва да си направя обикалянето, което не ми влизаше в сметките при избора на тези обувки.

На връщане от лудницата се бях обадила на водещия детектив по случая на Уиър. Беше приятел на чичо Боб, но не и голям мой фен. Струваше ми се, че го дразня. Много дразнеща мога да бъда, като вложа сърце и душа в това. Реших, че или завижда на успехите на чичо Боб — и на моя принос към тях — или не харесва секси и нахакани мацки. А най-вероятно беше комбинация от двете.

Разговорът ни не продължи дълго. Отговорите на детектив Аная бяха кратки и отсечени. Според него полицията също се опитала да открие Теди във връзка със случая, но бяха търсили още един труп, друга смърт, която да лепнат на Марк Уиър. Такова разследване неизменно би ги повело в грешна посока. Тъй като аз знаех, че Теди е жив, имах мъничко предимство пред полицията, като ударението падаше на думата „мъничко“. Предимството можеше и да е надценявано.

При разпита майката на Теди беше казала на полицията, че синът ѝ така и не се е върнал къщи от дома на брат ѝ. Но все пак беше изчакала да арестуват Марк за убийство, преди да съобщи, че е изчезнал. По този начин местонахождението на Теди оставаше неизвестно за цели две седмици. Може да не бях най-големият гений на планетата, но дори и за мен беше ясно, че фактите не се връзват.

Докато чаках чезнещата светлина да изчезне съвсем и районът да потъне в мрак, отворих телефона си, за да разгледам снимката на Рейес за стотен път този ден. И точно като всички други пъти преди това, дъхът ми спря, щом го зърнах. Още не можех да повярвам. След повече от десет години най-после го бях открила. Вярно, открила го бях в затвора, но за момента — тъй като бях свикнала да живея в отрицание — пренебрегнах този елемент. Единственият лъч надежда, в който се вкопчвах, беше, че Рейес беше ядосан по времето, когато го бяха снимали. И не просто разстроен или сърдит, а направо бесен. Виновните не са ядосани. Те или са облекчени, че са ги хванали, или са разтревожени. Рейес не беше нито едното от двете.

Затворих телефона си, като устоях на порива да правя любов с екрана и поех към главния вход на адвокатска кантора „Зюсман, Елъри и Барбър“. Масивната дъбова врата беше удобно скрита от зеленина и палми, което улесняваше плановете ми за нахълтване с взлом. Макар да не можеше да се нарече точно взлом, след като имах ключ.

Кабинетът на Барбър приличаше на постапокалиптична бойна зона, само че не толкова подреден. Разрових купищата книжа и открих папките по случая Уиър в кашон с надпис „Уиър, Марк Л.“. Беше си логично да ги открия точно там. Но със загадъчната флашка въпросът не стоеше така. Барбър беше казал, че е върху бюрото му. Само че не беше. А в стойката му за моливи се мъдреха седем флашки без никакви етикети. Не можех да се мотая там цяла вечер. Трябваше да присъствам на среднощно сборище, което, уви, не включваше колове и вампири.

Претеглих плюсовете и минусите да взема със себе си флашките и да ги проверя по-късно. Плюсовете спечелиха. Насрочих си друго нахлуване с взлом за следващата вечер, за да ги върна и взех да ги тикам по джобовете си. Това ме доведе до прозрението, че многото чаши мока лате и чийзбургерите не са ми разкрасили фигурата. То пък на свой ред извика гневни вопли от празния ми стомах. Умирах от глад.

Докато прибирах последните две флашки, си преговорих наум всички заведения за бързо хранене, където можех да се отбия на път за склада, обект на устроената засада.

— Незабележима си като грамаден камион на екзотично автошоу. Обърнах се стресната и видях Гарет, застанал на прага.

— Да му се не види, Суопс! — възкликнах аз с ръка, притисната до сърцето си. — Какво правиш тук?

Той влезе, като огледа осветената от лунна светлина обстановка, преди да насочи вниманието си отново към вашата благоверна.

— Чичо ти ме прати — съобщи той с равен глас. — Всички доказателства, които си получила без съдебна заповед, ще са безполезни в съда.

Аха, ето че отново бяхме смъртни врагове. От него се излъчваше хлад. Трябваше да внимавам с оглед на предателската му същност. Налагаше се да ям, спя и дрискам с едно око отворено.

— Думите „хронологична документация“ значат ли нещо за теб? — попита той.

— Биха значили, ако изобщо ми пукаше. — Взех кашона и се отправих към вратата. — Просто искам да знам срещу какво съм изправена, Суопс.

— Освен умствено заболяване ли?

Ето че пак се върнахме към обидите. Хубаво беше да се усетиш пак на позната територия.

— Не съм тръгнала да се доказвам като гениален детектив, Суопс, нито да се правя на велика. Помагам на клиентите си. В това се състои работата ми — казах му и се промъкнах покрай него. — Върша го вече от години, дълго преди ти да се появиш.

Гарет ме последва навън.

— Какъв е кодът? — попита той, за да включи отново алармата.

Извиках му цифрите през рамо, при което сигурно целият квартал ме чу, а после сложих кашона на задната седалка на джипа си. Той вървеше зад мен.

— Трябва да спра да се подкрепя по път — уведомих го аз. — Ще се видим при склада.

След като услужливо ми затвори задната врата и се увери, че е заключена, той предложи:

— Близо сме до жилището ти. Защо не оставиш колата си и не продължим с моята?

Пъхнах ключа, за да отключи вратата.

— Гладна съм.

— Можеш да хапнеш по път.

Въздъхнах раздражено с ръка на дръжката на вратата.

— Чичо Боб да не би да ти плаща да си ми бавачка?

— Вече има четири трупа, Дейвидсън. Той е... загрижен. Ще карам след теб до вас.

— Давай, щом това те кефи, Суопс — отвърнах аз, качих се в Мизъри и тръшнах вратата. Но примирената Чарли не го зарадва повече от опърничавата. И на нея някак си ѝ стана криво. Добре де, не.

— Ммм. Тези тако си ги бива. — Погледнах към Суопс, докато спираше до необозначената полицейска кола на чичо Боб — безлично тъмносиво купе. — Само дано не покапя още доматиен сос по прекрасната ти тапицерия от изкуствена кожа.

Гарет стисна зъби и челюстта му се очерта. Беше забавно.

— Естествена кожа е — каза той, като с усилие контролираше тона си.

— О, пардон. Много е приятна.

Той паркира рязко колата и аз изскочих навън, преди напрежението да е ескалирало до необузвано насилие, после се пресегнах обратно да си взема гигантската чаша с диетична кока-кола и изприпках до колата на чичо Боб, тоест в защитената зона.

Бяхме на доста разстояние от склада. Голямо поле, покрито с бурени и храсти, ни делеше от ръждясалата ламаринена сграда. Приличаше на нещо средно между самолетен хангар и работилница, и се издигаше там, кацнала на сред нищото. На километри нямаше никакви съседи. Нещо, което ми се стори доста интересно.

Чичо Боб седеше зад волана и се взираше навън през елегантен бинокъл. Наведох се към предното стъкло на колата, втренчих се в лещите и се усмигнах. Той свали бинокъла и ми се намръщи.

— Какво? — попитах само с устни и се настаних в топлатата кола на мястото до него. Гладната смърт беше отложена за друг ден, благодарение на „Мачо Тако“. Животът беше хубав.

— Кой е това? — посочих към друга необозначена полицейска кола, стратегически паркирана на известно разстояние. Беше напълно прикрита под камуфлажа на нощта, с изключение на един малък, нищо и никакъв пропуск. Аварийните светлини бяха включени. Предположих, че който и да е в нея, не се е дипломирал с отличие в курса си.

— Полицай Тафт — каза чичо ми Боб.

— Не — въздъгнах.

— Сам предложи.

— Не.

— Бива си го момъка.

Направих гримаса и се снижих на седалката, докато Гарет отваряше задната врата, за да се качи. Беше насочил светлината на фенерчето си право към мен.

— Затвори вратата — прошепнах с прикрито нетърпение.

Чичо Боб се намръщи. Отново. Не знаех защо. Определено нямаше нужда да се упражнява.

— Тафт си има почитателка — обясних. — Преследва го сладко малко момиченце. Мисля, че се казва Адско Творение на Сатаната.

Чичо Боб се засмя.

— Какво адско творение на сатаната си облякла ти?

Това, за което Чибо заговори така нетактично, бяха дрехите, в които се бях преоблякла по-рано. Бях подбрала внимателно най-удобната си черна премяна и старателно бях намазала лицето си с черен грим, за да подхожда на имиджа ми „Нощем в пустинята“. Естествено, бях сменила няколко варианта, докато Гарет чакаше в кожения си салон. Надявах се, разбира се, че тази отнемаща време дейност не го беше вбесила.

— Сливам се — казах.

— С кого? С дявола ли?

— Много смешно, чичо Боб — прекъснах за кратко, за да отпия шумно. — Почакай, докато се наложи някой да се приближи и да огледа. Тогаваше ще оцениш напредничавото ми мислене.

Гарет избра този момент, за да се включи в разговора.

— Аз оценявам твоята напредничавост — каза разсеяно, сякаш мисълта му беше другаде. — Не толкова, колкото предната ти фасада, но все пак...

Завъртях се на седалката си с лице към него.

— Предната ми фасада, както некрасноречиво се изрази ти, си има имена. Това е Опасност — посочих към дясната си гърда и после към лявата, — а това е Уил Робинсън. Ще съм ти задължена, ако се обръщаш на име към тях.

След дълга пауза, през която примигна няколко пъти, той попита:

— Кръстила си гърдите си?

Обърнах се с гръб към него и се изкикотих.

— И яйчниците ми си имат имена, но за тях не става дума толкова често. Хрумвало ли ти е, че цялата тази операция се обезсмисля с убийството на Карлос Ривера? — попитах чичо Боб. — Ако имат, макар и малко мозък в главите си, вероятно са се отървали от всякакви уличаващи доказателства, когато са разбрали за стореното от него.

— Така е — отвърна той. — Но има само един начин да сме сигурни.

— Защо не вземеш заповед, не повикаш подкрепление и не нахлуем вътре?

— На базата на какво? Анонимните сигнали не са достатъчно основание за обиск, сладурче. Тази флашка ни е нужна.

Беше прав. Не съвсем, но все пак... А и ме нарече „сладурче“.

Сръбнах толкова шумно, колкото бе възможно. Щеше да е от полза, ако знаехме какво търсим. Отново отпих, за да подчертая досадата си. Полицейските наблюдения са голяма скука. Чувствах, че е мой граждански дълг като изтъкнат специалист по сарказма да оживя малко обстановката, така че отново засърбах.

— Защо не идеш да правиш компания на Тафт? — предложи чичо Боб иззад бинокъла си.

— Не мога.

Дръпна го очите си.

— Защо?

— Не го харесвам.

— Чудесно. Мисля, че и той не те харесва.

— Също така — добавих, като за момента пренебрегнах неуважителното отношение на чичо към мен, — Адското Творение на Сатаната следи всяко негово движение. Забрави ли? — Едва тогава осъзнах казаното от чичо ми. — Не ме харесва ли?

Чибо свъси вежди утвърдително.

— Какво съм му направила? — възмутих се и пратих гневен поглед към тъпата кола на Тафт. — Нещастник дребен. Няма да мръдна пръст да му помогна, когато детето демон направи присъствието си явно.

От задната седалка се разнесе електрическо жужене. Гарет беше свалил стъклото.

— Движение.

Всички погледнахме към склада, където се появи вертикален сноп светлина. Масивните врати се плъзнаха и изляха светлина над един чакащ пикап. Той подкара напред и вратите се затвориха зад него.

— Никога няма да разрешим случая с тази скорост и Марк Уиър ще си изгние в затвора. Това наблюдение е тъпо — заявих аз, завряла нос в диетичната си напитка. — Не виждаме нищо. Трябва да се приближим.

— Прати някой от твоите хора — предложи чичо Боб.

— Нямам никого с мен.

— Какво? — възкликна той, изведнъж разтревожен. — Ами Ейнджъл?

Вдигнах рамене.

— Не съм виждала малкото леке от няколко дни. Защо мислиш, че съм издокарана така? Черната боя ми съсипва кожата.

— Няма да те пусна вътре, Шарлот Джийн Дейвидсън.

Опа... Чибо изглеждаше по чичобобски сериозен. Давах му две минути. Шейсет и седем секунди и три големи глътки по-късно вече беше променил решението си.

— Добре — каза с тежка въздишка.

Най-сетне.

— Иди да си свършиш работата.

Знаех, че ще се огъне.

— Но бъди внимателна, за бога. Баща ти ще ме убие, ако нещо ти се случи.

Подаде ми радиостанция, а аз му подадох напитката си.

— И без да я опитваш — предупредих го.

— И без да те хващат. — После се обърна към Гарет. — Следи я отблизо.

— Какво? — изписках в радиото изненадано, докато проверявах звука. — Суопс не го ща с мен. В лошо настроение е.

— Или Суопс идва с теб, или няма да ходиш.

Грабнах си обратно диетичната кока-кола и се тръшнах на седалката.

— Ами тогава няма да ходя.

— Внимавай.

Изплезих се на Гарет през металната ограда в мига, когато се озовах от другата страна. Не в Отвъдното. От другата страна на оградата.

— Добре ме подреди чичо Боб — измърморих кисело. Бях изгубила в спора. Въпреки голямата ми практика в губенето, то не ми беше силна страна.

Гарет ме последва, като се изкатери по двуметровата телена ограда и се приземи до мен далеч по-сръчно. Но пък можеше ли той да върже на възел дръжка от черешка само с езика си?

Поехме през откритото поле към склада. По-голямата част от концентрацията ми отиваше в старание да не падна, а друга, още по-голяма — в опит да не се вкопча в якето на Гарет за равновесие.

— Четох, че жътварите събирали души — каза той, докато подтичваше до мен.

Препънах се в кактус и едва се задържах на крака. Нощта беше толкова тъмна. Може би заради часа. Лунната светлина помагаше, но придвижването по неравния терен си оставаше предизвикателство.

— Суопс — подех аз, като дишах бавно, за да не разбере, че съм нервирана. — Наоколо бродят безброй духове и превръщат живота ми в хаос. Защо да събирам проклетниците? И дори да го правех, къде бих държала всичките тези буркани?

Той не отговори. Изтичахме през паркинга към задната част на сградата, където нямаше прозорци. За щастие липсваха охранителни камери. Но меко осветената линия на покрива говореше, че има горно остъкляване. Ако се доберях някак там, можеше да видя какво кроят вътре. Със сигурност не нещо добро, но трябваше да го подкрепя с доказателства.

Когато Гарет ме дръпна зад няколко контейнера за смет, се блъснах в метална тръба, която стигаше чак над покрива. Скобите, с които беше прикрепена, я превръщаха в идеална стълба.

— Дай ми отскок — прошепнах.

— Какво? — изрепчи се Гарет и погледна с недоверие тръбата. Избута ме настрана. — Аз ще се кача.

— Аз съм по-лека — изрепчих му се в отговор. — Теб няма да те издържи. — Въпреки че спорех главно заради удоволствието от самия спор, тръбата наистина изглеждаше нестабилна. А и беше по-ръждива от залеза над Ню Мексико. — Ще се кача горе и ще потърся прозорец в покрива. Вероятно е да не мога да надникна вътре, но може да попадна на дупка или пък да направя такава — продължих, като разсъждавах на глас.

— И после онези вътре ще направят дупка в твърдата ти глава. Или пък две, ако се съди по историческите факти.

Аз заоглеждах тръбата, докато Гарет нареждаше нещо неразбираемо за дупки и исторически факти. Предпочетох да не разбера и дума от казаното. Когато свърши, се обърнах към него.

— Ти разбираш ли изобщо английски? Повдигни ме — добавих, а той смръщи объркано вежди.

Хванах се за тръбата с две ръце. От устните му се откъсна гневна въздишка, той пристъпи и ме хвана за задника.

Вълнуващо? Да. Прилично? За нищо на света.

Плеснах го по ръцете.

— Какво правиш, по дяволите?

— Каза да ти дам отскок.

— Да. Отскок. Не евтини емоции.

Той замълча и се вгледа в мен за един дълъг и неловък момент.

Какво толкоз бях казала?

— Подложи ръце — наредих, преди съвсем да се е разлигавил. — Ако ме повдигнеш до първата скоба, нататък ще се справя сама.

С нежелание той събра дланите си една върху друга. Носех си ръкавици, които да подхождат на ансамбъла ми от черно и черно, сложих ги и стъпих върху дланите на Гарет, после се отгласнах до първата напречна скоба. Дотук беше лесно, благодарение на яките рамене и ръце на Гарет, но втората беше малко по-трудна. Острият метал се опита да прореже ръкавиците ми и това предизвика мигновена болка в пръстите ми. С мъка се крепях на тръбата, с мъка намирах къде да стъпя и с мъка успявах да повдигна собствената си тежест. Изненадващо най-много ме боляха коленете и лактите, тъй като ги използвах за опора, като се подхлъзвах много по-често, отколкото беше редно.

Цяла вечност по-късно се добрах до върха. Металната греда болезнено се впиваше в гръдния ми кош, сякаш ми се подиграваше и казваше: „Виж се колко си тъпа“. Строполих се на покрива и лежах, без да помръдна цяла минута, смаяна колко по-трудно се оказа, отколкото очаквах. На сутринта щях да си платя. Ако Гарет беше поне малко кавалер, щеше да предложи той да се изкатери вместо мен.

— Добре ли си? — прошепна ми в радиото.

Опитах се да отговоря, но пръстите ми се бяха вдървили от опитите ми да се задържа за скобите, за да запазя милия си животец и не можех да натисна малкия бутон отстрани на апарата.

— Дейвидсън — изсъска той.

О, за бога. Раздвижих пръстите си и измъкнах радиото от джоба на якето.

— Добре съм, Суопс. Би ли ми дал една минута да се потопя в самосъжаление?

— Нямаме една минута — срязва ме той. — Вратите пак се отварят.

Не губих време за отговор. Коленичих и се запромъквах към покривните прозорци, които всъщност бяха стари и напукани панели за оранжерия, така че имах повече от един отвор, през който да погледна. За да го сторя обаче, трябваше да се просна напъряно върху някой от тях. Тънък лъч светлина се процеждаше през една от пукнатините и аз взех позицията като за лицеви опори върху изтръпналите си ръце. Стига металната рамка да ме удържеше, едва ли щях да пропадна през покрива, което беше за предпочитане.

Когато надникнах, пикапът се движеше към изхода. Двама мъже събираха в кашони документи и папки от старо бюро. С изключение на въпросното бюро огромният склад беше абсолютно празен. Не се виждаше нито обвивка от бонбон, нито цигарен фас. Притесненията ми се оказаха основателни. Който и да беше собственикът на сградата, беше я разчистил в мига, когато Ривера се беше срещнал с Барбър.

Ръцете ми все още трепереха от изкачването, а и дълбоко съжалявах за погълнатите тако и литър и половина кока-кола. Литър и половина си беше литър и половина. Тежеше еднакво, с или без калории в него. Докато се примъквах обратно към металната рамка, репетирах речта си „Нали ти казах“ за пред чичо Боб. *Складът беше празен. Да. Точно както очаквах да бъде. Знам, че бях права, но стига,*

чичо Боб, караш ме да се чувствам неудобно. Наистина престани. Не се шегувам.

Точно когато си се представях неохотно да произнасям реч на церемонията по раздаване на наградите „Винаги напълно права“, усетих някакво движение. Нещо просветна в периферното ми зрение, вероятно юмрук, и бързо беше последвано от болка в челюстта ми. Единственото, което можах да си помисля, докато падах през покривното остъкляване, беше „Дяволите да го вземат!“.

[1] Комуна, основана от Чарлс Мансън, чиито членове са извършили много убийства, подтикнати от него. — Бел.прев. ↑

[2] Името на град Розуел в щата Ню Мексико се свързва с твърденията за разбиване на НЛО през 1947 г. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА 9

„Разбираш, че страдаш от дефицит на внимание, когато... Я виж! Пиле!“

Надпис на тениска

За пръв път го видях в деня, когато се родих. Плащът му се вееше във величествени вълни, подобно на сенките, хвърляни от листата на дърветата при лек ветрец. Той ме погледна в мига, когато лекарят режеше пъпната връв. Знаех, че гледа към мен, въпреки че не можех да видя лицето му. Докосна ме, докато сестрата ме почистваше, но не усетих допира на пръстите му. Прошепна името ми с дълбок и дрезгав глас, който не можех да чуя. Може би, защото крещях с пълно гърло, тъй като наскоро бях извадена от утробата.

След този ден съм го виждала в редки случаи, все в кофти ситуации. Така че беше логично да го видя сега. Като се има предвид, че ситуацията си беше кофти отвсякъде.

Докато пропадах през покривните прозорци и циментовият под се приближаваше към мен със скоростта на светлината, той беше там, гледаше нагоре към мен, въпреки че не виждах лицето му. Опитах да се спра по средата на полета си, да се включа на пауза преди приземяването си, за да го огледам по-добре. Но гравитацията настояваше да продължа пътешествието си надолу. Изведнъж от най-тъмните и ужасяващи кътчета на съзнанието ми — някои биха казали шизофренични — изплува спомен. Спомних си какво ми прошепна в деня на раждането ми. Разсъдъкът ми мигом отхвърли идеята, защото името, което беше произнесъл, не беше моето. Нарече ме Дъч. В самия ден на раждането ми. Откъде може да е знаел?

Заета с мисли за първия ми ден на този свят, бях забравила, че летя устремена към смъртта си. Проклетият дефицит на внимание. Беше ми припомнено много ясно обаче, когато се спрях. Падането беше тежко и изкара въздуха от белите ми дробове. Но той все така ме

гледаше отдолу. Това значи, че не бях стигнала до земята. Ударила се бях в нещо друго, нещо метално, после отскочих назад и се блъснах в метална скара.

Разкъсваща болка експлодира някъде около кръста ми и ме прониза като ядрен взрив. Беше толкова остра и стъписващо силна, че ме остави без дъх и замъгли зрението ми, докато в един момент сякаш се втечих и се плъзнах през скарата. От периферията на съзнанието ми към центъра плъзна мрак и тогава го видях отново, надвесен над мен, да ме разглежда.

С всички сили се опитвах да се съсредоточа, да се изолирам от болката, която насълзяваше очите ми и замъгляваше зрението ми. Но времето ми свърши, преди да успея и всичко стана черно. Нечовешко стенание — гневно и пълно с болка — отекна в стените на празния склад и разтърси метала на сградата, докато той прозвуча като камертон в ушите ми.

Макар да не чувах гласа му.

Изглежда в мига, в който бях загубила съзнание, си го бях възвърнала отново. Нещо не беше съвсем в ред, но поне дишах и мислех ясно. Изненадващо, старата поговорка се оказа вярна: „Не падането те убива, а внезапният му край“.

Опитах се да повдигна клепачи, но не се получи. Или действително не бях в съзнание, или Гарет беше намерил тубичка супер яко лепило и ми връщаше за салса инцидента. Докато чаках клепачите ми да осъзнаят, че трябва да сочат нагоре, слушах бръщолевенето му по радиото, че имам пулс. Винаги е приятно да чуеш такова нещо. Усетих пръстите му на врата си.

— Тук съм — промълви задъхан чичо Боб по радиостанцията. Чух стъпки по метални стълби и сирени в далечината.

Гарет явно разбра, че съм будна.

— Детектив — каза той на чичо Боб, който тежко се придвижваше към нас, — изпускаме я. Нямам друг избор, освен да направя дишане уста в уста.

— Да не си посмял — казах с още затворени очи.

Той се засмя тихо.

— Дявол го взел, Чарли — изхриптя чичо Боб. — Какво стана?

Звучеше по-скоро загрижен, отколкото ядосан. Може би все пак гумената гривна вършеше работа.

— Паднах.

— Няма спор.

— Някой ме удари.

— Пак ли? Не знаех, че е националната седмица за убиване на Чарли Дейвидсън.

— Това значи ли, че ще има почивни дни? — попита Гарет. Чичо ми явно го е стрелнал с прословутия си поглед, защото Гарет скочи и каза: — Добре, захващам се с това.

Тръгна, вероятно в издирване на нападателя.

Сирените приближаваха и чух суетене някъде под мен.

— Има ли нещо счупено? — попита чичо Боб с омекнал тон.

— Клепачите ми. Не мога да ги повдигна.

Той се засмя тихо.

— Ако беше някой друг, щях да кажа, че не е възможно клепачи да са счупени, но като се има предвид за кого говорим...

Слаба усмивка се появи на лицето ми.

— Значи аз съм по-специална?

Той изръмжа, като внимателно притискаше тук и там, за да провери за счупени кости.

— Прекалено слабо казано за теб, скъпа моя.

Чудеса се случват. Аз бях живото доказателство. Да си тръгна — добре де, да изкуцукам с много чужда помощ — след такова падане, без нито една счупена кост, си беше същинско чудо. С главно „Ч“.

— Трябва да направим няколко рентгенови снимки — каза медикът от спешния екип на чичо Боб, докато аз отдъхвах на носилката.

Линейките си ги биваше.

— Ти просто искаш да докоснеш определени издатини по тялото ми — казах на медика и грабнах някакво сребристо приспособление, което изглеждаше, сякаш се използва за тестване на отворите по телата на извънземни. Повредих го и го върнах на мястото му непохватно, като се надявах, че нечий живот не виси на косъм, задето не могат да използват устройството за тестове на извънземни.

Той се засмя и премери кръвното ми налягане за милионен път.

— Чичо Боб, наистина съм добре. Кой е собственикът на склада?

Чичо Боб затвори телефона си и погледна към мен през отворените врати на линейката.

— Ако си се надявала на неонов надпис над главата му, гласящ „Проклетник“, ще останеш много разочарована.

— Не ми казвай. Канонизиран е за светец.

— Почти позна. Казва се отец Федерико Диас.

Защо католически свещеник би притежавал склад насред нищото?

Този случай ставаше все по-странен с всяка изминала минута.

— Не открих никого — съобщи Гарет, който дотича до нас. — Не разбирам. Вътре имаше двама души и още един на покрива. Къде са отишли?

— Пикапът беше единственото налично превозно средство.

— Вероятно са избягали пеша — каза чичо ми и хвърли поглед наоколо с озадачено изражение.

— Или изобщо не са избягали — добавих. — Къде са кашоните?

Двамата се обърнаха и заоглеждаха празния склад.

— Какви кашони? — попита чичо Боб.

— Именно. — Надигнах се от носилката, подадох счупения инструмент на медика, който го постави на мястото му с усмивка, и стъпих на земята, правейки гримаси повече, отколкото беше допустимо.

— Ще ви кажа само три думи — обърна се към мен. — Вероятен вътрешен кръвоизлив.

— Не мислиш ли, че ако кървах отвътре, някак щях да го знам? Може би вътрешно? — отвърнах аз.

— Само една снимка — заубеждава ме той. Аз се намръщих отново и той продължи: — Може би две.

Чичо Боб ме прегърна с мускулестата си ръка. Бях на косъм да се развикам на медика, но той каза:

— Чарли, нашите хора са навсякъде. Обещавам да потърсим изчезналите кашони.

— Но...

— Отиваш в болницата, дори ако трябва да те заключат с белезници за носилката — заяви Гарет и пристъпи към мен, така че блокира пътя ми за бягство.

С гневна въздишка скръстих ръце и го изгледах злобно.

— Престани да се опитваш да ме оковеш в белезниците си. Искам да присъствам на разговора с отец Федерико — казах на чичо Боб, като пренебрегнах изненаданата физиономия на Гарет. Кога щеше да се научи?

— Дадено — съгласи се чичо Боб, преди да имам възможност да си променя решението. — Ще се обадя утре да ти кажа часа.

— Ще ти трябва някой да те закара от болницата до вкъщи — напомни ми Гарет.

— Явно искаш да изпробваш белезниците. Ще се обадя на Куки. Върви да търсиш кашоните.

— Искаш ли утре да прегледаш снимки от полицейския архив? — попита чичо Боб. — Ще можеш ли да разпознаеш нападателя?

— Ами... — Сбърчих нос при перспективата да разпознавам нападателя си въз основа на якия му удар. — Видях почти ясно с периферното си зрение левия му юмрук. Току-виж съм му разпознала кутрето.

Озадачи ме фактът, че по някаква странна причина Куки не изглеждаше щастлива, задето я бях повикала в един през нощта да ме прибере от болницата.

— Какво си направила този път? — попита тя с влизането си в стаята за прегледи. Още в долнище от пижама и огромен пуловер, навлечен върху тениска, тя изглеждаше някак постапокалиптична. Косата ѝ беше щръкнала от спането. Беше забавно.

Слязох от леглото за прегледи, като се движех, сякаш в стаята имаше бомба, която можеше да се задейства при жест. Тя се втурна към мен да ме подкрепи. Ако действително бе имало такава бомба, щяхме да сме на парчета.

— Защо реши, че вината е моя? — попитах, когато краката ми стъпиха здраво на земята.

Тя укорно сви устни.

— Имаш ли представа какво е да ти се обадят от болницата посред нощ? Изпаднах в паника. Не можех да си събера мислите.

— Съжалявам.

Дотърсих се до якето си и се мушнах в него, като се чудех колко усилия се изискват, за да не припаднеш.

— Сигурно си помислила, че нещо се е случило с Амбър.

— Шегуваш ли се? Тя е ангел в сравнение с теб. Общуването с теб ме кара да гледам по друг начин на пубертетските й, повлияни от хормони, маниери. Честно, не знам как се е справяла мащехата ти.

В главата ми светна лампичка при тези нейни думи. Не силна — около 12 вата — но ме накара да преосмисля липсата на интерес у мащехата ми към собственото ми благополучие. Може би вината за трудните ни взаимоотношения беше моя.

Не беше.

Куки ми чете конско по целия път до вкъщи. Слава богу, линейката ме беше откарала до близката болница, та не пътувахме дълго. Тревогата й беше трогателна, но също така някак странно вбесяваща. Моята тревога обаче клонеше към раздел убийства. Колкото и да се съпротивлявах, не можех да избегна потенето под ризката си „Гучи“ за седем долара, купена от вехтошарски магазин. Някой ме удари. Опита се да ме убие. Ако беше успял, сега щях да съм мъртва.

Но перманентното ми състояние на лъчезарност не можеше да допусне такива мрачни мисли да замърсяват съзнанието ми. Сигурна съм, че съм била хипи в предишния си живот. Аз просто бях длъжна да възприемам чашата като наполовина пълна. По възможност с „Джак Даниълс“. Тази вечер бях научила нещо. Освен закономерността на внезапното спиране. Научих, че някак, по някаква странна приумица на съдбата, Рейес и Големият Злодей бяха свързани. Но как? Рейес не може да е бил на повече от три, когато съм се родила. Откъде Злодеят е знаел, че петнайсет години по-късно ще ме нарече Дъч?

Нямаше как да съм си го въобразила. Помнех го съвсем ясно. Дъч. Прошепнато меко, дълбоко и хипнотизиращо. Както го беше направил и самият Рейес. Приликите не спираха дотук. Топлината и енергията, излъчвана и от двамата. Начинът, по който се движеха. Парализиращата сила на допира и взора им. И това, че коленете ми се подкосяваха след посещенията на всеки от тях.

Може би се побърквах. Или пък Рейес и Злодеят бяха едно и също създание. Но как беше възможно? Нужно ми беше второ мнение. Докато Куки паркираше колата, аз обях:

— Пак го видях.

Тя натисна рязко спирачки и ме погледна.

— Когато паднах през покрива.

— Рейес ли? — попита тя невярващо.

— Не. Не знам. — В гласа ми се прокрадна умора. — Започвам да се колебая. За много неща.

Тя кимна с разбиране. Спря до бордюра и изключи двигателя.

— Направих проучвания. Късно е, но имам чувството, че няма да можеш да заспиш, преди да получиш отговори на някои от въпросите си.

След като Куки на практика ме пренесе до апартамента, отиде да провери Амбър. Извиках за поздрав към господин Уонг и включих чисто новата си кафе-машина, която според надписа на панделката и етикета ми беше подарък от „ААА Електрик“ заради това, че бях разследвала изчезването на разпределителните им устройства, каквото и да представляваха те, и каквато и да бе причината някой да ги задигне. Цветът беше червен. На кафеварката, не на въпросните устройства. Не знам какъв цвят са разпределителните устройства, тъй като разкрих крадеца, преди изобщо да ги видя. Съмнявам се, че са червени.

Сипах си малка чаша мляко и я изгълтах, за да мога да взема четири ибупрофена наведнъж, без да съсипят стомаха ми. Отказах предписаните ми болкоуспокояващи, които ми предложиха в спешното отделение. Не си падам по лекарства с рецепти. Започвах да усещам болка във всеки мускул на тялото си, имах чувството, че ще се разпадна при първото движение. Падането може да не беше причинило трайни увреждания, но временните последствия си ги биваше.

Все пак дори и затрудненото дишане е по-добро от липса на такова.

Посещението на Марк Уиър в затвора, преследването на Ракетата из приюта, влизането с взлом в адвокатската кантора и пропадането през остъкления покрив, не ми бяха оставили време да седна пред компютъра и да прегледам базата данни на затворите, за да науча нещо повече за Рейес. Настаних се на стола пред него, а Куки се появи с цял сноп бележки и принтирани страници. Доколкото я познавах, вече бе проучила живота на Рейес до номера на обувките му и кръвната група. Влязох в сайта на Управлението на затворите в Ню Мексико, докато тя

сипваше кафе за двете ни. Десет секунди по-късно, благодарение на оптичните влакна, на екрана цъфна физиономията на Рейес.

— Мили боже! — възкликна Куки зад гърба ми, очевидно изпитала същата физическа реакция, която сграбчваше и мен всеки път, когато го видех.

Сложи чашата ми до мен.

— Благодаря — казах — и съжалявам, че трябваше да те измъкна по никое време.

Тя придърпа един стол, седна до мен и постави ръка върху моята.

— Чарли, допускаш ли и за секунда, че това ме е подразнило?

Това въпрос с уловка ли беше?

— Кой не би се ядосал?

— Аз не бих — отвърна тя малко дръпнато, сякаш бях наранила чувствата ѝ дори само с предположение за такова нещо. — Бих се вбесила, ако не се беше обадила. Знам, че си уникална и притежаваш дарба, която никога няма да разбере докрай, но също така си и човешко същество и най-добрата ми приятелка.

По лицето ѝ се изписа тревога.

— Не се ядосах задето ми се обади, а защото си мислиш, че си неразрушима. Ама не си.

Тя млъкна за момент и се втренчи в мен с пронизващ поглед, за да ми вгълпи казаното. Беше мило.

— Заради това фалшиво чувство на недосегаемост се озоваваш във всякакви смахнати ситуации.

— Смахнати? — попитах, като се престорих на обидена.

— Три думи. Оплеска работата кардинално.

— Изобщо не беше по моя вина — заспорих, потресена дори само от мисълта за това. Как ли пък не.

Тя стисна устни и зачака да се вразумя.

— Добре де, вината беше моя. — Познаваше ме прекалено добре.

— Но не изцяло. Щях да им дам да се разберат на тези плъхове. Какво откри? — погледнах обратно към снимката на Рейес.

Куки запрелиства купа и измъкна една страница.

— Готова ли си за това?

— Стига да няма голи снимки на възрастни жени, ще се справя.

Очите ми бяха приковани в тези на Рейес — яростни и магнетични.

Тя ми подаде листа.

— Убийство.

— Не — прошепнах, сякаш не ми достигаше въздух. Беше статия от вестник от преди десет години. Не, не, не. Всичко друго, но не и убийство. Или изнасилване. Или отвличане. Или въоръжен грабеж. Или разголване на публично място, защото това беше откачено. С неохота плъзнах бърз поглед по статията, както когато видиш катастрофа и не можеш да се сдържиш да не погледнеш.

МЪЖ ОТ АЛБУКЪРКИ ПРИЗНАТ ЗА ВИНОВЕН

Кратко. Направо на темата.

„Мъж с минало, по-загадъчно и от обстоятелствата, съпътстващи смъртта на баща му, беше признат за виновен в понеделник, след като журито заседава три дни. Следствието се сблъска с няколко необичайни трудности по време на процеса. Една от тях бе, че дваисетгодишният Рейес Алегзандър Фароу не съществува.“

Рейес Алегзандър Фароу. Спрях за секунда в опит да успокоя дишането си и да забавя пулса си. Дори името му ми причиняваше сърцебиене. Не съществува ли? Това и аз можех да им го кажа.

„Фароу няма акт за раждане, заяви прокуратурата след приключването на двуседмичния процес. Няма медицински картон, нито училищно досие, с изключение на трите месеца, прекарани в гимназията «Юока». По документи този човек е призрак.“

Призрак. Както би казал Морфей, съдбата не е лишена от чувство за хумор.

„Бащата на Фароу Ърл Уокър, е открит мъртъв в колата си на дъното на каньон от група туристи, на около осем километра от Албукърки. Въпреки че тялото му е обгорено до неузнаваемост, аутопсията е потвърдила, че смъртта е причинена от черепна травма. Няколко свидетели потвърждават, че Фароу е имал разпавия с баща си в деня, преди годеницата на Ърл Уокър да подаде сигнал за неговото изчезване.

Ръцете ни бяха вързани, заяви Стан Айхман, главен защитник по делото, след като присъдата беше обявена. Този случай е много по-дълбок, отколкото изглежда на пръв поглед. Така и няма да научим как можеха да се обърнат нещата.

Изявлението на Айхман е само една от многото загадки около този случай. Така например, Уокър няма национален осигурителен номер и никога не е плащал данъци.

Нищо не може да го определи като почтен гражданин — допълни Айхман. — Подвизавал се е под няколко различни имена и ни бяха нужни седмици да стигнем до име, за което вярваме, че е истинското му.

Това е по-често срещано, отколкото може би допускате — заяви прокурорът. — Но е избор, който престъпниците правят като възрастни. Фароу, от друга страна, никога не е съществувал. Според архивите никога не се е раждал и ДНК пробите доказаха, че Уокър не е негов биологичен баща. Ако трябва да направя предположение, бих казал, че Рейес Фароу вероятно е бил отвлечен като дете.“

Дъхът ми спря. Възможно ли е наистина да е бил отвлечен?
Набързо прегледах останалата част от статията.

„Фароу така и не взе думата в своя собствена защита, като остави съдебните заседатели да обявят решението си на базата на косвени доказателства, въпреки че адвокатите му успяха да опровергаят няколко от ключовите теории на обвинението.“

По-нататък статията продължаваше на тема годеницата на Уокър, Сара Хадли. Тя беше свидетелствала, че Рейес е заплашвал Уокър няколко пъти — да бе — и че те двамата са се страхували за живота си. Друг свидетел, близък до госпожица Хадли, беше опровергал твърденията и заявяваше под клетва, че тя е била тайно влюбена във Фароу и че е била готова без да се замисли да напусне Уокър, за да бъдат заедно. Същият свидетел допълваше, че ако госпожица Хадли се е страхувала от някого, то това е бил самият Уокър.

„Това е случай на разбито сърце и повреден мозък — каза Айхман на заседателите минути, преди да се оттеглят на заседание. — Криминалното досие на Уокър ни кара да се съмняваме, че е налице какъвто и да било мотив у единственото му дете да го убие.“

Единственото му дете? Но Рейес имаше сестра.

„Обстоятелствата около смъртта му са толкова прозрачни, колкото съм аз, продължи Айхман.

Фароу, който, по ирония на съдбата, е използвал чужд осигурителен номер, за да посещава вечерно училище, с цел да се дипломира като юрист, седеше безучастно и само леко приведе глава при четенето на присъдата.“

Посърнах, като си представих Рейес в съдебната зала в очакване да бъде осъден, да бъде признат за виновен или невинен. Чудех се какво ли е почувствал, как е понесъл решението им.

— Загадката около Рейес Фароу става все по-голяма с всяка минута — казах. Годеницата на Уокър явно беше, поради липсата на по-подходящ израз, пълен боклук. Малтретираните деца рядко атакуват насилниците си, а и никоя жена няма да е тайно влюбена в човек, който застрашава живота ѝ.

— Но, Чарли, убийство.

— Знаеш ли колко хора са в затвора за престъпления, които не са извършили?

— Мислиш, че Рейес е невинен ли?

В мечтите ми.

— Трябва да го посетя в затвора, за да знам със сигурност.

Тя събра вежди.

— Това част от дарбата ти ли е?

Въпреки че не го мислех точно така, отвърнах:

— Да, мисля, че да. Забравям, че не всеки вижда това, което виждам аз.

— Като стана дума, спомена, че си го видяла тази вечер.

За Рейес ли говореше?

— Добре — изправих се и това ме накара да трепна от болка, така че се отпуснах обратно на стола. По-добре да сваля картите, да си извадя кирливите ризи, така да се каже. — Нали знаеш, че ти спестявам някои неща, защото не искам да опреш до терапия?

Куки се засмя.

— Да, но знаеш, че можеш да ми кажеш всичко.

— Добре, защото си на път да преминеш кратък курс за същността на жътварите. Объркана съм.

— Това не е ли обичайно за теб? — попита тя със закачлив блясък в очите.

— Много смешно. Не говоря за обичайното си състояние. Това е различно.

— Различно от абсолютния хаос?

Навъсих се в престорен гняв, тя се намести на стола си и каза:

— Добре, имаш пълното ми внимание.

Още обмислях идеята за абсолютния хаос. Куки беше права.

Водех живота си, сякаш карам кола с висока скорост, без да се съобразявам с околния трафик или с посоката, в която се движа.

— Аз се препъвам през живота, нали?

— Така е, но всичко е наред — каза тя и повдигна рамо.

— Мислиш ли?

— Разбира се. Всички се препъваме по един или друг начин.

— Да, но цялата тази работа с жътварството трябваше да включва инструкции. Или някаква диаграма. Схема би ми била от полза.

— Права си — съгласи се Куки. Последва кимане „напълно те подкрепям“. — С цветни стрелки.

— И прости, лесно разбираеми въпроси, изискващи отговор „да/не“. От сорта „Посети ли те днес въплъщението на Смъртта? Ако не, прескочи на стъпка десет. Ако да, спирай сега, защото лошо ти се пише. Най-добре приключи за днес. Поеми дълбоко дъх, защото ще боли. Може да се обадиш на приятелка с цел да ти каже сбогом завинаги...“.

Осъзнах, че Куки беше спряла да кима разбиращо. Погледнах към внезапно преbledнялото ѝ лице. Беше някак красиво. Сините ѝ очи се открояваха още повече.

— Куки?

Точно когато се канех да я проверя за пулс, тя прошепна:

— Въплъщението на смъртта?

— А, това ли? — магнах пренебрежително с ръка. — Не е такъв. Само така изглежда. Като се замисля, наистина изглежда като самата смърт. — Погледнах нагоре в размисъл и реших да пренебрегна за момента паяжините около крушката. — Прилича на жътвар на души. Само дето аз съм такава и той изобщо не изглежда като мен. Но ако нямах представа какви са те, не че съм виждала друг, освен мен, бих казала, че той е точно това. — Хвърлих поглед към нея. — Да, въплъщение на смъртта е горе-долу точно определение.

— Въплъщение на смъртта? Съществува ли изобщо такава неща?

Може би бях избрала погрешен подход.

— Той не е смъртта в действителност. Интересен е, но по ужасяващ начин. — Тя преbledня още повече. — Когато в крайна сметка опреш до терапия, аз ли ще трябва да плащам?

— Не — отговори и изправи рамене, като се престори, че всичко е под контрол. — Добре съм. Изненада ме. Това е всичко — магна с ръка тя. — Продължавай. Мога да го понеса.

— Заклевах ли се? — попитах, изпълнена с подозрения заради посинелите ѝ устни.

— Да пукна, ако лъжа. Напълно готова съм.

Когато се вкопчи в стола, сякаш готова за въздушна атака, съмненията ми отново се засилиха. Какви ги вършех? Освен че всявах у нея доживотен ужас?

— Не мога да го направя — отговорих, като преосмислих идеята си да ѝ разкажа всичко, включително за Злодея, само за да поискам мнението ѝ по въпроса. Не можех да причиня това на Куки. — Съжалявам, не биваше да ти споменавам нищо.

Тя отлепи ръце от стола и ме загледа с блясък на решимост в очите.

— Чарли, можеш да ми кажеш всичко. Обещавам повече да не се шокирам.

Изгледах я подозрително и тя поясни:

— Обещавам да се опитам да не се шокирам.

— Вината не е твоя — казах и сведох глава. — Има неща, които хората е по-добре да не знаят. Не мога да повярвам какво се канех да ти причиня. Извинявай.

Сред последствията от това, че бях откровена с близките до мен хора, беше ефектът върху психиката им. Отдавна се бях научила, че ме заболява от недоверието на хората, но пък когато повярвах, животът им се променяше завинаги. Светът вече не беше същият за тях. Мисълта за това е смазваща. Много внимавах кого просветлявам. Казвала съм за Злодея на един-единствен друг човек и оттогава не съм спряла да съжалявам за това.

Куки се облегна на стола си, взе чашата си и впери поглед в нея.

— Помниш ли първия път, когато ми каза какво си?

Замислих се за момент.

— Бегло. Ако не си забравила, бях на третата си маргарита.

— Помниш ли какво каза?

— Трета маргарита.

— Цитирам: „Куки, аз съм жътвар на души“.

— И ти ми повярва? — попитах и вдигнах вежди скептично.

— Да — отговори, като лека-полека се връщаше към света на цветовете. — Без сянка от съмнение. До този момент бях видяла

достатъчно, че да си позволя да не ти вярвам. Какво по-лошо от това можеш да ми кажеш?

— Ще се изненадаш.

— Толкова ли е зле? — намръщи се тя.

— Въпросът не е в това — обясних с надеждата да ѝ позволя да запази част от невинността си и по възможност здравия си разум. — Просто е малко трудно за вярване.

— Добре, понеже жътвари на души има на всеки ъгъл.

Имаше право. Въпреки това, способностите ми често ме вкарваха в беля и отдалечаваха от мен хора, на които мислех, че мога да се доверя. Това ме караше да се колебаю, без значение колко ценях Куки. Къде ми беше умът? Себичността ми понякога ме смайва.

— Когато бях в гимназията — започнах, като залагах на речта „За твое добро е“, — казах прекалено много на най-добрата си приятелка. Приятелството ни приключи по тази причина. Не искам това да се случи с нас двете.

Не че можех да хвърля цялата вина върху Джесика. Предишният ми опит и познанията ми за хората трябваше да ме спрат да кажа на приятелката си повече, отколкото можеше да понесе. Все пак внезапната ѝ и пълна омраза към всичко, свързано с Чарли Дейвидсън, ме нарани. Просто не можех да разбера откъде идваше цялата тази неприязън. В един момент бяхме най-добрите приятелки, а в следващия — врагове. Такъв шок. Това все още ме измъчва, макар години по-късно да осъзнах, че е била уплашена. От това, което вършех. От това, което ни заобикаля. От това, какво всъщност представляваха уменията ми. Но по онова време бях съсипана. Предадена за пореден път, от човек, когото обичах, и за когото вярвах, че ме обича.

Омразата на Джесика и безразличието на мащехата ми ме потопиха в дълбока депресия. Криех умело този факт зад сарказъм и наглост, но истината е, че случилото се постави началото на самоунищожително поведение и ми трябваша години да се отърва от него.

По ирония на съдбата Рейес беше този, който ме накара да се отърся от депресията. Положението му ме накара да оценявам това, което имах, и по-точно баща, който не ме смазваше от бой само заради спорта. Имах баща, който ме обича, нещо, което липсваше на Рейес.

Въпреки всичко той не се беше отдал на самосъжаление. Животът му беше стотици пъти по-лош от моя, но той дори не помисляше за себе си. Поне според това, което бях видяла. Така че забравих за глупавото си okayване.

Доверието беше друга тема. Поначало имах проблем с него. Но ставаше дума за Куки. Най-добрата приятелка, която някога съм имала. Приемаше всичко, което ѝ кажех, без да се съмнява или да ме презира и без съвършено никаква корист.

— Мислиш, че няма да мога да понеса това, което ще ми кажеш?

— Ако някой може да го понесе, това си ти. Просто не знам дали искам да ти причинявам такова нещо. — Сложих ръка на рамото ѝ и се наклоних към нея с надеждата да ме разбере. — Знанието невинаги е нещо добро.

След дълга пауза тя засъбира папките. На лицето ѝ се появи лека усмивка.

— Способностите ти са част от теб, Чарли, част от това, което си. Едва ли можеш да ми кажеш нещо, което да промени възприятието ми за теб.

— Не ме тревожи това как ме възприемаш.

— Късно е — каза тя, като продължаваше да прибира листа в папките си. — Имаш нужда да си легнеш.

Бях ли наранила чувствата ѝ? Дали си мислеше, че не искам тя да научи? Мисълта да споделя всяка подробност от живота си с най-добрата си приятелка, на която се доверявах напълно, беше като да намеря тенджерата с топла яхния в края на дъгата. Смеех ли да го направя? Можех ли да рискувам едно от най-хубавите неща в живота си?

Наистина беше късно, но перспективата да кажа на Куки истината, цялата истина и нищо, освен истината, звучеше също толкова привлекателно, както да изпадна в дълбок, лишен от мисли сън, и предизвика у мен прилив на адреналин. Щеше да е хубаво да имам довереница, другарка по оръжие и гел за коса, въпреки че беше два през нощта, чувствах се пребита и едва се крепях в съзнание. Само се молах никоя от нас да не отхапе повече, отколкото може да сдъвче. Веднъж направих тази грешка с дъвка. Не беше приятно.

Може би си струваше да поема риска. Само този път. Може би накрая тя щеше да е все така невредима и нормална, както и в

началото. Не че това беше много, но все пак.

Прокарах пръст по ръба на чашата, неспособна да я погледна в очите. Канех се да променя живота ѝ завинаги. И то не задължително в добра посока.

— Той е като дим — казах и чувствах, че тя още е до мен. — И е много могъщ. Усещам силата му да струи на талази. Когато съм близо до него, усещам слабост, сякаш поглъща част от мен.

Тя помълча стъписана известно време, после сложи папките обратно на бюрото. Беше прекрачила пропастта между два свята, за чието съществуване знаеха броени хора. От този момент нататък Куки Ковалски вече никога нямаше да е същата.

— Него ли видя днес?

— Да, в склада. Но също и тази сутрин, когато Рейес се появи в офиса.

— Това същество беше там?

— Не. Започвам да си мисля, че Рейес е същия вид същество. Но Рейес е истински, човешко същество е, а аз виждам размазани петна, правя секс в съня си и го усещам при мен, докато съм под душа.

— Под душа ли?

— Нарече ме Дъч в деня на раждането ми, точно както ме нарича Рейес. Но тогава Рейес е бил още малък. Откъде би могъл да знае? Откъде Големият Злодей е знаел, че Рейес ще ме нарече така петнайсет години по-късно?

Чашата за кафе се изплъзна от пръстите ми и Куки я сложи на масата.

— Без повече кофеин.

— Съжалявам — казах, като се опитвах да прикрия глуповатата си усмивка.

— Да тръгнем от началото — потупа ме тя по рамото в знак на подкрепа. — Освен ако ти не искаш да започнеш със сцената под душа.

— Има толкова неща, които не съм ти казала, Куки. Никак не е лесно да го побере съзнанието.

— Чарли, ти самата не си лесна.

Засмях се, грабнах чашата си и изгълтах последната глътка кафе.

— Кога за пръв път влезе в контакт с това същество?

— В деня, когато се родих. — Тя не ме ли слушаше? — Тогава за пръв път видях Големия Злодей — казах, като направих с пръсти знак

за кавички за по-голям ефект.

— Големия...

— Това е димът. Чудовищно създание, което се появява във възможно най-странни моменти. Обикновено, когато животът ми е в опасност. Да си направим пуканки.

Тя се придърпа към ръба на стола.

— И е бил там в деня на раждането ти?

— Да. Нарекох го Големия Злодей, защото Огромното Хлъзгаво Същество, Което Ме Плаши До Смърт, е много дълго.

Куки кимна, заинтригувана накъде ще поведе историята ми, но наясно, че това беше нещо повече от „леля ми има дух на тавана“. Не беше история за около лагерния огън, нито за пижамено парти. Това обясняваше защо не валяха покани за такива.

— Който и да е той, както вече казах, присъстваше в деня на раждането ми.

Чашата застина между масата и лицето ѝ, а тя се постара да не зяпне облещена. До този момент не бях осъзнавала колко много беше жадувала да знае повече. Колко много я е потискало мълчанието ми.

Тя смръщи вежди и попита:

— Откъде знаеш? Някой ти го каза ли?

— Какво да ми каже? — Чашата ми за кафе беше красива. Имаше нарисувана лилия, любимото ми цвете. Изучавах я в старанието си да отклоня поглед от снимката на Рейес.

— Че голямото, лошо същество, е било там, когато си се родила.

— Какво? — Какви ги говореше тя? Може би, без да разбере, съм изпаднала в безсъзнание.

— Откъде знаеш, че той е бил там, когато си се родила?

Ясно. Тази чест не ѝ беше известна още.

— Помня всичко от първия ден насам.

— От първия ден?

Кимнах и в този момент забелязах за пръв път, че едно от листчетата на лилията достига до самия ръб на чашата.

— От първия ден на какво? На първи клас? Пустинна буря? Цикъла ти? Това трябва да е! Всичко е започнало, когато е започнал цикълът ти. Нещо хормонално, нали? Тогава ли научи?

Ухилих се. Тя беше забавна.

— От първия ден на живота ми. Съществуването ми. Откакто съм на тази земя.

— Не разбирам.

— От деня, в който съм родена. — Направих раздразнена гримаса. Обикновено Куки не беше толкова бавнозагриваща.

Тя замръзна в мълчание в продължение на цяла минута. Беше странно.

— Знам. Това изненадва всички. — Заразхождах пръстите си по най-яркооранжевото листенце и добавих: — Явно е рядко срещано хората да помнят раждането си. — Венчелистчетата се разтваряха в експлозия от багри, като най-тъмни ставаха в центъра, в най-уязвимата си точка.

— Рядко ли? — попита тя, като най-накрая възвърна дар слово. — Ти сериозно ли? По-скоро никога.

— Странно — казах и прокарах пръст по следващото листче от цветето. — Аз го помня, сякаш беше вчера. Не че споменът за вчера не ми е мъгляв. — Листчетата по чашата се свършиха и погледът ми се върна обратно към Рейес. Болката и гневът му бяха толкова осезаеми. Цветът на очите му, дълбоки и кафяви, още по-тъмни около зеницата — най-уязвимата част.

— Боже мили, Чарли, ти помниш раждането си?

— Помня него.

— Големия лош тип?

— Големия Злодей. И други неща помня, например как лекарят преряза пъпната връв и сестрата ме почисти.

Куки се облегна назад в удивление.

— Произнесе името ми. Или поне това, което помислих, че е името ми.

Тя пое дъх, осъзнала истината.

— Нарекъл те е Дъч.

— Да, но защо? Откъде може да е знаел?

— Мила, още смилам това, че помниш раждането си.

— Добре, съжалявам. Но може ли да побързаш със смилането?

Имам въпроси.

Тя придоби колебливо изражение.

— Ще включиш ли още изненадващи елементи?

Засмях се и казах:

— Не, освен ако не броиш факта, че говоря всеки познат на човечеството език. Може би си струва да се отбележи.

Бях уморена и не можех да съм напълно сигурна, но мисля, че Куки се върза.

ГЛАВА 10

„Не се бой от жътваря на души. Просто много внимавай с нея.“

Шарлот Дейвидсън

— Погледнах нагоре и той беше там.

Куки задържа една пуканка между устните си, заслушана в разказа ми с широко отворени от удивление очи. Или може би първичен смразяващ страх. Беше трудно да се определи.

— Големия Злодей — промълви.

— Точно така, може да го наричаш само Злодей за по-кратко. Който и да е той, просто стоеше там и ме наблюдаваше гола и покрита с родилна течност, въпреки че това не го отчетох на момента. Само помня, че бях хипнотизирана от него. Изглежда като постоянно движещ се флуид.

— Като дим.

— Като дим — потвърдих, взех мазната пуканка от ръката ѝ и я лапнах. — Който дреме, губи, сладурче.

— Помниш ли нещо от преди това? — попита тя и се протегна за друга пуканка, само за да я прехвърля в ръката си. Опитвах се да не допусна грешка и да разваля всичко.

— Не много. Не помня самото раждане, слава богу. Това би било гадничко. Само случилото се после, и то доста неясно. С изключение на него. И на майка ми.

— Почакай — замахна тя с пръст. — Майка ти? Тя е умряла в деня на раждането ти. Помниш я?

По лицето ми бавно се плъзна усмивка.

— Тя беше толкова красива, Куки. Тя беше първият ми... клиент.

— Искаш да кажеш...

— Да. Премина през мен. Беше цялата светлина и топлина. И безусловна любов. Не го разбрах на момента, но тя ми обясни, че е

щастлива да се откаже от живота, за да мога аз да живея. Накара ме да се чувствам спокойна и обичана, което беше добре, защото Злодея ме ужасяваше.

Погледът ѝ се плъзна покрай мен и тя взе да осмисля казаното.

— Това е...

— Невъзможно за вярване, знам.

— Невероятно. — Тя ме погледна отново.

Облекчението, което почувствах, беше неопишимо. Трябваше да очаквам, че ще повярва. Но хора, с които бях отраснала, хора, близки до мен, никога не повярваха на разказа за раждането ми.

— Значи един вид познаваш майка си, нали така?

— Така е. — С годините бях осъзнала, че имах повече, отколкото много други деца. Винаги щях да бъда благодарна за тези мигове, които прекарахме заедно.

— И говориш всеки познат език на земята?

Благодарна, че сменяше темата, аз кимнах.

— Абсолютно всеки.

— Дори фарси?

— Дори фарси — потвърдих с усмивка.

— Мили боже! — Тя почти извика. Явно ѝ беше хрумнало нещо.

Изражението ѝ се промени. Лицето ѝ потъмня и тя посочи обвинително с пръст към мен. — Знаех си, че разбра какво ми каза онзи виетнамец на пазара. Видях го в очите ти.

Усмигнах се и погледнах обратно към снимката на Рейес.

— Каза, че имаш хубав задник.

Тя въздъхна.

— Малък перверзник.

— Казах ти, че си пада по теб.

— Жалко, дете е толкова дребен, че ще се побере в цепката на деколтето ми.

— Мисля, че точно по тази причина те харесва — казах и избухнах в смях.

Куки мълча дълго. Дадох ѝ време да осмисли чутото. След известно време попита:

— Но как е възможно?

Реших да я подразня.

— Не мисля, че всъщност ще се побере там, но съм сигурна, че би му харесало да опита.

— Не, питам за езиците. Толкова е...

— Странно и забавно? — попитах с надежда в гласа.

— Непобиращо се в ума.

— Да, предполагам, че е така.

— И си разбираш какво са ти говорели в деня на раждането ти?

Сбърчих нос умислено.

— Не буквално. Нямах опит, с който да свържа думите, те нямаха смисъл за мен. Когато хората ми говореха, ги разбирах на първично ниво. Странното е, че проговорих и проговорих на правилната възраст, но разбирах, когато някой ми кажеше нещо. Без значение на какъв език. Просто знаех какво казват.

Размърдах мишката, за да извикам образа на Рейес отново на екрана.

— Разбрах също и първите думи на баща ми към мен — продължих, като се опитах да прикрия тъгата в гласа си. — Или поне по-голямата част. Каза ми, че майка ми е умряла.

Куки поклати глава.

— Толкова съжалявам.

— Мисля, че баща ми знаеше, че го разбирах. Това беше нашата малка тайна. — Напълних шепата си с пуканки и подхвърлих една в устата си. — После се ожени за мащехата ми и всичко се промени. Тя бързо установи, че съм откачалка. Всичко започна, когато ме спипаха да гледам мексикански сапунени опери.

— Чарли, ти не си откачалка.

— Всичко е наред. Не я виня.

— А трябва — каза тя с глас, остър като бръснач. — Аз също съм майка. Майките не правят така. Независимо дали са родни или мащехи.

— Да, но Амбър не е жътвар на души.

— Няма значение. Тя ти е втора майка. Не е като да си станала сериен убиец.

Боже, колко беше хубаво някой да е на моя страна. Баща ми винаги ме е обичал безрезервно, но никога не ме е подкрепял така. Мисля, че Куки би се изправила сама срещу мафията заради мен. И би победила.

— И в деня на раждането ти те е нарекъл Дъч?

— Да.

— Това се случи преди или след като майка ти премина през теб?

— След като премина. Но не разбирам. Откъде е знаел? Не бях осъзнала до тази вечер, че Злодея не произнесе истинското ми име. Не ме нарече Шарлот. Нарече ме Дъч, Куки. Точно както Рейес, когато бях в гимназията. Откъде може да е знаел? — Умът ми запрепуска бясно в опит да подреди парченцата на пъзела.

— Нека те попитам нещо — започна Куки със сбръчкано от мисли чело. — Първия път, когато видя Рейес, забеляза ли нещо необичайно у него?

— Освен това, че ненормалният му баща го спукваше от бой ли?

— Да.

Поех дълбоко въздух и се замислих.

— Сигурно съм го забелязала, но тогава не го осъзнавах. У него имаше нещо различно, нещо свръхестествено, но бушуващият в тялото ми адреналин ме накара да мисля, че се дължи на ужасяващите обстоятелства. Той беше толкова магнетичен. Толкова красив и пъргав. Идеален.

— Както го описа, звучи сякаш той е свръхестествено същество. Фактът, че е бил пребит така и си е тръгнал, все едно че не е било, точно както се случва и на теб доста често, винаги ме е смайвал.

— Никога не съм го разглеждала от тази страна. — Замислих се за онази нощ, изпълнена едновременно с обезпокоителни и заплениващи спомени и можех да видя Рейес в съзнанието си. — Знаеш ли какво? — Изведнъж осъзнах. — Той наистина беше различен. Някак мрачен. Неразгадаем.

— Това ми звучи подозрително свръхестествено.

Ако не бях толкова уморена, щях да се разсмея.

— Изведнъж се превърна в експерт ли?

— Ако е секси и загадъчен да, такава съм.

Този път вече се разсмях.

— Колко пъти си виждала Злодея? — попита, като очевидно започваше да подрежда всичко, казано й от мен. Това беше добре. Ползотворно. И по-евтино от терапия.

— Не много.

— Какво се случва, когато го видиш?

Взех чашата и отпих от какаото, на което Куки беше настояла да мина.

Тя положи разбиращо ръка на рамото ми.

— При случая с малката Джонсън в парка.

Сложих чашата обратно и се опитах да покажа равнодушие, доколкото ми беше възможно. Да мисля за инцидента с малката Джонсън беше като да прокарам пръст по открит нерв. Бях се опитала да помогна на майка да се измъкне от скръбта, в която беше изпаднала след изчезването на дъщеря ѝ. Вместо това предизвиках обществен скандал, което беше последната сламка за мащехата ми. Този ден тя се обърна срещу мен и това никога вече не се промени.

Така че, да, този случай беше болезнен спомен, но имах и по-лоши. Имах открити рани, които отказваха да заздравеят. Куки знаеше за минимална част от тях.

— Да. — Повдигнах брадичка. — В парка беше третият случай, когато го срещнах.

— Но животът ти не е бил в опасност този ден. Или е бил?

— Ни най-малко, но може би той си е помислил така. Беше много ядосан, мисля че задето мащехата ми се разкрещя пред всички онези хора. — Сведох глава при този спомен. — Тя ме зашлеви. Беше истински шок. — Погледнах към Куки, като внезапно ми се прииска тя да разбере колко ме беше страх от него. — Помислих, че той ще я убие. Трепереше от гняв. Почувствах го, сякаш ток премина по кожата ми. Докато мащехата ми ме мърмеше пред половината град, аз му прошепнах да не я наранява.

Куки направи съчувствена физиономия.

— Чарли, толкова съжалявам.

— Всичко е наред. Само се чудя защо ме плаши толкова много.

Не мога да повярвам каква бърза съм понякога.

— Съжалявам и задето те плаши, но имах предвид за отношението на мащехата ти.

— Недей да съжаляваш. — Поклатих глава. — Вината беше изцяло моя.

— Била си на пет години.

Преглътнах тежко.

— Не знаеш какво направих.

— Освен ако не си я заляла с бензин и не си я подпалила, не съм убедена, че реакцията ѝ е била адекватна.

По лицето ми пропълзя крива усмивка.

— Можеш да си сигурна, че никакви петролни продукти не са замесени при създаването на този спомен.

— Какво се случи онзи ден? Със Злодея?

— Явно ме е чул. Тръгна си, но не беше доволен.

Куки закима с разбиране.

— Мога да се обзаложа, че се е появил и докато си била в колежа.

— Бива те.

— Казвала си ми, че са те нападнали на път за вкъщи една вечер, но не си ми разправяла за неговото присъствие.

— Да, беше там. Спаси ме и когато бях на четири.

По лицето ѝ се изписа изненада.

— На четири ли? Какво е станало тогава? Почакай. Как точно те спаси при нападението в колежа? — Тя се задъхваше от въпроси, които очевидно препуснаха из главата ѝ. Осъзнах, че описанието и определението, които бях дала за Големия Злодей, може би бяха подвели Куки, че той е голям и лош. Донякъде беше така.

Не можех да ѝ кажа точно как ме беше спасил. Не можех да ѝ го причиня. Не и преди да съм сигурна, че ще понесе наученото.

— Той... дръпна онзи от мен.

— Мили боже, Чарли. Досега не съм го осъзнавала. Ти го правеше да звучи толкова маловажно. Животът ти беше ли в опасност?

— Може би малко. — Свих рамене. — Беше замесен автоматичен нож. Не знаех, че още ги произвеждат. Не са ли забранени?

— Появява се, когато животът ти е в опасност — повтори тя, дълбоко замислена. — Спасил те е на четиригодишна възраст? Какво се е случило тогава?

Размърдах се в стола си. Толкова ме болеше, че едва успях.

— Бях един вид отвлечена. Или по-скоро отведена за малко.

Тя сложи ръка на устата си, за да потисне ахването си.

— Произнесено на глас звучи толкова ужасно — запротестирах аз.

Вайкам се като някоя лигла. Наистина не е толкова зле. Всъщност израснах доста щастлива. Имах много приятели. Повечето от тях мъртъвци, но все пак...

— Чарли Джийн Дейвидсън — каза тя предупредително, — не можеш да изречеш думата „отвлечане“ и да спреш дотук.

— Добре, щом наистина искаш да знаеш. Но няма да ти хареса.

— Искам да знам.

След дълга въздишка аз казах:

— Случи се тук.

— Тук? В Албукърки?

— В тази сграда. Когато бях на четири години.

— Живяла си тук и преди?

Изведнъж се почувствах, сякаш бях на терапия и всичко, което ми се беше случвало в миналото — и добро, и лошо — избликуваше като от стара рана. Станалото в тази сграда не беше най-лошото от лошото. Ножът беше така дълбоко забит в плътта ми, че се съмнявах дали може да се извади докрай. Не и без яка упойка.

— Не — отговорих и отпих още една глътка, като задържах топлото какао в устата си, преди да преглътна. — Никога не съм живяла тук. Но още преди баща ми да купи бара, в него се събираха полицаи. Водил ме е при няколко случая, главно рождени дни. На няколко пъти трябваше да говори с партньора си, тъй като това беше времето „ПМ“. — Когато веждите на Куки се вдигнаха въпросително, обясних: — Преди мобилните.

— А, да.

— В един от случаите бях ядосала мащехата си, като ѝ бях заявила, че баща ѝ е починал и иска да ѝ предаде съобщение чрез мен. Тя побесня, защото още не знаеше за смъртта му. Отказа да слуша. Така и не ми позволи да ѝ предам съобщението. И без друго не го разбрах. Беше нещо за сини пешкири.

— Не те изслуша, дори след като разбра, че той наистина е умрял?

— Не би ме изслушала за нищо на света. По това време Дениз вече отричаше всичко, свързано с мъртвите.

Куки пое дълбоко дъх, за да се успокои.

— Тази жена не спира да ме изненадва.

— Трябва да опиташ рулото й „Стефани“. От него направо ти поникват косми по гърдите.

Тя се засмя.

— Имам достатъчно нежелано окосмяване, с което да се справям, много благодаря. Ще пропусна семейната вечеря у Дейвидсън.

— Ти губиш.

— Та така, била си на четири години.

Боже, не мирясваше.

— Точно така. На четири. Чувствата ми бяха наранени, както обикновено. Пристигнахме в бара, където баща ми пиеше бира и Дениз ме остави на една пейка в кухнята, за да отиде да ме наклевети. Обичах да стоя в кухнята, но бях ядосана и реших да избягам. Когато господин Дънлоп, готвачът, не гледаше, се измъкнах през задната врата.

— Четиригодишно дете само през нощта на „Сентръл“? Най-лошият кошмар на всеки родител.

— Реших, че ще й дам да разбере — казах. — Не бях много умна за възрастта си. Разбира се, в мига, когато направих една крачка навън, промених решението си. Не че ме беше страх. Аз не се плаша като другите хора. По-скоро бях... наясно. Но преди да успея да се втурна обратно вътре, един изключително симпатичен човек с шлифер предложи да ми помогне да намеря мащехата си. Странно, че вместо да идем в бара, където знаех, че беше тя, ние дойдохме в тази сграда.

— О, мила — прошепна тя с отчаяние в гласа.

— Нищо особено не се случи — повдигнах рамене аз. — Както вече казах, Злодея ме спаси. — В опит да направя забавна крайно невеселата ситуация, аз добавих: — Като се замисля, изобщо не се е канил да ми помогне.

Куки протегна ръце и ме стисна в здрава и дълга прегръдка. Напомняше ми на разгорял се огън в зимна нощ. И по някаква причина на печени бонбони от бяла ружа.

След около час и двайсет и седем минути аз измъкнах:

— Не мога... да дишам.

Тя се облегна назад замислено.

— Само така ми се струва или това, че живееш в сградата, в която си била отвличена, изглежда малко зловещо?

— Само така ти се струва — заявих, решена да омаловажа онази шантава случка.

Бях доволна, че не попита за още подробности. Тъкмо подробностите бяха особено потискащи, а не бях в настроение да се потискам.

— О — извиках, припомняйки си друг случай. — Едно момче в училище се опита да ме прегази с колата на баща си. Злодея запрати автомобила във витрината на един магазин. — Споменът извика усмивка на лицето ми.

— Някой се е опитал да те прегази в гимназията? — потресе се тя.

— Само веднъж — успокоих я.

Тя подръпна върха на носа си и попита:

— Значи това са случаите, при които си виждала Злодея?

Аз ги изброих безмълвно на пръсти.

— Да, общо взето това е всичко.

— И задачата ни е да установим мястото на Рейес в картинката?

— Да. Трябва да си изпечем бонбони от бяла ружа.

— При това положение чувствам, че като приятелка и довереница съм длъжна да анализирам подробностите около сцената под душа.

Сподавих кикота си.

— Не мисля, че сцената под душа има директна връзка. По-скоро това е страничен детайл.

— Чарли — предупреди ме тя, — казвай или ще умреш бавно и мъчително. Кой беше с теб под душа? Рейес? Големия Злодей? Съдействай ми.

— Добре — съгласих се неохотно. — Знаеш, че Рейес ме нарече Дъч, когато бях на петнайсет, нали?

— Да — отговори тя с явно нетърпение да преминем към случилото се под душа.

— Също така знаеш за красавеца, който се явява в сънищата ми всяка нощ през последния месец.

— Да — потвърди тя с въздишка.

— Днес мъжът от сънищата ми изписа „Дъч“ на огледалото и ме нарече Дъч, докато бях под душа.

— Това вече е приказка. — Тя се придърпа към ръба на стола си и после изведнъж ѝ просветна. — Значи мъжът от сънищата ти е Рейес?

— Точно за това говоря. Днес осъзнах, че и Големия Злодей ме нарече така в деня на раждането ми.

Тя се намръщи объркано.

— Тогава кой е бил под душа?

Усмихнах се и я погледнах с възхищение.

— Току-що ти разказах как плашещо същество ме следва и спасява живота ми, как помня деня на раждането си и говоря всеки познат език и все още не си побягнала с писъци. Как изобщо приемаш всичко това?

След дълга и дълбокомислена пауза тя попита:

— Опитваш се да промениш темата ли?

Изкикотих се така силно, че подскочих. Хванах се за натъртените ребра и изплаках:

— Спри! Не ме размивай. Боли.

— Съжалявам.

Личеше, че не съжалява.

— Какво откри в затвора? — попитах и насочих просълзен поглед обратно към екрана. — Рейес още ли е там? Жив ли е?

— Всичко, което служителката успя да ми каже, беше, че Рейес още е в списъка на затворниците и се помещава в сектор Д. Но трябва да отбележа, че тя определено премълча нещо.

— Утре ще отида.

— В затвора ли?

— Да. — Отворих файла, съдържащ личния състав на администрацията на затвора и посочих снимката на Нийл Госет. — Бяхме съученици с помощник-коменданта.

— Наистина ли? Приятели или врагове?

Аз самата се чудех.

— Трудно е да се каже. Ако бях избухнала в пламъци наред училищния стол, едва ли би пожертвал своя витамин Д, за да ме спаси, но пък после сигурно би чувствал вина.

— О, боже — възкликна Куки, втренчена ококорено в друга статия. Наведох се към нея, направи гримаса заради болката и замръзнах, когато прочетох последния абзац.

Чичо Боб беше водещ детектив в следствието срещу Рейес. Да му се не види.

ГЛАВА 11

*„Щях да имам по-устойчиво внимание, ако
нямаше толкова много лъскави неща.“*

Надпис на тениска

Събудих се призори, подканена от зова на природата да стана от леглото. След падането си обаче, се чувствах, сякаш бях изпила литър „Джак Даниълс“.

След като се спънах в саксия, ударих малкото пръстче на крака си в табуретка и си фраснах лицето във вратата, се отпуснах на тоалетната чиния и преговорих графика си за деня на фона на звънлива мелодийка, носеща се в главата ми. Слава богу, че имах минималистично отношение към домашния декор. Ако още нещо стоеше между мен и порцелановия трон, можеше да не дочакам следващия си рожден ден.

Погледнах футболната фланелка, с която бях облечена. Бях я откраднала от гаджето си в гимназията — греховен русокос и синеок дявол. Още на първата ни среща прояви по-голям интерес към цвета на бельото ми, отколкото към цвета на очите ми. Де да го бях знаела отрано, щях непременно да си сложа някое по-секси. Странното беше, че нямах спомен да съм обличала фланелката предишната вечер. Нямах спомен дори как съм се озовала в леглото.

Може Куки да беше сипала приспивателно в какаото ми. Щях да си поговоря с нея по-късно, но за момента трябваше да организирам деня си. Дали да зарежа полицейските си задължения и да хукна в затвора при Рейес? Или пък да прехвърля полицейските си задължения на Куки и да хукна в затвора при Рейес?

Сърцето ми препускаше при мисълта, че ще го видя, макар безспорно да бях притеснена. Ами ако не ми харесаше това, което щях да заваря? Ами ако наистина е бил виновен? Не можех да устоя на надеждата, че осъждането му е едно голямо недоразумение. Че

уликите са били погрешно разтълкувани или дори изфабрикувани. Отрицание не е просто река в Египет.

От онова, което бях успяла да схвана предишната вечер, четейки различните статии по случая — а нито една не беше със свестен шрифт — и дори част от съдебните протоколи от процеса на Рейес, които Куки беше изнамерила, доказателствата бяха крайно недостатъчни за осъждане. И все пак дванайсет души го бяха признали за виновен. Още по-смущаващ беше фактът, че никъде не се споменаваха за понесения от него тормоз. Това, че баща ти те е пребил почти до смърт за нищо ли не се броеше?

Колкото и да жадувах да се върна да си dospя, знаех, че няма да го бъде. Умът ми препускаше твърде трескаво, твърде бързо, макар да имах основателна причина да заспя отново, да изпадна в забрава, пък каквото ще да става. За първа нощ от цял месец Рейес не ме посети. Не се вмъкна в съня ми с тъмните си очи и горещото си докосване. Не плъзна целувки по гърба ми, нито провря пръсти между бедрата ми. Не спирах да се чудя защо. Нещо бях сбъркала ли?

Усещах сърцето си пусто. Бях се прирастила към нощните му посещения. Очаквах ги по-нетърпеливо, отколкото следващото си вдишване. Може би пътешествието ми до голямата къща щеше да хвърли флуоресцентна светлина върху ситуацията.

Докато си миех зъбите, чух шумолене в кухнята. Повечето жени, които живеят сами, биха се разтревожили от подобно нещо, но аз го отдадох на естеството на службата си.

Излязох от банята и примигнах на ярката светлина.

— Лельо Лилиан? — изрекох въпросително, като докуцуках до барплота и се покатерих на едно от високите столчета.

Дребната фигура на леля Лилиан се губеше в широка роба на цветя, която тя беше допълнила с кожено яке и хипарски гердан, типичен за шейсетте години. Години наред си блъсках главата да разбере какво е правила преди смъртта си, но не ми идваше на ум каква ли ще е тази дейност, дето да изисква роба и хипарски гердан. Освен да е играела на дама под влиянието на ЛСД.

— Здравсти, пиленце — каза тя с широка беззъба усмивка. — Чух, че се спъна на път за банята, та рекох да си заработя издръжката и да направя кафе за двете ни. Като те гледам, имаш нужда.

Направих гримаса.

— О, няма? Колко мило.

Дявол го взел, леля Лилиан нямаше как наистина да направи кафе. Престорих се, че пия от чашата.

— Да не е много силно? — попита тя.

— Не, лельо Лил, ти правиш най-страхотното кафе.

Да се преструваш, че пиеш кафе, е като да симулираш оргазъм. Кое му беше забавното на това в свръхестественото съществуване след смъртта? Но липсата на кофеин ми беше най-малката грижа. Още не можех да си избия от главата нощното отсъствие на Рейес. Може би бях направила нещо нередно. Или пък не бях направила нещо, а е трябвало. Дали не се очакваше да съм по-активна в леглото? Но, разбира се, това би значело, че имам някакво подобие на контрол над себе си по време на нашите „сеанси“. „Контролирани“ би било последното прилагателно, ако трябваше да им направя панорамно представяне пред Куки.

— Изглеждаш разсеяна, гълъбче.

Ами да, не бях обявена току-тъй за най-лесно разсейващото се същество.

— Да нямаш температура?

— Сигурна съм, че температурата ми си е наред, лельо Лил — върнах погледа си върху нея аз. — Благодаря, че попита.

Пропуснах да спомена, че всъщност имам температура. Всяко същество на земята има температура. Дори умрелите имат температура. Не е добра, но е налице.

— Много ти благодаря за кафето.

— На твоите услуги, миличка. Искаш ли закуска?

Не и ако имах намерение да избутам този ден.

— О, не, не мога да те карам да правиш това. Бездруго трябва да взема душ. Чака ме натоварен ден.

Тя се наклони към мен, усмихната заговорнически. Често се чудех дали косата ѝ е била толкова синя приживе или се дължеше на това, че е безплътна.

— Лошите ли ще преследваш?

Засмях се.

— Позна. Един от най-лошите.

Тя въздъхна с копнеж.

— Е, това е то да си млад и безразсъден. Само че, пиленце — взе се в ръце тя и ме изгледа сериозно, — трябва да престанеш да поемаш толкова травми. На нищо не приличаш.

— Благодаря, лельо Лил — отвърнах и с болезнена гримаса слязох от столчето. — Ще го имам предвид.

Тя се усмихна и оголи празната дупка, заемана преди от ченето ѝ. Очевидно то не се беше добрало до отвъдното. Така и не успях да схвана дали леля Лилиан знаеше, че е умряла или не, но сърце не ми даваше да ѝ го съобщя. А трябваше. Най-сетне да имам работеща кафе-машина и покойната ми прапралеля решила да се разшета.

— Между другото как беше в Непал? — попитах я.

— Ооо — въздъхна тя и безпомощно разпери ръце. — Горещо като в пещ.

Тъй като на умрелите времето не им влияе, трябваше да потисна усмивката си.

Точно тогава Куки нахлу в апартамента, погледна ме и се втурна напред в извъртяната си и смачкана небесносиня пижама.

— Заспала съм — задъхано рече тя.

— Нали нощем това се прави?

— Не — отсече тя, като ме оглеждаше майчински. — Всъщност да, но трябваше да дойда да те нагледам преди часове. — Тя се наведе напред и се втренчи в очите ми. Нямах представа защо. — Добре ли си?

— Жива съм — отвърнах. И бях повече от искрена.

Само наполовина убедена, тя приглади горницето на пижамата си и се огледа.

— Май е добре да направя кафе.

— Защо? — попитах с обвинителен тон. — За да ми пуснеш още едно приспивателно ли?

— Какво?

— Освен това — допълних, като кимнах небрежно с глава към леля Лилиан, — леля Лил вече направи кафе.

Наблюдавах и се мъчех да не се разсмея как надеждите на Куки да се надрусат с кофеин се разбиха върху скалите на иронията. Тя увеси нос и пое чашата, която ѝ подадох.

— Благодаря, лельо Лилиан, ти си върхът.

Корав боец беше Куки.

Възложих на Куки трудоемката задача да прочете съдебните протоколи от делото на Марк Уиър, които чичо Боб беше оставил на бюрото ми, и да прегледа флашките на Барбър. Дано Барбър не си падаше по оргии. А ако си падаше, дано нямаше навик да ги записва на флашки, до които всеки можеше да се докопа. На тези неща мястото им е в защитен с парола файл, заровен дълбоко в недрата на харддиска под небиещо на очи име. От сорта на „Влюбени разгорещени огнеборци“. Например де.

Мобилният ми телефон гръмна с Петата симфония на Бетовен и аз изпълних упражнението „търсене на игла в купа сено“, като се чудех как може телефон да бъде така неоткриваем в мъничка ръчна чанта.

— Здравсти, Чибо — рекох след тричасово дирене.

— Трябва ли да ме наричаш така? — отвърна той с немощен глас. Явно изпитваше остър дефицит на кофеин като мен.

— Да. Получих папките, които си оставил на бюрото ми. Куки ги преглежда в момента.

— А ти какво правиш.

— Върша си работата — отвърнах, като се направих на обидена. Колкото и да ми се искаше да го разпитам за осъждането на Рейес, реших, че това трябва да стане лице в лице, когато щях да мога да разтълкувам всичките му изражения. Или да прочета истината в израженията му, зависи кое ме устройваше повече. Още не можех да повярвам, че е бил водещ детектив по случая на Рейес. Колко е малък шансът за такова съвпадение?

— Добре де — каза той. — Открили са част от гилза на мястото, където е убита Елъри.

— Сериозно? — възкликнах, внезапно изпълнена с надежда. — Свързахте ли я с някого?

— Това не са ти комиксите, миличка. При нас нещата не стават така бързо. До днес следобед ще знаем дали ще ни отведе нанякъде. — Той се прозя шумно, после попита: — Ти в джипа си ли си?

— Да. Пътувам към затвора в Санта Фе да проверя едни сведения.

— Какви сведения? — попита той със съживен от подозрения глас.

— За един друг случай, по който работя — изплъзнах се аз.

— Аха.

Лесно беше.

— Хей, какво значи „бомбазо“?

— Чичо Боб — укорно казах аз, — пак ли си бил в онзи унгарски чатрум? — С всички сили възпирах смеха си, но мисълта за унгарска мацка, която нарича Чибо „бомбастичен“, ми дойде твърде много и все пак прихнах.

— Няма значение — нервира се той.

Разсмях се още повече.

— Обади ми се, като се върнеш в града.

Той затръшна телефона, аз също затворих моя и се опитах да фокусирам пътя с насълзените си очи. Бях реагирала много невъзпитано. И като си го помислих, се превих от смях над волана, като се държах за бодящите ребра.

Отне ми няколко секунди да се овладеея, но поне смехът за сметка на Чибо беше по-добър от въздишането по Рейес, което бях правила цяла сутрин. Уви, едночасовият ми престой под душа — макар да разкри степента на синьо-черните натъртвания по тялото ми — не ми помогна да разбере защо той бе пропуснал да се появи през нощта. Но колкото повече приближавах затвора на Ню Мексико, толкова повече оптимизмът ми деградираше в песимизъм.

Отново огледах облеклото си. Широк панталон, дълги ръкави, висока яка. Бях покрита от шията до коленете. Питам се обаче дали мъжественният облик в затвор с максимална сигурност наистина щеше да е полезен. Като ги знаем затворите.

Трийсет минути и две възрастни италианки по-късно — бяха преминали през мен, като непрестанно спореха, докато седях в чакалнята — ме поведоха към кабинета на заместник-коменданта Нийл Госет. Беше малък, но светъл, с тъмна мебелировка и планини от документи по всяка налична повърхност. Нийл беше повече от приличен футболист в гимназията и бе запазил младежкото си излъчване, но не и точно същите пропорции. Изглеждаше добре въпреки трагичните симптоми на оплешивяване.

Той се изправи и заобиколи иззад бюрото си.

— Шарлот Дейвидсън! — възкликна доста изненадан.

Ръстът му ме накара да го гледам от долу на горе, когато поех ръката му.

— Нийл. Изглеждаш прекрасно — казах, като се чудех редно ли е да се говорят такива неща на хора, с които не си бил голям приятел.

— А ти изглеждаш... — Той разпери ръце в безпомощен жест.

Запитах се дали не трябва да се обидя. Надали имаше предвид синините ми. Бях положила голямо старание да ги скрия. Дали пък не заради косата ми? Сигурно беше косата.

— Изглеждаш невероятно — каза най-сетне той.

Аха, така вече ставаше.

— Благодаря ти.

— Моля. — Той ми посочи стол и сам седна зад бюрото си. — Признавам, че съм малко изненадан да те видя.

Срамежлива усмивка плъзна по лицето ми, след като избрах подхода на лековато флиртуване.

— Имам някои въпроси за един от затворниците ви и реших да тръгна от горе на долу. — Давах си сметка за сексуалния подтекст на думите си.

Той почти се изчерви.

— Аз не стоя точно най-горе, но се радвам, че ме оценяваш така високо.

Пуснах уместен лек смях и извадих бележника си.

— Луан ми каза, че си частен детектив.

Луан беше секретарката му.

— Да, така е. В момента работя с полицията на Албукърки по ДОА, довела до ФТА. — Нарочно подхвърлих няколко съкращения, за да си придам важност.

Той повдигна вежди. Поне изглеждаше впечатлен, което щеше да ми е от полза.

— И питането ти е свързано с този случай?

— Всичко е навързано — излъгах, без да ми мигне окото. — Тук съм по повод човек, осъден за убийство преди около десет години. Можеш ли да ми кажеш нещо за... — С престорена досада погледнах в бележника си. — ... за някой си Рейес Фароу? Надявах се да го разпитам във връзка със случая, по който работя, съвместно с...

Изгубих нишката на мисълта си, тъй като Нийл пребледня пред очите ми. Той вдигна слушалката на телефона и натисна бутон.

— Луан, би ли дошла тук?

По дяволите, няма вече бях в беда? Той изритваше ли ме? Та аз току-що бях дошла. Трябваше да му изсипя още съкращения, ама нищо повече не ми дойде на ум. НААСП! Как не се сетих за НААСП? Това успява да сплаши всички.

— Да, сър? — попита Луан от вратата.

— Би ли ми донесла досието на Рейес Фароу?

Уф!

Луан обаче се поколеба.

— Сър?

— Всичко е наред, Луан. Просто ми донеси досието на Фароу.

Тя ме погледна, после пак него.

— Веднага, сър.

Добра беше. Куки никога не отговаряше с „Веднага, мадам“. Трябваше да си поговоря с нея. Но реакцията на Луан беше също тъй интересна като тази на Нийл. Тя притежаваше много женствена осанка. Имаше много вани с пяна и шампанско под този делови костюм. Ала мигом бе застанала в закрилническа позиция. Почти се разгневи. Макар че гневът ѝ не изглеждаше да е насочен към мен.

— Това по повод инцидента ли е? — попита Нийл. — Мислех, че Фароу няма роднини.

— Инцидент ли? — попитах, когато Луан донесе папката и му я подаде. После излезе, без да ме погледне. Да не би нещо да се беше случило на Рейес? Може би наистина беше мъртъв. Може би тъкмо затова беше започнал да ми се явява изневиделица.

Нийл отвори папката и я проучи.

— Точно така. Тук не са упоменати живи роднини. Кой те нае? — Той впери очи в моите и бунтарката у мен надделя.

— Това е защитена информация, Нийл. Не ми се иска да намесвам прокуратурата.

— Прокуратурата? Там вече са наясно за ситуацията, уверявам те.

Опа. Не ми се получи. О, за бога. Поех дълбоко дъх.

— Виж, Нийл, това е по-скоро лична молба. Работя по случай, но не е свързано. Аз просто... — Аз просто какво? Искам да изнасям затворника ти? Искам да видя може ли да придобие плът и кръв? — Просто искам да поговоря с него.

При това признание сведох мигли. Сигурно изглеждах като идиотка. Една от смахнатите, дето пишат писма на затворници и им правят посещения за съвкупление.

— Значи не знаеш? — В гласа му прозвуча известно облекчение. Но и нещо друго. Съжаление може би?

— Очевидно не.

Сега той щеше да го каже. Рейес беше мъртъв. Починал беше преди колко, месец? Чаках новината със затаен дъх.

— Фароу е в кома. От близо месец е така.

Трябвах ми няколко секунди да си затворя увисналото до пода чене и отново да намеря гласа си.

— Кома? — попитах. — Какво? Защо? Как се случи?

Нийл се изправи и ми подаде досието.

— Какво ще кажеш за кафе?

Поех дебелия папка от него, сякаш бе инкрустирана със скъпоценни камъни, после измърморих разсеяно:

— Бих убила за глътка кафе. — Грешка. — Не, не бих убила — побързах да го уверя. Бях в затвор с максимална сигурност. — Никого не съм убивала. Освен един, но той си го просеше.

Немощният ми опит за хумор като че отпусна Нийл. Сянка от усмивка пробяга по устните му.

— Никак не си се променила.

Прехапах долната си устна.

— Това сигурно е лошо, а?

— Ни най-малко.

Остави ме да се чудя над изказването му и отиде за кафе, а аз се заех да преглеждам досието на Рейес, известно още като Светия Граал.

ГЛАВА 12

„Рейес Фароу. Съвършенството е мръсна работа, но някой трябва да я върши.“

Шарлот Джийн
Дейвидсън

— Ти си го познавала? — попита ме Нийл час по-късно. Бях чела. Бяхме разговаряли. Гарет звъня. Не му вдигнах.

И узнах. Приблизително месец по-рано в двора станало сбиване и затворът мигновено минал на извънреден режим. Всички трябвало да легнат на земята. Когато един от затворниците — едър мъж с манталитет на дете, с когото Рейес се бил сприятелил — се объркал и не легнал, пазач в една от кулите се приготвил да даде предупредителен изстрел. Рейес видял това и се надигнал да дръпне приятеля си, като помислил, че пазачът ще го застреля. Вместо да иде в прахта, каквото било намерението, куршумът пронизал челото на Рейес. И оттогава той беше в кома.

Вдигнах поглед и върнах мислите си към въпроса на Нийл.

— Само от този единствен случай, когато бях в гимназията — отговорих. Бях му разказала за нощта, когато за пръв път видях Рейес и за побоя, понесен от мъжа, когото се предполагаше, че е убил. Нийл не изглеждаше изненадан. Затворих досието и се вгледах в сивите му очи. — Само между нас — казах и се наведох напред, за да направя изказването си по интимно, — между стари приятели. — Засилих емоцията. — Ти какво знаеш за него? Как го възприемаш? — Почуках с пръсти върху папката. — Кое е това, дете го няма тук?

Нийл се облегна на стола си, намести яката си и бавно пое дъх.

— Ако ти кажа, няма да ми повярваш.

Това звучеше обещаващо.

— Бас държа, че ще повярвам — уверих го с намигване.

Той ме гледа цяла минута, преди да проговори и то с неохота, която твърде добре разбирах. Искрено се съмняваше, че ще му повярвам. Ако знаеше само...

— Случи се нещо странно, когато Фароу за пръв път дойде тук, около седмица, след като беше пуснат сред другите затворници — каза той, като заразглежда закопчалката на часовника си. — Бандата от Южния район прати трима техни бойци да го убият. Не знам защо, но когато бандата от Южния район атакува, умират хора. Точка.

Гръдният ми кош се стегна и аз стиснах зъби, като се мъчех с все сила да не реагирам, да не показвам какво ми причиняваше мисълта за Рейес в такова положение.

— Свърши едва ли не в минутата, когато започна — продължи той и лицето му потъмня, докато сглобяваше спомените си. — Тогава бях само надзирател, току-що преминал обучението и убеден, че съм голяма работа. Едва не се напиках в гащите, като видях тези мъже да се насочват към Фароу, не че го знаех кой е тогава. Повиках подкрепление, но преди да съм довършил искането си, трима от Южната банда лежаха на пода в локви от собствената си кръв пред този двайсетгодишен хлапак... Не знам... който бе приклепнал на една маса, готов да скочи върху всеки, който го доближи, като гледаше затворниците без никаква емоция, без следа от страх.

Седях като вкаменена и едва дишах, докато наблюдавах събитията да се разгръщат в съзнанието ми.

Нийл поклати глава и вдигна очи към мен с изражение, което беше смесица между облекчение и страхопочитание.

— Не беше по-задъхан, отколкото съм аз сега. Едва успях да зърна онова, което се случи, но...

— Но? — подканих го аз, като едва сдържах любопитството си.

— Но... той не се движеше, както се движи нормален човек, Чарли. Беше като размазано петно, толкова бърз, че погледът ми не успяваше да го следва. И изведнъж се озова приклепнал на масата като диво животно, изпълнен с мощ, опасен. — Нийл отново поклати глава, сякаш още не вярваше на собствените си очи. — Така получи името си.

— Името си? — попитах още по-заинтригувана.

— Никой не го докосна повече — продължи той. — През всички години, докато бях тук, не съм виждал нищо подобно. Той е легенда за тези хора, почти божество.

Примъкнах се към бюрото му, изгаряща от вълнение.

— Спомена за име.

— Да. — Той се откъсна от унеса си. — Наричат го Ел Алиенто дел Дябло.

— Дяволското дихание — преведох аз на английски.

— Казах ти, че е трудно за вярване — тежко въздъхна той, като очевидно очакваше да се изсмея на историята.

— Нийл, не се съмнявам в нито дума от това, което каза. — Когато по лицето му се изписа изненада, добавих: — И аз видях нещо подобно в нощта, когато го срещнах. Начинът, по който вървеше.

— Именно — каза Нийл, като няколко пъти размаха показалец към мен. — Не съвсем... не съвсем...

— ... по човешки — довърших аз вместо него.

Той погледна към папката в ръцете ми.

— Мисля, че все пак е човек.

Неволно притиснах папката към себе си, за да попия всеки нюанс от Рейес Алегзандър Фароу.

— Да, сигурно.

Беше такава загадка, сюрреалистичен и мистичен.

— Знаеш ли, не те харесвах особено в гимназията — каза Нийл и ме придърпа в настоящето.

Хубаво. Поне беше честен.

— Знам — изрекох извинително. — И аз не те харесвах много.

— Не ме харесваше ли? — Изглеждаше шокиран.

— Не, съжалявам.

— И аз съжалявам. Мислех те за откачалка.

— А аз теб — за самонадеян негодник.

— Аз и такъв си бях.

— Да — промърморих, като потиснах тъжна усмивка.

— Обаче ти не беше откачалка, нали?

Поклатих отрицателно глава, благодарна за реабилитацията.

— Мога да те пусна да го видиш, ако искаш.

Сърцето ми прескочи един удар и сякаш се надигна в гърдите ми.

— Но трябва да ти кажа, Чарли, той няма да оживее. С мозъчна смърт е.

Сякаш подът се изплъзна изпод краката ми. С мозъчна смърт? Но как беше възможно?

— Така е още откакто се случи — добави той. Изправи се и заобиколи бюрото, за да постави ръка на рамото ми. — Съжалявам, че трябва да ти го кажа, но щатът планира животоподдържащите системи да бъдат изключени след три дни.

— Тоест, ще дръпнат щепсела? — попитах аз. Заля ме вълна на паника. Опитах се да преглътна, но гърлото ми изведнъж беше станало сухо и болезнено.

Устните на Нийл се свиха в огорчена гримаса.

— Съжалявам, Шарлот, след като няма роднини, които да го оспорят...

— Ами сестра му?

— Сестра? Фароу няма живи роднини. И според досието му никога не е имал брат или сестра.

— Не, не е така — казах и запрелиствах страниците на папката. — Той имаше сестра онази нощ.

— Видя ли я? — Гласът на Нийл беше изпълнен с надежда. И той като мен не искаше Рейес да умре.

Знаех, че в папката няма да има нищо за сестра, затова спрях и я затворих.

— Не — отговорих, като се опитвах да не се дам на отчаянието да ме погълне цяла. — Хазайката ми каза.

С разочарована въздишка Нийл се отпусна на стола до мен.

— Тя може и да е била в грешка.

Докато шофирах към медицинския център в Санта Фе, където държаха Рейес, в главата ми се плискаше море от информация и аз се опитвах да я подредя в спретнати малки папки, да внеса организация в наученото. Рейес бе продължил обучението си и една година, след като беше осъден, вече имаше диплом по криминология. После изненадващо се беше прехвърлил към компютри. Получил бе магистърска степен по информационни системи. Беше се усъвършенствал. Можеше да бъде продуктивен, плащащ данъци член на обществото, когато излезеше.

А ето че сега щяха да го убият. Нийл ми беше обяснил, че единственият начин да се спре решението на щата, е издействането на

забранителна съдебна заповед, но за нея беше нужна адски основателна причина. Само да можех да откроя сестра му...

Точно когато взех телефона да се обадя на Куки, той зазвъня с нейната мелодия — „Мислиш ли, че съм секси?“ на Род Стюарт.

Отворих го и Куки рече:

— Е, какво?

— Той е в кома.

— Няма шибан начин!

— Има шибан начин. И ще му изключат животоподдържащите системи след три дни, Куки. Какво да правя?

Чувствата, които бях сдържала в кабинета на Нийл, заплашваха да се отрицат. Взех да се боря юнашки да ги укротя с техниките за дълбоко дишане, които бях усвоила от моето БУБ „Йога буги“.

— Какво можем да направим ние? Господин Госет ли ти го каза?

— Трябва да намеря сестрата на Рейес. Тя е тази, която може да спре предстоящото. Не че аз се предавам. Ще изнудя чичо Боб. Може пък той да е в състояние да помогне.

Нямаше да изгубя Рейес без борба. Открих го след всички тези години. Трябваше да има причина за това.

— Изнудването е добра идея — каза тя.

Светът стана зелен, когато спрях колата си на паркинг, наподобяващ английска градина. Преди да затворя, възложих на Куки още една задача. Според статията, която бях прочела предишната вечер, Рейес бе прекарал три месеца в гимназия „Юка“. Може би и сестра му беше учила там. Нужни ми бяха списъците им.

Куки отиде да се заеме със списъците, а аз се насочих към великолепия медицински център. Беше безспорно по-добро място от затворническата лечебница. Реших, че очевидно не могат да се грижат за пациенти в кома в затвора, затова са го преместили тук. Нийл се беше обадил предварително и беше уведомил служителя на затвора, охраняващ Рейес, че ще му направя посещение.

Докато вървях по коридора към сестринската стая служителят бе застанал в една от нишите и флиртуваше със сестра-стажантка. Едва ли можех да го виня. Да наблюдаваш пациент в кома никак не беше интересно. А флиртуването беше забавно.

Той се изпъна, като приближих, а стажантката се забърза към задълженията си.

— Мадам — каза той, като докосна невидима шапка. — Вие трябва да сте госпожица Дейвидсън.

— Същата. Очевидно господин Госет се е свързал с вас.

— Да, обади ми се. Нашето момче е там вътре — каза той и посочи към плъзгаща се стъклена врата насреща, с бледосиня завеса, прикриваща отвора.

Леко изненадана, че служителят не ми поиска документи, се отправих към вратата. Тоест по-голямата част от мен се отправи към вратата. Обувките ми бяха като циментирани към пода. Какво щях да заваря, като влезех там? Същият ли щеше да изглежда? Дали се беше променил много през десетте години, след като беше направена снимката? След единадесетте, откакто не го бях виждала? Беше ли оставил затворът отпечатък върху него? Онази горчицина, която сякаш се бе пропила в хората, прекарала дълго време зад решетките?

Служителят като че долови тревогата ми.

— Не е толкова страшно — каза той със смекчен от съчувствие глас. — Само дето му е поставена тръба за дишане, това е неприятното.

— Познавахте ли го лично?

— Да, госпожице. Сам помолих да ме пратят тук. Фароу ми спаси живота при един затворнически бунт. Нямах да стоя тук днес, ако не беше той. Реших, че е най-малкото, с което мога да му се отплатя.

Гърлото ми се стегна и исках да му задам още въпроси, но внезапно нещо ме притегли към стаята на Рейес, сякаш гравитацията в тази конкретна точка се беше усилила стократно. Най-накрая пристъпих, а надзирателят отново докосна невидимата си шапка и се запъти към автомата за кафе.

Когато прекрачих прага, огледах помещението да проверя дали безплътното му присъствие не беше там. Бях малко разочарована, че не беше. Много добре се представяше като безплътен.

После погледнах към леглото. Той лежеше там, Рейес Фароу, от плът и кръв, с тъмна коса и бронзов тен, които се открояваха върху белите чаршафи. Гравитацията отново ме привлече, само че този път беше центрирана в него. Приблжих се до леглото и видях пълното съвършенство за втори път в живота си.

В трахеята му беше пъхната дихателна тръба, а главата му беше омотана с бинт. Разбърканата му коса, гъста и тъмна, се показваше изпод бинта и падаше върху веждите му. Тридневна брада опасваше силната му челюст, а ресниците му, дълги и гъсти, хвърляха сянка върху бузите му. После погледът ми се спря на устата му — чувствена, съвършено оформена и незабравима.

Единственият звук в стаята идваше от вентилацията. Никакво пицене на сърдечен монитор, макар да бе включен такъв и на него да имаше постоянно движение на линии и цифри. Приблжих още и бедрото ми се допря до ръката му, отпусната край тялото. Ръкавите на бледосиния болничен халат бяха къси и щедро разкриваха жилестите му и мускулести, но слаби ръце. Имаше татуировка върху загорелия бицепс, която подсилваше красотата на формата му. Племенно изображение с грациозни линии и чувствени извивки, които имаха значение. Бях ги виждала преди. Бяха древни, стари като времето. И важни. Но защо?

Сърцето и умът ми трудно възприемаха факта, че пред мен в леглото наистина бе Рейес Фароу, уязвим и в същото време могъщ. Коленете ми омекнаха и се почудих колко още мога да стоя в негово присъствие, без да падна. След всичкото това време той изглеждаше дори по-сюрреален, отколкото в сънищата ми. По-красив, отколкото във фантазиите ми.

Широките му гърди се надигаха и спускаха с ритъма на апарата. Прокарах пръсти по рамото му, което ме опари. Погледнах бързо към диаграмата, окачена на леглото му, която показваше идеалната температура трийсет и шест и седем и все пак от него се излъчваше топлина, сякаш стоях пред пещ.

Дори в покой изглеждаше див и необуздан, неподатлив на опитомяване и задържане за дълго. Понесла горещината от допира, поставих ръката си в неговата и се наведох над него.

— Рейес Фароу — промълвих с треперещ от емоция глас, — моля те, събуди се. — Каквото и да казваше щатът, Рейес беше толкова мъртъв, колкото и аз. Как можеха въобще да си помислят да изключат животоподдържащите системи? — Ако не го направиш, ще те изключат от тази машина. Разбираш ли? Чуваш ли ме? Имаме три дни.

Огледах стаята с надежда, че той ще се появи в друга форма. Още не схващах какво беше той, но беше нещо повече от човек. Вече

го знаех извън всяко съмнение. Трябваше да открия сестра му. Трябваше да спра това.

— Ще се върна — прошепнах. Но преди да бях в състояние да си тръгна, сведох глава и долепих уста до неговата. Целувката изгори устните ми, но аз я продължих за няколко вълшебни мига, като се наслаждавах на допира на устата му до моята.

Опитах се да се изправя, да сложа край на целувката, но в съзнанието ми трескаво нахлуха образи. Ръцете му, обгърнали хълбоците ми, краката ми обвити около него и вкопчени така, сякаш животът ми зависеше от това, докато той изпращаше по цялото ми тяло вълни на неописуемо удоволствие. Спомних си целувката в кабинета на Куки, как бе повел ръката ми, как ме бе подхванал, когато омекналите ми колене не издържаха тежестта ми. После в спомените ми изплува онази не чак толкова отдавнашна нощ, когато баща му го удари и той изгуби съзнание за част от секундата. Спомних си погледа му, когато дойде на себе си. Гнева. Насочен не към баща му, а към мен! Беше погледнал към мен. За кратък миг ме видя и гневът му се разтвори.

Следващото, което усетих, бе чаша до устата ми, топла хавлиена кърпа, опряна до главата ми и подкрепяща ме ръка, докато бавно се връщах към реалността и се чудех къде са избягали всичките ми кости.

— Добре ли сте? Госпожице Дейвидсън?

— Ето — каза женски глас, — изпий това, миличка. Лошо си паднала.

Отпих студена вода и отворих очи. Пред мен бяха надзирателят от затвора и сестрата стажантка. Надзирателят притискаше влажна кърпа към главата ми, а сестрата ме уговаряше да пийна още малко вода. Бяха ме дотъртили до стол извън стаята и се опитваха да ме удържат върху него, въпреки упорството на омекналото ми тяло да се свлече на покрития с плочки под.

— Хоп — промълви сестрата. — Държиш ли я?

— Държа я, но тя постоянно се изплъзва. Досуц като тежки спагети.

— Какво? — викнах, изведнъж дошла на себе си. — Как така тежки? Какво стана?

Погледнах към усмихнатите очи на надзирателя и пийнах още вода, а той ми обясни:

— Или припаднахте, или искахте да разгледате по-отблизо фугите на пода. Във всеки случай здравата тупнахте долу.

— Сериозно?

Той кимна.

— Може би не биваше да се опитвате да правите любов с него.

Откъде знаеше това?

— Целувах го за сбогом.

Той изсумтя и се спогледа със сестрата.

— На мен другояче ми се видя.

Щом казваше... Но какво се беше случило? Нима Рейес Фароу можеше да ме контролира дори по време на кома? Бях обречена.

— Боже мой! — възкликнах и скочих от стола. След момент на замайване, който твърде силно ми напомни нощта, когато празнувах завършването на гимназия — в локва от повърнато — се върнах залитаща в стаята на Рейес, полюбувах се още няколко секунди на красотата му, бързо го целунах за довиждане — по бузата — и напуснах болницата, като благодарих на надзирателя, и сестрата и им помахах. Трябваше да открия сестрата на Рейес, а времето изтичаше.

— Припаднала си?

Въздъгнах в телефона и изчаках Куки да преодолее изненадата си. Умът ми не побираше как може още нещо да я изненадва.

— Добра ли се до списъците от гимназията на Рейес?

— Още не. Значи изгуби съзнание? Докато го целуваше?

— Има ли още нещо, което трябва да знам?

— Прегледах флашките. Всичките са на господин Барбър и съдържат само документи по дела.

— По дяволите, трябва да говоря с Барбър за това. — Къде, впрочем, бяха моите адвокати? — И трябва да върна флашките, преди секретарката да е забелязала, че липсват.

Преди да затворим, помолих Куки да провери дали Нора, секретарката на адвокатите, е ходила в кантората този ден. Надявах се да не е. Тогавя нямаше как да е видяла, че флашките са изчезнали.

Тъкмо наместих Мизъри в паркинга на „Козуей“, тоест вече бях пред милия си дом, Петата симфония на Бетовен прозвуча от телефона ми. Чичо Боб ми съобщи, че са установили самоличността и адреса на

нашия стрелец. Щеше ми се поне един от адвокатите да беше видял убиеца, за да сме сигурни, че сме попаднали на точния човек. Оказа се, че работел при Нони Бачича, собственик на местен автосервиз. Лично познавах Нони и знаех, че той не би се замесил в нещо такова, така че трябваше да има друг ъгъл. Но нямаше да знаем нищо, докато не приберяхме предполагаемия стрелец. Чичо Боб точно с това се беше заел. Повел беше половината полиция като подкрепление.

Естествено, нямаше как да изпусна всичката тази веселба. За нула време щях да разбера дали човекът е виновен или не. Вероятно въпросната способност се дължеше на това, че бях жертвар на души. Проблемът идваше, когато този, когото преценявах, беше виновен за куп други престъпления. Вината си беше вина. Понякога беше трудно да разграничиш престъпленията. И все пак трябваше да опитам.

Научих адреса, направих обратен завой и подкарах с пълна газ към жилищния комплекс наред Южната военна зона, където живееше някой си господин Хулио Онтиверос.

Екипите още бяха на пресечка разстояние и се подготвяха за акцията. Очевидно имаха надеждна информация, че Хулио спи в апартамента си. Трябва да си беше легнал късно снощи. Спрях между автомобила на чичо Боб и патрулна кола, превключих телефона си на беззвучен режим — защото няма нищо по-лошо от звънящ мобилен телефон наред акция по арестуване; всички те стрелкат адски злобно — и тръгнах да диря Чибо.

През деветдесет и девет процента от времето не нося оръжие — оттам и мотивацията да усъвършенствам смъртоносния си поглед. Но днес всички добри деца бяха въоръжени и аз се почувствах като момичето, което се появява на официална вечеря с джинси и тениска с „Пинк Флойд“. Сигурно защото го направих веднъж.

Забелязах Чибо до друга патрулна кола, но това ме отведе на разстояние един крясък до Гарет Суопс. Потиснах яда и отровното ужилване на ревността, като осъзнах, че Чибо беше позвънил първо на него. Разрешавах му случаите още от петгодишна, а той се обажда първо на Суопс. Обидата ме прониза, разроши ми перушината и ми навири гребена, каквото и да значеше това. Нима беше прекалено да искам мъничко благодарност? Мъничко роднинско фаворизиране?

Чичо Боб беше на телефона, както обикновено, а Гарет ме изгледа зад отворения багажник на патрулната кола и в очите му

проблесна загриженост. Изругах, като си дадох сметка, че от болката в ребрата и в таза куцах. Стиснах зъби, изправих гръб и продължих да вървя колкото можех по-нормално. После ми се наложи да се поотпусна, защото се боях, че походката ми напомня роботския танц от осемдесетте.

— Не мога да повярвам, че нямаш двацет и седем счупени ребра — заяви Гарет, докато се приближавах до него с роботска стъпка.

— Вьобще нямам двацет и седем ребра.

— Сигурна ли си? — попита той, като огледа гръдния ми кош. — Може би трябва да ги преброя.

Глупаво засегната, по рефлекс обгърнах тялото си с ръце.

— Само ако искаш да се простиш с някоя ръка — предупредих го, макар той да изглеждаше доста секси с джинсите, бялата тениска и тъмносинята бронезилетка. Много мачо. — Но не се отчайвай — продължих, — един ден все ще те огрее да преброиш нечи.

Той се ухили безгрижно и провери пълнителя си.

— Няма съмнение.

— Добре. Ще заобиколя отзад.

— Защо?

— Защото мога. И теб не те искам там.

— Гледай да не те гръмнат.

Изсумтях нещо в дух „друг път“ и се отдалечих.

— И недей отникъде да падаш — с гръмко шептене допълни той. Смешен човек.

Едва бях заела позиция зад блока със сладко ченге на име Рупърт, когато отвътре се разнесе нещо подобно на пистолетен изстрел. Рупърт скочи и хукна. Прехвърли се през двуметровата телена ограда, затича се към задния вход и рязко спря до червената тухлена сграда с изваден пистолет. Рупърт беше млад.

Аз, като по-възрастна и по-мъдра, реших да се провря през дупката наблизо, където някога беше имало врата. Като взех присърце предупреждението на Гарет да не бивам простреляна, се снижих и се проврях в двора. Дванайсет секунди по-късно лежах по очи в прахта и не можех да си поема въздух. Очевидно заподозреният също беше забелязал дупката в оградата. А по някаква причина, когато си заобиколен от ченгета със значки и извадени пищови, пътят на най-

малко съпротивление най-често е през невъоръженото маце, колкото и нахакано да е то. Имах време колкото да зърна добре оформеното дупе на Рупърт, преди едър бандюга с качулка, решен да направи дупка във вселената, да се блъсне в мен.

Тежко се стоварихме на земята и от болка в ребрата видях нажежени до бяло звезди... и страх. Неговия страх. И невинността му. Той никого не беше застрелял. Да му се не види.

ГЛАВА 13

„Жените с добро поведение рядко остават в историята.“

Лоръл Тачър Улрич

Методите ми на частен детектив никога нямаше да са предмет на легенди. Въобще не биха намерили място в учебниците по криминология или в университетските лекционни зали. Но имах чувството, че с малко съсредоточеност бих могла да осъществя силно присъствие в чатрумове.

Ако не можех да бъда добър пример, нека бъдех тогава ужасяващо предупреждение.

Опитите на Куки да се добере до списъците с учителите някога в гимназията на Рейес се бяха провалили. Рядкост за нея, но се случваше. Имало някакви си закони за поверителност. Предвид това се запътих към полицейския участък, водена от едничка цел. Ядна и начумерена, игнорирах подозрителните погледи, насочени към мен и се отправих към стаята за разпити.

И точно тогава чух онова „Псст“.

Забавих крачка и се озърнах. Нищо, освен бюра и униформи. Тогава погледнах към тоалетните. Възрастна латиноамериканка в светла рокля на цветя ми направи жест с крив пръст да ида при нея. Черна дантелена мантиля покриваше главата и раменете ѝ и бих се обзаложила на последния си цент, че е голяма майсторка на мексиканските палачинки. По-точно, била е приживе.

Нямах време да раздавам съвети на покойници, но не можех да ѝ откажа. Никога не можех да им откажа. Огледах участъка и с безгрижен вид се вмъкнах в дамската тоалетна, без да съм съвсем сигурна защо го правех. Да се отзовеш на повика на природата не беше незаконно. Пет минути по-късно излязох със същия маниер. Само че

този път бях въоръжена до зъби — метафорично — и готова да сключа сделка.

Забелязах чичо Боб, застанал на вратата към кабината за наблюдение. Разговаряше напрегнато със сержант Дуайт, когато приближих.

— Искам да водя преговори за сделка — прекъснах ги.

Дуайт ме стрелна ядосано.

Чибо вдигна вежди заинтересуван.

— Що за сделка?

— Хулио Онтиверос не е застрелял нашите адвокати.

Вината направо блика от човек. Можех да я усетя от километър. А Хулио Онтиверос не беше виновен. Във всеки случай не за убийство. А онова, което бе прозвучало като изстрел от апартамента му, беше просто мотоциклетът му, задавил при паленето. Явно нощем го прибираще вкъщи, за да не му го откраднат. Умно хлапе.

— Чудесно — рече сержант Дуайт с отегчена гримаса. — Добре, че си ти, да ни казваш тези неща.

Но чичо Боб ме изгледа изпитателно и рече:

— Сигурна ли си?

— Ти сериозно ли? — невярващо възкликна сержантът.

Чичо Боб, в рядък за него момент на враждебност, хвърли остър поглед на Дуайт, от който би повехнала и издръжлива зимна роза. Дуайт затвори зяпналата си уста, даде ни гръб и се загледа през двустранното огледало.

— Моментът е много важен, Чарли. Трябва да си напълно сигурна. Отгоре много ни притискат за този.

— Моментът винаги е важен. Я се сети за последния път, когато съм грешила.

Чибо се замисли, после поклати глава.

— Не си спомням последния път, когато си грешила.

— Именно.

— Аха... ясно. А тази твоя сделка?

На Чибо това страшно щеше да му хареса.

— Ако мога да го накарам да признае своето участие във всичко това днес, още сега, и да даде показания за истинския стрелец, ще направя две неща за мен.

— Сигурно са важни за теб — каза той.

— Искам да издействаш забранителна заповед за спиране на животоподдържащите системи на затворник в кома.

Той рязко вдигна вежди.

— На какво основание?

— Това е част от първото ми желание — свих рамене небрежно.
— Ще трябва да измислиш нещо. Каквото и да е, чичо Боб.

— Ще направя каквото мога, но...

— Без „но“ — прекъснах го и размахвах пръст. — Просто ми обещавай, че ще се постараяш.

— Имаш думата ми. А второто?

— Искам да дойдеш с мен в гимназията. И си носи значката.

След като за секунда остана безмълвен и с разширени от смайване очи, той каза:

— Да приема ли, че ще ми го обясниш по-късно?

— Заклевам се — рекох и поставих същия онзи пръст върху сърцето си. — Засега нека измъкнем от този тип каквото знае.

Сержант Дуайт, дочул разговора ни, изсумтя при моята самонадеяност, както я тълкуваше той.

Изпуснах ядосана въздишка.

— Няма да отнеме много време — казах на чичо Боб.

Неспособен да стои отстрани в бездействие, сержант Дуайт се обърна към нас.

— Нали не възнамеряваш да рискуваш това разследване, като й позволиш да влезе там? — Но Чибо стоеше замислен и много ефикасно игнорира разгневения мъж, тъй че Дуайт скръцна със зъби и застана точно пред лицето му. — Дейвидсън — викна той в очакване на отговор.

Нямах време за това. Докато чичо Боб се разправяше с Дуайт вкисльото, влязох в кабината за наблюдение и се заех да разгледам господин Онтиверос през двустранното огледало. Другият полицаи в помещението се обърна изненадан към мен. Естествено, не му обърнах внимание. Хулио седеше в тясно пространство срещу кабината за наблюдение, като се въртеше на стола си и се пулеше в огледалото. Прическата му бе типична за член на банда — обръснат от двете страни, с малко по-дълга коса на темето — и демонстрираше нахакано поведение, сякаш бе последната модна тенденция. Ала от всяка пора на тялото му струеше страх.

Не беше точно невинен, но никого не беше застрелял. Страхът му произтичаше от мисълта, че ще иде в затвора за нещо, което не е извършил. Тия случаи много зачестиха напоследък.

Обърнах се и смигнах на Йесения, латиноамериканката, с която бях разговаряла в женската тоалетна и която се падаше леля на Хулио. Тя стоеше в ъгъла и чакаше, и ми се усмихна палаво, когато тръгнах да излизам.

— Готова съм — подхвърлих на чичо Боб, преди да вляза в стаята за разпит. Докато затварях вратата, чух как с Дуайт се надпреварват да влязат в кабината за наблюдение, за да гледат. После чух още стъпки да се отправят натам. Очевидно щяхме да имаме публика. Може би щяха да са разочаровани. Нямах да трае дълго.

Хулио седеше, прикован с белезници към малка метална маса. Вдигна поглед към мен и очите му за миг се разшириха от изненада, преди да овладее отново изражението си.

Облегна се на стола небрежно, по бандитски.

— Ти пък коя си, мам...

— Млък — срязах го, като приседнах на бюрото срещу него и затулих двустранното огледало от погледа му, но, което бе по-важно, попречих и на мъжете в кабината за наблюдение да чуват. Бях почти в скута на Онтиверос. Необходимо зло, защото онова, което имах да кажа, не биваше да бъде чуто. Не и ако не исках да ме пратят на много специално място с меки стени и лекарства в малки бели чашки.

Чувствах осезателно безпокойството на чичо Боб заради близостта ми с човек, когото той още мислеше за хладнокръвен убиец. Но аз знаех, че не е такъв.

Бях успяла да изненадам Хулио. Като използвах секундите, нужни му да се съвземе, се наклоних към него и зашепнах в ухото му. Нямах много време, преди чичо Боб да нахлуе в стаята, уплашен за моята безопасност. Само две-три кратки изречения бяха нужни и Хулио щеше да си излее душата като вино върху коприна.

Молах се за десет секунди. Получих ги.

— Нямаме много време, така че мълчи и слушай.

Той се възползва от ситуацията и взе да ми се прави на велик. Обърна се към мен и вдиша аромата на шията и косата ми.

— Леля ти Йесения ме прати...

Той замръзна.

— ... и ми каза къде са трите неща, които желаеш най-много на света.

Чух как бравата беше натисната. Усещах как от Онтиверос се излъчва съмнение и как възхищението му от шията и косата ми се изпарява. Винаги ставаше така, като заговорех за мъртъвци. Дръпнах се малко назад и се втренчих в разтревожените му очи.

— Делят те пет минути от обвинение в три убийства, които и ти, и аз знаем, че не си извършил. Разкажи за ролята си във всичко това, без да скриваш нищо, и ще ти кажа къде е медалът. Като начало.

Той ахна смаян. Това беше желание номер едно. Желание номер две също беше доста солидно, но номер три беше малко по-сложно, главно защото лелята на Онтиверос сама не знаеше точното местоположение на номер три, просто можеше да даде обща насока. Но пък за такива случаи си имах Куки.

Тъкмо си казах своето и чичо Боб нахълта през вратата с предупредително пламъче в очите. Намигнах му, обърнах се отново към Хулио, извадих от задния си джоб визитка и я пъхнах под окованата му с белезници ръка.

— Имаш думата ми — казах, преди да изляза.

Като отидох в кабината за наблюдение, изчаках да видя дали той ще поддаде. Не че можех да видя много. Тясната кабина сега беше претъпкана. Половината хора в нея гледаха мен — включително вбесеният Гарет Суопс, който можеше да ми целуне готиното дупе — а другата се беше втренчила в стаята за разпит. И тогава го чух.

— Ще говоря — прозвуча гласът на Хулио през високоговорителите. — Ще ви кажа всичко, което знам, но искам имунитет пред прокуратурата. Никого не съм убил и няма да лежа за такова нещо.

Обърнах се с блеснали очи, плеснахме си тържествено дланите с леля Йесения, жената, която беше отгледала Хулио и не искаше да напусне земните селения, без да оправи тази бъркотия, след което напуснах участъка с тържествуваща усмивка на лицето си. Чичо Боб щеше да ми се обади по-късно с подробностите и тогава щях да му обясня условията на сделката ни. За момента бях уморена, чувствах болки и имах нужда от дълга гореща вана. Ако знаех какво ме чака у дома, потребностите ми можеха да придобият по-чувствена насока.

С мисли за вана с пяна и свещи отключих вратата и се промъкнах в апартамента си, като се стараех да не обезпокоя Куки и Амбър. Беше късно. Слънцето беше отпътувало към другата половина на света преди часове, а не ми се щеше да държа Куки будна две нощи подред. Преди да се прибера вкъщи, се бях отбила в офиса и открих, че Нийл, в изненадващ пристъп на добрина, беше пратил по куриер копие от досието на Рейес. Не бях сигурна доколко е законно, но нямаше да му бъда по-благодарна, ако ми бе дал печеливш билет от лотарията. Към папката имаше прикрепена бележка с думите: „Това не си го получила от мен“.

Проверих при татко за съобщения, в случай, че Роузи, жената, на която бях помогнала да избяга от жестокия ѝ съпруг, имаше нужда от нещо, хапнах набързо малко задушено със зелени люти чушки и прекосих паркинга до „Козуей“. Макар липсата на съобщения от Роузи да беше добра новина, не можех да прогоня тревогата, която усещах като боджежи по гръбнака и ми се щеше тя да се беше обадила въпреки изричното ми разпореждане.

Включих осветлението в дневната и тъкмо поздравявах мимоходом господин Уонг, когато към мен се обърна Рейес. Беше застанал царствен и подобен на бог пред прозореца на дневната ми. Рейес Фароу. Същият Рейес Фароу, който лежеше в кома в Санта Фе, на час път от тук. Отново се обърна и се загледа през прозореца, като ми даде възможност да си оставя нещата на барплота.

После пристъпих напред и се доближих до него. Той сведе излъчващия си сила поглед и ме изучи с периферното си зрение. Макар очевидно да беше безплътен, сякаш беше съставен от материя, поплътна от човешкото тяло, по-солидна и неподатлива.

Затърсих подходящи думи, които да кажа. Някак си „Страшен си в леглото“ не внушаваха чувството, което исках да изразя. В пристъп на отчаяние изтърсих първото, което ми дойде на ум.

— Ще ти изключат животоподдържащите системи след три дни.

Тогава той бавно вдигна поглед от краката ми нагоре. У мен лумна гъделичкаща топлина, която насити всяка молекула на тялото ми с лъчиста енергия. Тя нахлу в корема ми, плъзна надолу, опари плътта ми и размекна крайниците ми. С голямо усилие запазих концентрацията си.

— Трябва да се събудиш — обясних, но той оставаше безмълвен.
— Можеш ли поне да ми кажеш името на сестра си?

Погледът му се забави върху бедрата ми, преди да продължи нагоре.

— Тя единствена може да спре щата.

Все така мълчание. После си спомних как Ракетата реагира на него в лудницата. Страху му. Приблжих се, като внимавах между нас да има една ръка разстояние. Въпреки това тялото ми трепереше от неговата близост, молеше за допира му с Павловски тип рефлекс, който би накарал всеки психолог, изследващ човешкото поведение, да се възгордее. Трябваше да говорим.

— Ракетата се бои от теб — казах с внезапно предрезгавял глас. Когато той направи пауза при Опасност и Уил Робинсън, попитах: — Няма да го нараниш, нали? — Тогава погледът му, пронизващ и буреносен, срещна моя.

Макар да стояхме на няколко крачки разстояние, топлината, излъчваща се от него, ме облъхваше. Против волята си направих още крачка напред. Имах толкова много въпроси, толкова много съмнения.

В този момент повече от всичко друго исках да знам — колкото и глупаво да звучеше — защо не ме беше посетил предишната нощ. Идвал беше всяка нощ в продължение на месец и после — нищо. Комплексите ми бяха взели превес в ума ми. Рейес смръщи вежди над тъмнокафявите си очи и леко наклони глава встрани, сякаш се чудеше какво мисля.

Колкото и да исках да задам моите си егоистични въпроси, трябваше да се уверя, че Ракетата не е в опасност от негова страна, макар да не можех да си представя причина за това.

— Ако те помоля много, много мило, би ли изпълнил желанието ми да не нараняваш Ракетата?

Очите му се спуснаха към устата ми и дишането ми се затрудни от желанието да скоча върху него на момента. Трябваше да се съсредоточа.

— Мигни веднъж за „да“ — казах, преди да изгубя всякакво чувство за самоуважение и да атакувам. Очевидно той беше много опасно същество и аз все повече се чудех що за създание е всъщност. Може би беше като мен и Ракетата. Може би бе роден с цел, със задача, но животът му се бе обърнал зле като на Ракетата и не бе успял да

изпълни задълженията си. Крехкият ми самоконтрол отслабваше. Губех се в искрящите златисти точки на очите му. Чувствах се като дете, хипнотизирано от магьосник, притегляно към него чрез силата на волята му.

Той се обърна внезапно и разруши магията, сякаш нещо бе отклонило вниманието му. После се озова пред мен, чувствената му уста бе на сантиметри от моята.

— Ти беше уморена — промълви той и изчезна в разбъркано кълбо от черна маса, преди да се беше доизказал.

Бях още под влияние на присъствието му и звучният му глас се плъзгаше по гръбнака ми като разтопено злато, когато през вратата нахлу Куки.

— Гарет се обади, каза, че си пострадала — каза тя и изтича към мен. — Отново. Но ето те на крак. — Тя леко наклони глава вляво. — Почти де. Хрумвало ли ти е, че травмите ти заздравяват така бързо, защото си жътвар на души?

Рейес беше тук, в дневната ми, стоеше пред мен солиден и ефимерен, като статуята на Давид.

— Чарли?

Топлината на устата му, тъй близко до моята, още се усещаше във въздуха. Чакай. Била съм уморена? Какво искаше да каже... О, боже мой. Той отговаряше на въпроса ми защо не се беше появил миналата нощ. Въпрос, който не бях задала гласно, а само си помислих. Това беше смущаващо.

— Мога да ти ударя шамар, ако мислиш, че ще помогне.

Примигнах и най-сетне умът ми възприе Куки.

— Той беше тук.

Тя огледа стаята с разширени очи, колеблива.

— Голямото лошо нещо?

— Рейес.

Тя замълча, захапала долната си устна, после отново ме погледна и попита:

— Поздрави ли го от мен?

На следващата сутрин все още усещах болки. Но пак така все още дишах. Чашата беше наполовина пълна и прочие. Стигнала бях до

банята без никакви инциденти. Това със сигурност беше знак, че денят ми ще върви добре. Реших, че ми се полага, след като нощта не беше добра. Рейес не се бе появил. Отново. Бях се въртяла неспокойно в леглото и ето ти на, събудих се от пиукане — чичо Боб ми беше пратил съобщение на телефона.

След като се свестих от шока пред този безценен дар — Чибо не пращаше съобщения, — се опитах да го прочета. Нещо като „брзо тргни“ и „тиваме чилището“. Достатъчно ми бе да очаквам деня с нетърпение. Щяхме да идем в гимназията на Рейес.

Половината нощ бях будувала да чета дебелото затворническо досие на Рейес, натъпкано със скъпоценни откъслечни сведения за него. Наистина беше едно от най-интересните четива, които ми бяха попадали. Той имаше най-високия коефициент на интелигентност от всеки друг затворник в историята на Ню Мексико. Как го бяха нарекли? Неизмерваем. В затвора се беше проявил като самотник, макар да се беше сприятелил с няколко души, включително съкилийник, освободен предсрочно преди шест месеца. И онзи надзирател в болницата беше казал истината. Рейес му беше спасил живота по време на затворнически бунт. Надзирателят бил заключен вътре при началото на бунта и група затворници го заобиколили. Бил ударен и изпаднал почти в безсъзнание, когато се появил Рейес, така че не можеше да посочи конкретни подробности за случилото се. Просто твърдеше, че Рейес му е спасил живота и го завлякъл на безопасно място, където го скрил до потушаването на бунта.

Бях много горда с Рейес. Знаех, че той е от добрите. И макар много от информацията да даваше материал за безбройни бъдещи фантазии, нищо в нея не ме отвеждаше съм сестра му. Всъщност въобще не се споменаваше за такава.

Бях обмислила възможността да се обърна към Гарет по този въпрос. Ако някой можеше да открие сестрата на Рейес, това беше той. Но нямаше да се размине без обяснения. Отложих за момента тази си идея и излязох изпод душа, за да заваря облегат на умивалника Ейнджъл Гарса, тринайсетгодишния нахалник, когото използвах за детектив.

— Трябвам ли ти, шефе? — попита той, обхванал с пръсти крана на чешмата.

— Къде беше? — Пресегнах се за халата си, докато не ме гледаше. — Разтревожих се. Никога не си отсъствал толкова дълго.

— Прощавай. Навъртах се при мама.

— О... — Потиснах съмненията си и омотах косата си с хавлиена кърпа. Само секунди по-рано бях чисто гола, а закоравелият флиртаджия Ейнджъл Гарса дори не забеляза. Нещо не беше наред. Ейнджъл живееше — метафорично казано — за да ме зърне гола. Особено пък чисто гола. Беше ми го казвал при няколко случая. Но вместо да ме зяпа, той опипваше крана. Нещо се случваше в ума на Ейнджъл.

Мъртвите тринайсетгодишни гангстерчета много се поддават на настроения.

С Ейнджъл се бяхме сблизихи скоро сред срещата ни в Нощта на бог Рейес, както обичах да я наричам. Беше ме следвал в гимназията, в колежа, после и в Корпуса на мира. Когато накрая отворих свой собствен бизнес като частен детектив, уговорихме с него сделка да пращам на майка му парите, които беше заработил за мен — анонимно, то се знае — като мой главен, пръв и единствен детектив.

Но с течение на времето Ейнджъл взе да вижда изгодите от нашата уговорка от друг ъгъл. С все сила се мъчеше да ме убеди да измъкваме пари от хората, като използваме уникалната си ситуация.

— Мой човек, такава далавера можем да развъртим — казваше.

— Далавера е твърде мека дума за това.

— Помисли си. Можем да ходим при роднините на умрелите и да печелим като шашави.

— Това се нарича изнудване.

— Нарича се капитализъм.

— Наказуемо е с една до четири години в щатски затвор плюс солидна глоба.

Накрая той се вбесяваше и ми хвърляше обвинението:

— Използваш ме само заради тялото ми.

Денят, в който бих използвала тринайсетгодишен мъртвец за тялото му, би бил денят, в който ще си продам душата.

— Ти нямаш тяло — напомнях му.

— Да бе, завирай ми го в лицето.

— Формално погледнато ти и лице нямаш. И дори ако печелехме пари със способностите си, да не би да идеш да си купиш нов

скейтборд?

— Ама това ще са допълнителни пари за мама.

— Точка по въпроса.

— Плюс, че ми харесва просветлението.

— Кое?

— Просветлението — обясняваше той. — Онова изражение, дето хората придобиват, когато най-после осъзнаят, че наистина си каквато си. Като електрически ток е. Кара ме цял да изтръпвам. Все едно ме покрива наелектризирано одеяло.

— Сериозно? Не бях чувала такова нещо.

— Ами да. И ми харесва, когато хората разберат, че сме край тях. Веднъж се наведох близо към него и го попитах:

— Искаш ли майка ти да разбере, че си край нея. Би ли желал тя да знае?

— Не. И без това й отне много време да ме прежали.

Общо взето той бе добро хлапе. Но днешното му поведение беше крайно нетипично за него.

Отместих го от пътя си и взех да ровя в чантичката си с гримове.

— Всичко наред ли е? — попитах възможно най-небрежно.

— Да — сви рамене той. — Ти обаче на нищо не приличаш. За две секунди да не те оставя сама.

— Имах интересна седмица. Успях да измъкна Роузи — осведомих го по съвместния ни случай с покриването на жената. Идеята тя да се върне в Мексико беше на Ейнджъл и той доста беше обикалял, докато открие хотелчето на плажа, което се предлагаше за продан. Трябваше да приложим доста творчество при набирането на средства, но накрая всичко се подреди добре.

Той докосна шишенце с парфюм на полицата.

— Знаеш ли, не е чак толкова лошо тук — изрече загадъчно.

След като огледах смаяно новите нюанси на зелено по лицето си, сложих си фон дьо тен и се обърнах въпросително към него.

— Имам предвид в отвъдното. Нито огладняваме, нито мръзнем, нито друго.

Това си беше направо странно.

— Има ли нещо, което премълчаваш?

— Не. Само исках да го знаеш. Може да ти е полезно за в бъдеще.

Осъзнах, че може би всъщност говореше за Рейес и рязко поех дъх.

— Ейнджъл, знаеш ли нещо за Рейес Фароу?

Той трепна и ме погледна изненадано.

— Не, нищо не знам за него. Имаш ли работа за мен или какво?
— побърза да смени темата.

По дяволите. Никой нищо не знаеше за Рейес, но на всички им щръкнаха ушите, щом кажех името му. Бих убила, за да разбере какво ставаше.

Въведох Ейнджъл в случая с адвокатите и несправедливо осъдения Марк Уиър. Той, естествено, нямаше търпение да се срещне с Елизабет. После го пратих да провери дали може да открие връзка между хлапето, умряло в задния двор на Марк, и изчезналия му племенник.

— О — възкликна Ейнджъл, преди да тръгне. — Леля Лилиан е тук. Харесвам я.

Постарах се да скрия разочарованието си.

— Аз също я харесвам, но кафето ѝ не струва. Главно защото е несъществуващо.

Той се изхили и хукна да разузнава. Междувременно леля Лилиан пое нанякъде с господин Хабършам, мъртвеца от 2Б. Дори не исках да знам какво са наумили. Почукване на вратата ме накара набързо да вдигна щиповете на ботушите си. Имах среща с чичо Боб след двайсет минути и нямах представа кой може да е пред входа ми толкова рано сутринта.

Опънах кафявия си пуловер над джинсите, погледнах през шпионката и ударих рязко спирачки — метафорично — като видях полицаи Тафт. Не можеше да ми се случи това. И то точно сега.

Отворих вратата бавно, главно защото изпитвах постоянна тъпа болка в цялото тяло.

— Да? — казах и надникнах в процепа над веригата.

— Здравей — каза той и ме изгледа, сякаш не бях много наред.
— Щеше ми се да разменим няколко думи.

— Що за думи. — Не можех да отворя вратата повече. Знаех, че тя е там. Усещах горещината на лазерния ѝ поглед, който се опитваше да се вреже в сивото ми вещество. И да опърли косата ми.

— В лош момент ли идвам? — попита той и пристъпи на място с неудобство. — Извинявай, че те безпокоя...

— Добре, добре, ясно. Няма проблем. Какво искаш?

— Ами... просто ми се струва, че стават разни странни неща.

По дяволите. Подпрях вратата с рамо и я отворих още малко, при което зърнах русокосото и синеоко изчадие на Сатаната. Захлупих длани върху очите си и извиках с малко пресилен драматизъм:

— Не! Не можеш да постъпиш така с мен! Не можеш да я водиш в дома ми, в моето светилище.

— Съжалявам — смънка той и в очите му блесна страх. — Значи е вярно, а? Преследван съм от призрак.

Детето демон въздъхна нервирано.

— Въобще не го преследвам, само го наблюдавам.

Хвърлих ѝ смразяващ поглед.

— Това си е чист тормоз, драга. В повечето култури се смята за неприемливо.

— Ти... виждаш ли някого? — прошепна Тафт.

— Мой човек, тя те чува. Влизай, че ще тръгнат клюки сред съседите.

Това беше само оправдание. Ключките сред съседите тръгнаха в мига, щом се нанесох. Но по-добре беше да преместя цирка вътре, нека нахълтаха в скромната ми обител, нека безчинстваха с мебелите и опустошаваха хладилника ми.

Поканих с жест Тафт да седне на канапето, а аз се настаних на стола срещу него.

— Бих ти предложила кафе, обаче го е правила леля ми Лириан.

— Няма нужда.

— Е, какво искаш да знаеш?

— Напоследък се случват разни странни неща.

— Ммм. — С всичка сила се сдържах да не се запрозявам.

— Например чувам звънчето върху полицата над камината, а там няма никой.

— Аз съм там — заяви малката. — Винаги ще съм там. Много те обичам.

Стрелнах строго детето демон.

— Наистина ли? Не ти ли е малко рано?

Тя ми се изплези.

— Чувал съм в участъка да говорят за теб. Нали знаеш, дрън-дрън...

Изгубих нишката на мисълта си и оставих Тафт сам да се оправя, защото погледът ми попадна върху мястото, където Рейес бе стоял само преди часове. Никога не бях срещала нещо, подобно на него. Всъщност никога не бях срещала нещо свръхестествено, освен мъртъвците. Нито полтъргайт, нито вампири или демони.

— Защо си толкова ярка? — попита детето демон. — Много тъпо изглеждаш.

Е, демони може би да.

След като ѝ отпратих най-добрата си сардонична гримаса, реших да я ядосам. Аз самата бях ядосана, задето трябваше да я търпя. Затова беше справедливо.

— Полицай Тафт говори, скъпа. Замълчи.

Гневът, появил се в очите ѝ, беше малко смешен. Наистина се налагаше да я убедя да премине отвъд. С Ейнджъл можехме пак да си поиграем на екзорсизъм. Той мразеше да разиграваме екзорсизъм. Главно защото изглеждаше глупаво, като се гърчеше на пода и се преструваше, че светената вода, която ръсех върху него, го изгаря.

— Виж какво — прекъснах аз Тафт. — Стана ми ясно. Да, едно момиченце следи всяко твое движение. Вероятно онова от инцидента, за който ми разказа. Има дълга руса коса, сребристосини очи — но може да са такива само защото е мъртва — и е облечена в розова пижама на ягодови сладкишчета. О, да не забравя, много е зла.

Тафт си беше ченге от глава до пети. Научил се беше да запазва физиономията си непроницаема, така че не забелязах веднага стаения му гняв. Той го обграждаше като мираж, както като виждаш на асфалта вода, а няма такава.

Да не би аз да го бях ядосала с нещо?

Той скочи на крака и аз го последвах.

— Откъде знаеш това, по дяволите? — процеди той през стиснати зъби.

Какво?

— Ами тя стои точно до теб.

— И винаги ще съм тук — обади се тя. — За вечни времена.

Не и ако аз имах думата. Ягодовото сладкишче започваше да досажда.

Тафт едва не се пръсна. Гневът му светеше като бобина на тесла. Застана плътно до мен и аз се стегнах да посрещна евентуалното му посегателство. Но се заклев във всичко свято, че ако бъде ударена, съборена или блъсната през прозорец на покрив още веднъж тази седмица, щях да започна да убивам наред. И той щеше да е първият.

Той стоя пред лицето ми има-няма минута, прошепна дрезгаво:

— Майната ти — и изфуча навън.

Дотук добре. Колкото и интересно да беше това, чакаше ме среща с чичо Боб. И със съдбата.

Пъхнах досието на Рейес в чантата си, заключих и се отправих към офиса. Ягодовото сладкишче ме последва. Можеше ли този ден да стане още по-гаден?

— Значи той не ме иска, а? — попита тя, като размахваше ръчички, докато вървеше. Барикадирах сърцето си.

— Не — отвърнах, докато проверявах телефона си за съобщения. — Аз също не те искам.

Тя ядно тропна с крак и се отдалечи нанякъде. Стана много полесно, отколкото очаквах. Като имах повече време, щях да се занимавам със сладкишчето. Засега ме чакаха срещи с хора и места за обикаляне.

Татко още не беше дошъл, така че се качих по външните стълби. Бавно, защото ме болеше. Слънцето светеше ярко и правеше деня да изглежда измамно топъл.

По време на дългото си и мъчително пътешествие до втория етаж преговорих задачите си за деня. Номер едно: гимназия „Юка“. Чибо щеше да размаха значката си и да получи всевъзможни видове сътрудничество. Трябваша ми списъците на учениците и класните дневници. Със сигурност някой щеше да си спомни Рейес. Как биха могли да го забравят? Можех да открия тези, които бяха присъствали с него в повече от един клас по различните предмети. Колкото по-често го бяха срещали, толкова по-вероятно беше да го помнят. И сестра му също.

С едно пъргаво движение хвърлих палтото и чантата си на стол, включих отоплението и се наведох — малко сковано — към кафеварката за сутрешната си доза. И точно тогава светът се изплъзна изпод краката ми. Дали беше карма? Дали възмездието заради не особено сърдечното ми отношение към Тафт не идеше да ме захапне по задника, колкото и да беше секси? Проверях отново и отново, търсех

и отправях молитви наум, ала се оказа, че съм останала без една прашинка кафе.

Как беше възможно? Как можеше вселената да е толкова жестока?

Почукване на вратата възроди надеждите ми. Беше вътрешната врата на офиса ми, която татко винаги използваше. Той щеше да има кафе. Ако си знаеше интереса де.

Широко отворих вратата и видях насреща си напрегнатия Гарет Суопс. Изпуснах тежка въздишка на разочарование и му се намръщих.

— Какво искаш?

Изражението му се смекчи.

— Нося кафе.

Погледнах кафето в ръцете му, едва сдържайки се да не ми потече слюнка, почудих се дали боговете не си играеха с мен, после се предадох. Добре, щях да му играя по свирката.

Като залепих широка усмивка на лицето си, подхванах отново:

— О, здравей, Гарет. Как е? — Стигаше му толкова. Грабнах кафето от ръцете му и тръгнах обратно към комфорта на пластмасовите ми офис мебели с дървен фурнир и стола си от изкуствена кожа. — Какво искаш? — попитах през рамо.

— Просто да поговорим.

— Заета съм.

— Не изглеждаш заета. Какво правиш?

— Каквото ми поръчат малките гласчета.

— Ще ми дадеш ли само минута?

Като при закъсняла реакция избухването на Тафт започна да ме тормози. Още един човек ми беше ядосан без причина. С огорчение си припомних враждебните предпазливи погледи в участъка вчера. Всъщност мъжете като цяло бяха много назад в списъка ми с приоритети в момента. Гарет можеше да ме целуне отзад.

— Не съм склонна да ти давам нищо, Суопс. Нито дори минута.

— Как направи онова в участъка вчера? Какво му каза?

— Моля ти се. Сякаш ще ми повярваш, ако ти кажа.

— Слушай — каза той и пристъпи напред, — трябва да признаеш, че е трудно да се преглътне, но аз се опитвам.

Скочих от мястото си, внезапно ядосана на света и заставах лице в лице с Гарет.

— Знаеш ли от какво ми е писнало?

Той се замисли за миг.

— От грозния целулит?

— От хора като онези тъпаци в участъка вчера. От хора като Тафт с техните прикрити погледи и приглушен шепот, които ми обръщат гръб всеки път, като вляза в някоя стая. От хора като теб, които ме третират с презрение, докато не разберат, че наистина мога това, което казвам, че мога. И после изведнъж им ставам първа приятелка.

— Тафт? Онова ченге?

— И... и те!

— Те?

— Всички те! И при това искат аз да им оправям недовършените дела.

— Мислех, че адвокатите ти...

— Не адвокатите — магнах с ръка аз. — Те поне имат основание да искат друг да им довърши работата. Говоря за разни, дето ми идват с изречения от сорта „Не казах на Стела, че я обичам, преди да ме засмуче реактивният двигател“.

— Хайде сега, бавно и без резки движения. Дай ми кафето. Ще ти донеса друго и започваме отначало.

— Какво му е на това кафе? — попитах и го заразглеждах подозрително.

— Трябва ти безкофеиново.

Поех дълбоко въздух и седнах зад бюрото си. Нервните изблици никога не са ми носели бързи резултати.

— Извинявай. Гоня краен срок.

— По този случай?

— Не — отговорих. Мислех за Рейес в болничното легло, свързан с апарати, които го поддържат жив. След няколко утешителни глътки кафе се успокоих. Донякъде. Вътрешностите ми още бяха на топка. Тафт беше изрод.

— Значи затова дойде? Да разбереш какво съм му казала?

— Общо взето, да. И да ти натрия сол, задето пак се озова на грешното място в грешния момент.

— Нареди се на опашката.

— Онзи те блъсна доста силно. Да не би да търсиш начини да се осакатиш?

— Не редовно. Да си чул нещо за склада?

— Колкото да заподозра, че не е това, което си мислим.

— А, хубаво тогава, че не съм омъжена за убежденията си.

— Чух, че добрият отец, чиято собственост е складът, наистина бил добър отец. Ръководи мисия за деца бегълци.

— Деца? — попитах.

— Значи няма да ми кажеш, така ли? — върна се той на сделката ми с Хулио Онтиверос.

— Не. След като има две деца, намесени в случая на Марк Уиър, бих казала, че съществува някаква връзка.

— Възможно е. Ще ми подскажеш ли?

Почукване на вратата ме спаси от необходимостта отново да кажа „не“. Тия мъже от „не“ не разбираха ли?

Беше страничната врата, от която беше влязъл и Гарет.

— Влез, татко — подвикнах аз. После се обърнах към Гарет. — Имаме и преден вход, да знаеш.

Той небрежно сви рамене.

Когато татко не влезе, станах и отидох до вратата.

— Татко, можеш да влезеш — казах и отворих. Част от секундата по-късно целият ми живот мина като на филмова лента пред очите ми и стигнах до един важен извод за него.

Беше забавен, докато траеше.

ГЛАВА 14

„Адски неловко се получи.“

Надпис на тениска

Очевидно това наистина бе седмица под надслов „Да убием Чарли Дейвидсън“. Или поне „Ужасно да я осакатим“. Насоченото през прага дуло на пистолет към мен го доказваше. Правителството надали би я одобрило обаче за официално честване и щеше да си остане завинаги подценена като Хелюин и Деня на речника.

Когато отворих вратата, видях, че насреща ми стои Зики Хършил, мъжът, изтормозил съпругата си Роузи. В очите му блестеше жажда за мъст. Погледнах към никелирания пистолет, стиснат в ръката му, и усетих как сърцето ми застина в гърдите, поколеба се, после ударите му стремглаво взеха да се препъват и изпреварват един друг, и да се блъскат като блокчета на домино, преди да се срутят. Странно как времето спира, когато гледаш смъртта в лицето. Виждах с периферното си зрение как мускулите на Хършил се свиват и пръстът му дърпа спусъка, но се съсредоточих върху лицето му. В безцветните му очи се четеше дръзка самонадеяност.

Пак погледнах надолу към пистолета и видях как спусъкът се премести; тогава вниманието ми бе привлечено вдясно от мен... към него. Големия злодей стоеше до Зики Хършил, гледаше го гневно отгоре надолу, а наметката му с качулка беше само на сантиметри от главата на онзи и сребристото острие проблясваше на слабата светлина. После извърна пламтящия си поглед към мен. Ефектът беше като при ядрена експлозия. Гневът му, плътен и осезаем, горещ и безмилостен, ме заля и ме остави без дъх.

За времето, необходимо да се разцепи атом, Злодея прекъсна гръбначния мозък на Хършил. Разбрах го, защото го беше правил и преди. Но в същото време върхът на сребърното му острие полетя към мен. В мига, когато осъзнах, че съм одраскана от сабята на Злодея,

Хършил отхвърча назад и се блъсна във вратата на асансьора толкова силно, че сградата се разтресе.

После Злодея се обърна към мен. Мантията и аурата му се сливаха като една вълнообразна маса, сред гънките на която сабята бе надлежно прибрана. Тогава осъзнах, че падам. Светът се втурна насреща ми, в същия миг ръце се заключиха около кръста ми и аз го видях за пръв път под наметката с качулка.

Рейес Алегзандър Фароу.

Татко ми подаде чаша какао, докато стояхме заедно пред бара, облежани на колата му. Загърнал ме беше с якето си, тъй като моето още участваше в разследването на местопрестъплението. Потънах в якето. Това ме учуди, като се имаше предвид колко слаб беше татко. Ръкавите висяха до коленете ми. Безкрайно грижливо татко се залови да ги навива нагоре един по един, като преместваше чашата от едната в другата ми ръка.

Асансьорът със скърцане спря в бара. Знаех, че това са медиците от Спешна помощ, които изнасяха Хършил. Изчаках, като дишах учестено и плитко, докато го вкараха в линейката и затвориха вратите ѝ. Това беше човекът, който ме беше ударил в бара. Човекът, който редовно пребиваше жена си, за да му е покорна. Човекът, който беше извадил пистолет срещу мен, с неподправена омраза в очите си и насилие в сърцето си. Трябва да беше схванал, че жена му го е напуснала, събрал беше две и две и бе дошъл при мен да ми отмъщава. Вероятно и да получи информация.

А сега щеше да остане парализиран до края на живота си. Би трябвало да се почувствам зле от това. Що за човек не би му съчувствал? Що за чудовище се наслаждава на болката и страданието на другите? Нима бях различна с нещо от Злодея? От Рейес?

Сърцето ми спря за миг, когато осъзнах отново, че Злодея и Рейес бяха едно и също същество. Едно и също разрушително създание. Всъщност той трябва да беше и размазаното петно, което се стрелкаше понякога край мен като зъл Супермен. Значи между Размазания, Злодея и Рейес имаше знак за равенство. Нечестивата Троица. Защо трябваше да е толкова дяволски секси?

Поставих ръка на ребрата си, където бях усетила да ме прорязва острието, почудих се на непокътнатата кожа, на липсата на кръв по пуловера ми. Злодея си имаше начин да пронизва отвътре навън. Бях пронизана, но само леко и единствено ядрено-магнитен резонанс би установил размера на нараняването.

И след като няхах усещането за вътрешен кръвоизлив, реших да отложа посещението до спешното отделение, което по-скоро би довело до среща с психиатър, вместо с хирург.

— Ето го куршума — каза един униформен на чичо Боб. Подаде на Чибо да инспектира нещо в запечатано полиетиленово пликче. — Беше в западната стена.

Как се беше озовал там? Пистолетът беше насочен право срещу мен.

Куки отново издуха носа си, неспособна да понесе факта, че за малко не бях простреляна. Погалих я по рамото. Емоциите ѝ ме блъснаха като нещо осезаемо. Искаше да ми се скара, да ми каже да съм по-внимателна, да ме прегръща чак до следващия ми рожден ден, но за нейна чест ги държеше под контрол в присъствието на толкова много униформени полицаи. Чичо Боб разговаряше с Гарет, който бе в състояние на шок, ако бледността му беше някаква индикация.

Той ме бе положил на земята. Рейес. Когато ме улови, ме положи на земята, разгледа ме, като обърна специално внимание на мястото, където ме бе пронизало острието, и след това с гърлено стенание се бе разтворил в нищото пред самите ми очи. Ресниците ми трепнаха; в следващия миг над мен беше Гарет. Говореше високо, задаваше ми въпроси, които не можех да схвана. Рейес бе оставил осезаеми следи от себе си. Отчаянието му се бе загнездило във всяка молекула на тялото ми и започна да тече във вените ми. Можех да усетя миризмата му, вкуса му и го жадувах повече от всякога.

— Това се случва не за пръв път.

Вдигнах очи към татко. Малко по-рано го бях помолила да не се обажда на мащехата ми. Той се съгласи неохотно, като се кълнеше, че скъпо ще си плати, като се прибере у дома. Кой знае защо се съмнявах.

— В сградата, където живееш сега — каза татко, застанал до мен, — се случи точно същото нещо. Ти беше малка.

Татко се опитваше да изкопчи информация. Отдавна подозираше, че нещо ми се беше случило през онази нощ. Беше водещ детектив по

случай с някакво сбъркано нападение от страна на освободен предсрочно за блудство с деца. След повече от двацет години сглобяваше картинката. Беше прав. Това не се случваше за пръв път, нито за втори. Изглежда Рейес Фароу от доста време беше мой ангел-хранител.

Неспособна да подреда логично въпросите и отговорите, реших да не мисля за това и се съсредоточих върху две неща, несвързани с Рейес: да си пия какаото и да успокоя треперенето на ръцете си.

— Гръбначният мозък на човек бе прекъснат на две, без абсолютно никакви външни наранявания, без каквито и да било други травми. А ти беше там и двата пъти.

Отново подпитваше, чакаше да споделя каквото знам, каквото той подозираше. Мисля, че се промених в този ден, станах малко затворена, макар да бях само четиригодишна. Защо да му казвам сега? Това само би му причинило болка. Не беше нужно да знае всяка подробност от живота ми. А имаше неща, които дори на двацет и седем бе невъзможно да кажеш на баща си. Не знам дали бих се насилила да изрека думите, дори да се бях опитала.

Поставих ръка в неговата и я стиснах.

— Не бях там, татко. Не и в този ден — излъгах с половин уста.

Той се извърна настрани и затвори очи. Искаше да знае, но както бях казала на Куки, невинаги ти става по-добре от знанието.

— Този същия от миналата вечер ли беше? — попита чичо Боб.
— Онзи, дето те удари?

Свалих надолу чашата си и отговорих:

— Да. Опитваше се да ме сваля, аз го отрязах, той стана враждебен и останалото е история. — Нямах намерение да им кажа истината. Така бих изложила на риск свободата на Роузи.

— Предлагам всички да отидем в участъка и да си поговорим за това — каза чичо Боб.

Татко го стрелна предупредително с поглед, а моите мускули се напрегнаха. Когато те двамата се караха, никак не беше красива гледка. Малко хумористична, може би, но се съмнявах, че някой беше в настроение да се смее. Освен мен. Смехът за мен беше като желирани бонбони. За желирани бонбони винаги има място.

— Чудесно, бездруго искам да се скрия от студа — казах аз, като за една бройка отмених трета световна война.

— Можеш да се качиш при мен — каза чичо Боб след миг. Какво очакваше татко от него? Та той знаеше правилата. В един момент все трябваше да идем в участъка. По-добре беше да приключим с това сега.

После чичо Боб се обърна към Гарет.

— И ти можеш да се качиш при мен.

Татко го изгледа с изненада, която премина в благодарност, когато чичо Боб му намигна. Татко ме изпрати до колата на чичо Боб, наведе се към мен и прошепна:

— Дватамата си сглобете версиите по пътя. Ти кажи, че като си отворила вратата, е имало двама мъже. Сбили са се, pistolетът е гръмнал и вторият човек е избягал по противопожарната стълба.

Той ме потупа по гърба и ми се усмихна окуражително, преди да затвори вратата. Обгръщаше го лека мъгла от тревога и аз внезапно се почувствах гузна за всичко, на което го бях подложила, докато растях. Много бе правил за мен. Измислял ми беше извинения, беше намирал начин да прати хора зад решетките, без да ме замесва пряко, а сега трябваше да се довери на чичо Боб да стори същото.

— Как го направи? — попита Гарет, преди чичо Боб да се качи в колата. — Онзи сигурно тежеше близо сто килограма.

И двамата седяхме на задната седалка.

— Не бях аз.

Той се втренчи в мен, като се мъчеше да разбере.

— Някой от твоите мъртъвци ли?

— Не — казах, като наблюдавах как татко и чичо Боб си говорят. Изглеждаха в добри отношения. — Не, беше нещо друго.

Чух Гарет да се обляга на седалката и да потърква лицето си.

— Значи и други неща, освен мъртъвци, се разхождат наоколо. Какви? Демони? Полтъргаисти?

— Полтъргаистите са просто ядосани мъртъвци. Няма нищо чак толкова загадъчно — казах аз. Обаче лъжех. Рейес беше толкова загадъчен, че нямаше накъде повече.

Каквото и да правех, не можех да престана да мисля за него. Чудех се за татуировките му, опитвах се да изровя значението им от хаоса в съзнанието си. Де да не беше толкова претърпкано с безполезна информация. Проклето да е пристрастието ми към любопитни факти.

Чудех се и за други неща. Дали организъмът му беше на въглеродна основа? Наистина ли беше на трийсет или на трийсет милиарда години? От отсамната страна ли беше или от отвъдната? Стигаше ми умът да не поставям под въпрос планетарния му произход. Не беше извънземен. Четвъртото измерение, отвъдното, не действаше така. Там нямаше разграничение на планети и държави, нямаше граници. То обхващаше вселената и всичко отвъд нея. Просто съществуваше. Навсякъде едновременно. Също като Бог според мен.

— Добре — каза чичо Боб, като си закопча колана. — Имам да мисля усилено на път към участъка. Сигурно няма да чуя нищо, което ще си кажете. — Той ме погледна в огледалото за обратно виждане и отново ми смигна.

Докато стигнем до участъка, в коридора по магически начин се бяха появили двама мъже, когато бях отворила вратата. Другият беше с мръсна руса коса и брада, безлични тъмни дрехи и без отличителни белези, което правеше идентифицирането му практически невъзможно. Дявол го взел. Честно казано, бях малко учудена, че Гарет прие да поддържа тази версия.

— Аз да не би да искам да бъда затворен в стая с меки стени — рече той, когато влизахме в участъка. Започваше да ми влиза в положението и да разбира защо не исках да разказвам на хората каква съм.

Първият чифт очи, които ме посрещнаха в участъка, принадлежаха на още бесния полицаи Тафт. Четеше от отворена на бюрото си папка и ме стрелна с поглед, като минавах покрай него. Същото направи и Ягдовото сладкишче. Поне не ме нападна. Това си беше плюс.

И все пак не можах да се въздържа. Пратих на Тафт най-съвършената си подигравателна усмивка и му подхвърлих, без да забавя крачка:

— Като разбереш какво става в действителност и ти потрябва помощ, не идвай при мен.

— Не на мен ми е нужна помощ — парира ме той.

Чичо Боб се забърза да ме настигне.

— За какво ставаше дума? — попита ме той, очевидно заинтригуван.

— Сатанинското изчадие, спомняш ли си? Вече известява за присъствието си, а той не може да се справи и се ядосва на мен.

Чичо се обърна замислено назад.

— Мога да го пратя за понички, та да охлади двигателите.

Звучеше като добър план. След като приключихме с даването на показания, забележително еднакви като фразеология, отидохме всички да хапнем. После с чичо Боб оставихме Гарет по пътя и се отправихме към гимназия „Юка“. Като дете, дете го оставят само в събота вечер, Гарет се примоли да дойде и той. Дори похленчи малко.

— Моля ви се — проточи.

— Не, значи „не“. — Крайно време му беше да го научи.

Гимназия „Юка“ се намираще в сърцето на южния район на Албукърки — старо училище с тъмно минало и отлична репутация. Пристигнахме там късно следобед, по време на междучасие. Децата се възползваха от петте свободни минути, като флиртуваха и тормозеха зайците. Преди да отидем, не ми беше особено мъчно за гимназията. Като се озовахме там, все така не ми беше особено мъчно за нея.

Остатъчният ефект от предобедна още ме караше да чувствам крайниците си натежали. Нещата не се движеха с нормална скорост. Всичко бе някак забавено и летаргично, докато плувах през реалността, че светът не спираше рязко, след като си бил на крачка от смъртта. Оставаше си в движение, в непрестанен цикъл на епизодичните приключения, наречени живот. Минутите препускаха припряно. Слънцето се плъзгаше по небето. В петата на ботуша ми бе изскочило гвоздейче.

Влязохме в канцеларията на гимназията, където заварихме изнервена секретарка. Не по-малко от седем души се домогваха до вниманието ѝ. Двама искаха извинителни бележки за закъснение. Една носеше послание от баща си, в което се казваше, че ако не разрешат на детето му да си носи лекарството в училище, ще ги съди до дупка, така че спортистите им ще останат без лъскавите си нови екипи. Трета беше учителка, чиито ключове били откраднати от катедрата по време на обедната почивка. Други двама младши секретари чакаха за инструкции. Последната беше красиво момиче с тъмна конска опашка, очила с малки овални стъкла и къси чорапки. Изглеждаше като да се е поминала някъде през петдесетте години.

Тя седеше в един ъгъл, притиснала учебниците си към гърдите си, с кръстосани глезени. Седнах до нея и зачаках хаосът да се филтрира. Чичо Боб се възползва да излезе навън, за да се обади по телефона. Както винаги. Къси чорапки не спираше да се вира в мен, така че приложих номера с мобилния си телефон, погледнах право към нея и казах:

— Здравей.

Очите ѝ се разшириха и ресниците ѝ затрепкаха в почуда дали говорех на нея.

— Често ли идваш тук? — попитах, като се позасмях на невероятното си чувство за хумор.

— Аз ли? — попита тя най-сетне.

— Ти — потвърдих.

— Ти ме виждаш?

Така и не си обяснявах защо винаги ме питаха това, след като гледах право към тях.

— Разбира се. — Тя леко зяпна, тъй че обясних: — Аз съм жътвар на души, но в добър смисъл, без разни ужасии. Можеш да преминеш отвъд през мен, ако искаш.

— Красива си — каза тя, като ме разглеждаше с възхищение. Такава ме възприемаха хората. — Ти си като плувен басейн в слънчев ден.

Охо, това беше нещо ново. Един бърз поглед ме осведоми, че навалицата оредяваше.

— Откога си тук?

— Мисля, че от около две години. — Когато свъсих недоверчиво вежди, тя добави: — О, дрехите ми. Имахме бал, посветен на петдесетте години.

— Ясно — казах. — Напълно си в тон с епохата.

— Благодаря — сведе тя срамежливо глава.

Оставаше само един ученик със закъснение. Очевидно директорът се беше заел със заплахата за съдебно преследване, а случаят с откраднатите ключове беше прехвърлен към отдела на чистачите.

— Защо не си преминала отвъд? — попитах.

Хлапе, което вървеше по коридора, подвикна на приятеля си:

— Хей, Уестфийлд, пак ли ще те пердашат вкъщи?

Момчето, което чакаше за извинителна бележка, явно шегаджия, му показа среден пръст, но вече зад гърба му, инкогнито. Сподавих смеха си.

Момичето до мен сви рамене, после посочи с глава секретарката.
— Това е баба. Много се разстрои, когато умрях.

Погледнах жената. На табелката пред нея беше изписано „Г-жа Тарпли“. Имаше стилно разрошена коса, тъмна с червени кичури и невероятни зелени очи.

— Иха, изглежда страхотно за баба.

Къси чорапки се изкиска.

— Трябва да ѝ кажа нещо.

Не бяха ли минали само мигове, откакто негодувах истерично пред Гарет против същото това нещо? Как го бях казала? Да им оправям недовършените дела? Такава кучка бях понякога.

— Искаш ли да ти помогна?

Лицето на момичето светна.

— Можеш ли да го направиш?

— Мога, разбира се.

Тя подъвка долната си устна за миг, после промълви:

— Ще ѝ кажеш ли, че не съм ѝ изпразнила цялата пяна за коса?

— Сериозно? — попитах с усмивка. — И затова си още тук?

— Всъщност аз ѝ изпразних цялата пяна за коса, но не искам да ме помни с лошо.

При това ѝ признание сякаш менгеме стегна сърцето ми. Мислите, които минаваха през съзнанието на хората, преди да умрат, не спираха да ме удивляват.

— Миличко, съмнявам се, че баба ти си мисли друго, освен най-прекрасни неща за теб. Душата си залагам, че не ѝ е и хрумвало за пяната.

Със сведена брадичка и крака, заврени под стола, тя промълви:

— Ами тогава значи мога да си тръгна.

— Ако искаш да ѝ предам нещо, дори това за пяната, ще се погрижа тя да получи съобщението.

По устните ѝ бавно плъзна усмивка.

— Ще ѝ кажеш ли, че листото на водната ми лилия е по-голямо от нейното?

Засмях се и кимнах. Колкото и да ми се искаше да чуя цялата история зад тази реплика, канцеларията вече се беше опразнила от ученици и учители.

— Обещавам.

И Къси чорапки изчезна. Миришеше на грейпфрут и бебешки лосион и беше имала розово слонче на име Шишко като малка.

— Мога ли да ви услужа с нещо? — попита баба.

Чичо Боб, по прякор Рицаря в блестящи доспехи, дотърча и със свойски жест размаха значката си. Биваше си го. Не можехме да получим документите без някакъв вид заповед. Очевидно имаше закони, които забраняваха да се дава училищна информация на всеки срещнат. Надявах се значката на Чибо да е достатъчна и да не ни трябва официална заповед, защото нямах представа на какво основание можехме да си издействаме такава.

— Трябват ни списъците на учениците и класните дневници по повод ваш ученик отпреди...

Чичо Боб се обърна към мен. Затворих телефона си и скочих.

— Отпреди дванайсет години.

Жената изгледа Чибо за момент, преди да вземе писалка и да запише съобщенията от мен дати. Чибо ѝ върна погледа. Прехвърчаха искри.

— А името? — попита тя.

Да, името. Дано чичо Боб не помнеше името на човека, когото беше пратил зад решетките от двайсет и пет години до доживот. Наклоних се напред, като се опитах да го изолирам от разговора.

— Фароу. Рейес Фароу.

Не беше нужно да поглеждам към чичо Боб, за да знам, че замръзна зад гърба ми. Напрежението се сгъсти дотолкова, че можеше с нож да го режеш. Да му се не види.

ГЛАВА 15

*„В живота не се иска да откриваш себе си.
Иска се най-вече шоколад.“*

Надпис на тениска

— Чичо Боб — казах, — моля те, дай ми възможност да ти обясня.

Стояхме в коридора пред канцеларията на госпожа Тарпли, където чичо Боб ме беше завлякъл за ръката.

— Рейес Фароу? — процеди през зъби той. — Знаеш ли кой е Рейес Фароу?

— А ти знаеш ли? — контрирах го, като се опитвах да скрия тревогата в гласа си.

— Знам.

— Значи сте си близки двамата? — попитах с надежда.

Той направи отвратена гримаса.

— Нямам навик да си общувам с убийци.

Сноб.

— Нужна ми е повече информация за него.

— Пребил баща си до смърт с бейзболна бухалка, тикнал го в багажника на шевролета му и после го подпалил. Какво повече ти трябва да знаеш за този човек, Чарли?

Изпуснах шумно дъха си и печелех време, за да измисля добър аргумент. Къде бяха адвокатите ми, по дяволите, когато ми трябваша? Никой не е по-добър от адвоката в представянето на аргументи. Когато нищо не ми хрумна, реших да отведа Чибо още малко по-нататък. Отчаяните моменти изискват отчаяни мерки.

— Той не би направил това — прошепнах приглушено.

— Не си била там. Не си видяла...

— На него не би му се наложило да го направи. — Наклоних се към чичо и добавих: — Той е... различен.

— Така е с повечето убийци. — Чибо нямаше да бъде разубеден без някое разтърсващо доказателство.

Поех въздух дълбоко, ама много дълбоко и казах:

— Днес той беше там. Онова с гръбначния мозък беше негово дело.

— Какво?

Чичо Боб не искаше да ме слуша, но не можеше да се въздържи. Любопитството му надделя. И аз знаех един гарантиран начин да спечеля пълното му внимание.

Вкопчих се в якето му и казах:

— Трябва да ми обещаеш да не казваш на татко.

Внезапно на чичо Боб чак лига му потече от нетърпение да научи още. Обясних му по най-бързия начин, че Рейес е повече от човек. Разказах как изглеждаше и как се движеше. Как бе присъствал в деня на раждането ми — в който момент Чибо изпадна в някакъв странен транс, предизвикан от стреса.

Пропуснах другите два случая на прекъснат гръбначен мозък и нощните прелъстявания. Не беше нужно да знае колко са дълбоки чувствата ми към Рейес.

— Какво е той? — промълви накрая чичо.

— Де да знаех — отвърнах и поклатих глава. — Но той ще умре след два дни, ако ние не спрем това. И единственият сигурен начин да успеем, е да открием сестра му.

— Но ако той е такова... могъщо създание...

— В човешка форма е — поправих го аз. — Не знаем какво ще му се случи, ако тялото му умре. — Знаех обаче какво ще се случи с мен. Не исках да живея без него. Не знаех дали въобще ще мога. Не и в този момент.

Петнайсет минути по-късно разполагахме с принтирани копия на програмата на Рейес, както и с класните дневници със списъците на учениците по отделните предмети.

— Вие помните ли го? — попитах госпожа Тарпли.

Тя откъсна поглед от чичо Боб и се обърна към мен.

— Тук съм само от десет години — каза ми.

— И нямате други с фамилията Фароу в системата?

— Не, съжالياвам. Може би сестра му още не е била в гимназията.

— Възможно е. А и той е посещавал училището ви само три месеца. — Пак погледнах училищното досие на Рейес. — Но тук пише, че се е дипломирал при вас.

— Не и в тази гимназия — каза тя. — Чакайте. — Ноктите й зачаткаха по клавишите на компютъра. — При нас е записано, че е получил диплома тук, но това е невъзможно.

— Не и за опитен хакер — промълвих, започнала да схващам как Рейес бе използвал разузнавателните и компютърните си умения.

— Много ви благодарим, госпожо Тарпли — каза Чибо и поеръката й в своята.

Тя го погледна разнежено. Той нея — също. Беше много романтично, но аз имах да издирвам изчезнало лице. Сръчках с лакът чичо Боб.

— Да тръгваме, а?

След лек протест той се обърна към нея и се сбогува. Тъкмо излизахме през вратата и аз рязко се спрях.

— Забравих — рекох и извадих една бележка. — Намерих това в ъгъла ей там. Видя ми се... важно.

— Благодаря — каза тя и я отвори.

Като минавахме пред сградата, надникнах в прозореца й. Беше притиснала бележката към гърдите си и плачеше. Сигурно заради листото на лилията.

Отбихме се през моя офис да дадем списъците на класовете на Куки. Тя щеше да подбере онези, които имаха най-много присъствия заедно с Рейес, щеше да се свърже с тях и да разузнае нещо за тайнствената сестра. Влязох в кабинета си, вече освободен от полицията, извадих от касата моя „Глок“, поставих го в кобур за през рамо и си го закачих. Почти не се забелязваше под коженото ми яке. Нямах да се наложи да го изваждам срещу някого. Просто исках да го усещам до тялото си, да знам, че е там, макар и за кратко.

На път към участъка двама от адвокатите ми цъфнаха в колата на чичо Боб. Преди това аз бях карала, но след дребен инцидент чичо настоя той да ме смени.

Русокосата, с алени устни Елизабет Елъри седна зад него.

— Здравей, Шарлот.

— Здравейте. — Обърнах се към тях. — Как сте вие двамата?
Джейсън Барбър събра вежди.

— Мама е разстроена.

— Нима си изненадан? — попитах го, като гледах как чичо Боб се разшава притеснено на седалката си. Така и не свикна с тяхното присъствие. Беше ситуация, в която имаше нулев контрол. А той дори не понасяше безалкохолни с нулеви калории.

— Ами да, донякъде.

— Чичо ти добре ли е? — попита Елизабет и в сините ѝ очи просветна загриженост.

— Сърдит ми е — подхвърлих с лека усмивка.

Чичо Боб изпъна гръб.

— За мен ли говориш?

— Елизабет и Барбър са тук с нас. Тя попита дали си добре.

Кокалчетата му побеляха, когато стисна волана по-силно, отколкото беше необходимо.

— Никога повече няма да караш тази кола.

Направих уникалната си умилютивяваща гримаса.

— Моля ти се. Онзи знак там беше свършено излишен. Честно, чичо Боб, колко пъти трябва да ни се напомня за ограничението за скоростта? Никой не би го пропуснал.

Той изпусна дълбоко въздух, за да се успокои.

— Стар съм вече за тия глупости.

— А, да. Чака те импотентност, старческо безсилие. Не се бой, ще се утешаваш с мръсни списанийца.

Лицето на чичо Боб от побледняло постепенно стана наситенорозово. Нямахше как да не се разсмея. Вътрешно де, защото той наистина ми беше сърдит.

— Къде е Зюсман? — попитах адвокатите.

Елизабет сведе очи.

— Още е при жена си. Тя го понася много тежко.

— Съжалявам. — Мразех не само частта с опечалените роднини. Мразех и да се говори за частта с опечалените роднини. Уви, често се налагаше.

— Как е твоето семейство?

— Сестра ми се справя учудващо добре. Мисля, че е на хапчета. А родителите ми... не чак толкова.

— Сестра ти не остана ли при тях?

Елизабет поклати глава.

— Дори не мога да си представя колко им е тежко.

— На тях им трябва случаят да се приключи, Шарлот.

— Съгласна съм.

— Трябва да открием убиеца. Вярвам, че това ще помогне.

Права беше. Знанието защо и как е извършено престъплението, често помагаше на жертвите да се помирят със случилото се. А пращането на виновниците зад решетките беше като черешката на тортата. Правосъдието може да беше сляпо, но си оставаше божествен еликсир.

Отново погледнах Барбър.

— Взех седем флашки от кабинета ти, но всичките се оказаха твои. Не помниш ли какво направи с онази, която ти е дал Карлос Ривера?

Той потупа сакото си.

— По дяволите. Къде ли съм дянал това чудо?

— Може би те са я взели. Може би са знаели, че ти я е дал.

— Не е изключено. — Той пощипа основата на носа си. — Съжалявам, не мога да си спомня.

Често се случваше. Особено пък когато субектът бе получил два куршума в главата. Тъй като не можехме да разчитаме на флашката, налагаше се да разчитаме на неимоверните си умения.

— Бившият ни заподозрян и настоящ информатор Хулио Онтиверос твърди, че дал на приятел кутия с патрони, след като продал собствения си деветмилиметров пистолет. Това е единственото обяснение защо на гилза от местопрестъплението има негови отпечатъци.

— Кой е бил приятелят?

— Чако Лин. А познайте за кого работи Чако Лин.

— За Сатаната? — пробва се Елизабет.

— Почти позна. За Бени Прайс.

Елизабет и Барбър се спогледаха. Името явно им беше познато.

— По принцип не бива да го споменаваме — каза Барбър, — но тъй като в действителност не сме тук, правилата едва ли важат вече. Бени Прайс беше обвинен в трафик на хора.

— Кажим им за разследването относно трафика на хора — намеси се чичо Боб.

— Те очевидно вече знаят. — Обърнах се отново към Барбър. — Имаме един убит и един изчезнал тийнейджър. Научи ли нещо за изчезналия племенник на Марк Уиър? — Трябваше да навести сестрата на Уиър и да разбере дали е имала контакт със сина си.

— Не точно, но трябва да призная, че изглежда нещо ставаше с майката на момчето.

— Нещо ставаше ли? — Внезапно усетих гъделичкане в стомаха. — Можеш ли да си по-конкретен?

Чичо Боб също застана нащрек.

— Преди няколко дни й се обади някой си отец Федерико. Обаждането много я развълнува.

Ахнах при споменаването на собственика на склада.

— Какво? — попита чичо Боб.

Барбър продължи:

— Хванах само нейните реплики по телефона и доколкото разбрах, тя трябвало да се срещне с него, но той не се появил.

Чибо ми отправи отчаян поглед.

— Джейми Уиър трябвало да се срещне с отец Федерико, но той не се появил — обясних аз.

Спряхме пред участъка.

— Изглежда никой не го е виждал напоследък.

— Мислиш, че там има нечиста игра ли?

— Възможно е. Да ти се е показвал в безплътен вид?

— Не. Но това не означава непременно...

— Ясно — каза той, отвори телефона и натисна бързо избиране, за да говори с един от детективите си. Този човек прекарваше повече време на телефона от тринайсетгодишните хлапета.

Обърнах се отново към адвокатите.

— Някой от вас да знае колко струва броня за додж „Дуранго“?

Барбър поклати глава. Елизабет се засмя.

Влязохме в участъка, за да репетираме операцията „Поставяне на Бени Прайс на колене“. Гарет стоеше в коридора и преглеждаше бележките си за деня.

— Знаете ли кое е смуцаващото? — попита ни Гарет, когато го доближихме.

— Пристрастяването ти към детско порно?

— Никой не е виждал отец Федерико от дни — каза той, без да прави пауза. Очевидно беше задал реторичен въпрос. Да беше го казал, преди да си похабя духовитата реплика в отговор. Мразех да съм в грешка.

— Сестрата на Марк Уиър трябвало да се срещне с него преди няколко дни, но той не се появил — осведоми го чичо Боб.

Нещата започваха да се наместват. Ако Бени Прайс се е занимавал с трафик на деца извън страната, може би се беше добрал до Теди, племенника на Марк Уиър. И може би беше пипнал Джеймс Барийа, момчето, открито убито в задния двор на Уиър. Може би Джеймс се е борил, опитал се е да избяга и са го убили. Но защо, дявол да го вземе, бяха заровили трупа в задния двор на Уиър и го бяха накиснали за убийството? Той някаква заплаха ли представляваше за тях? Имах нужда от кофеин.

Напуснах срещата на умовете и се отправих към кафе-машината. Умовете ме последваха, направиха си кафе и за тях и ме поведоха към малка конферентна зала.

— Защо не мога да го подуша? — попита Барбър.

— Моля? — Поставих кафето си на масата и дръпнах столове и за тях.

— Кафето. Не му усещам аромата.

— Аз пък се опитах да помириша косата на племенницата си — рече Елизабет с тъга в гласа.

— И аз не знам — отвърнах. — Никакви миризми ли не усещате?

— Усещам — каза Елизабет и подуши въздуха. — Но не и на неща, които са точно пред мен.

— Поемате миризми от плоскостта, на която сте, а тя не е тази.

— Сериозно ли? — учуди се Барбър. — Мога да се закълна, че наскоро подуших печено. Дали отсам си правят барбекю?

Засмях се и се настаних до чичо Боб.

След двайсет минути спорове как да процедираме с Бени Прайс, аз предложих план. Бени притежаваше верига стриптийз клубове, наречена „Кюфтенца“. Самото име беше отвсякъде смуцаващо. Бени си харесваше стриптийзорките, но далеч повече харесваше себе си.

— Имам план — заявих, като мислех на глас.

— Наши хора вече го разследват — каза Чибо. — Добре е да се координираме с тях и да се възползваме от сведенията им.

— Те действат много бавно. Междувременно Марк Уиър седи в затвора, Теди Уиър се води изчезнал и имаме семейства, които чакат отговори.

— Какво искаш да направя, Чарли?

— Да устроиш ужилване.

— Ужилване? — повтори Гарет изумен.

— Дай ми шанс. Мога да набавя доказателства срещу онзи, преди слънцето да е залязло днес.

Гарет нервно се разшава на мястото си, но чичо Боб се наведе към мен с блеснал в очите интерес.

— Нещо си наумила, а?

— Детектив — смъмри го Гарет. — Дръж се сериозно.

Чибо сякаш се отърси от транс.

— Да. Беше просто хрумване.

— Ама, чичо Боб — размрънках се аз като дете, на което са отказали пони за рождения ден. Или порше.

— Не, той е прав. А и баща ти ще обяви награда за главата ми.

— Ама че си бълзльо — възкликнах разочаровано.

Трябва да го заболя. Не го наричах често така.

— Чарли, едва не те убиха днес — възрази Гарет с искрящ от негодувание сребрист поглед. Беше такъв мърморко. — И вчера също. А, да не забравя, и онзи ден. Не е зле да си дадеш малко отдих.

— Не е зле да ме целунеш отзад — срязах го и се обърнах към чичо Боб. — Мога да го направя и ти го знаеш. Имам известно предимство пред първия срещнат.

— Какво каза? — надигна глас Гарет. — Имаш известно предимство пред първия срещнат психопат? Съмнявам се.

Беше много грозно от негова страна.

— Какъв ти е планът? — попита чичо Боб, неспособен да пребори любопитството и аз цъфнах в тържествуваща усмивка. Тоя Гарет нямаше ли да се вразуми най-сетне?

— Каза, че не си могъл да поставиш подслушвателни устройства в офиса му, нали? — попитах.

— Така е. Нямаме достатъчно доказателства.

— Не мога да повярвам, че я слушаш — упорстваше Гарет.

— Ние също слушаме — обади се Барбър. Елизабет кимна в знак на съгласие.

— Благодаря, приятели. Та, както казвах — продължих аз, като хвърлих унищожителен поглед на предателя, преди да се обърна към Чибо, — той заснема с камера всичките си интервюта с нови момичета.

— Да — потвърди чичо Боб с напрегнато свъсени вежди.

— А всичките си интервюта провежда в офиса си, на канапе, поставено специално за тези случаи.

— Добре.

Докато обяснявах плана си на чичо Боб, Гарет вреше и кипеше от яд. Като нищо можеше да получи сърдечен пристъп.

— Това е много добър план — заключи чичо Боб, когато завърших излиянието си. — Но не можеш ли да идеш да му прошепнеш нещо в ухото, както направи с Хулио Онтиверос? Ти си като „повелителят на конете“ само че с лошите.

— Това подейства само по една-единствена причина.

— И каква е тя?

— Хулио не беше от лошите.

— А, ясно.

— Властта ми да убеждавам е толкова силна, колкото са глупостите, дето се налага да дрънкам.

— Това ми хареса — заяви Елизабет. — И е забавно да гледам как се нервирва господин Суопс.

Барбър и аз се изхилихме в знак на съгласие.

— Радвам се, че това те размива, Чарли — нацупено рече Гарет. — Нямах представа що за човек е Прайс.

— А ти имаш, така ли?

— Знам какъв тип човек би се захванал с нещо толкова варварско като трафик на хора.

— Схванах, Суопс. Не е от хората, които би завел у дома да ги запознаеш с мащехата си. — Преосмислях последното. — Я чакай, може би моята мащеха би се съгласила да се види с него. Той дали има канали до Истанбул?

— Чарли — предупредително вдигна пръст чичо Боб. На него добре му бяха ясни сложните отношения между мен и мащехата ми и

дори веднъж ми беше казал, че не разбира защо баща ми не прави нищо по въпроса.

— Добре де, просто идея — защитих се аз.

Докато чичо Боб преговаряше с полицейския екип, прикрепен към Бени Прайс, аз реших да издиря Зюсман, който беше зачезнал от доста време. Гарет изфуча навън в типично негов стил, докато аз проверявах телефона си пред конферентната зала. Нека си фучеше колкото ще. Той си беше прибрал колата по-рано, а аз моята Мизъри — още не, така че той щеше да ме закара. Колкото по-бързо отфучеше до автомобила си, толкова по-дълго щеше да му се наложи да ме чака. Което ме устройваше на няколко нива.

Имах две съобщения, и двете от Куки, и двете гласящи: „Обади ми се, когато получиш това“. Сигурно беше нещо важно.

— Добрах се до една жена от гимназията на Рейес — събщи Куки, когато ѝ се обадох. — Тя и нейна приятелка много добре си спомнят нашето момче.

— Браво на теб. — Обичах тази жена.

— Могат да се срещнат с теб довечера в „При Дейв“, ако искаш.

— Искам. В колко часа?

— Когато ти можеш. Уговорихме се да им звънна пак.

— Идеално — измърках в телефона в една от най-добрите си имитации на Жената котка. — Трябва да открия Зюсман. Изчезна ми. Защо не след час, да речем?

— Ще им се обадя. Ти как си, впрочем? Нямахме време да говорим след последното ти смъртоносно приключение.

— Жива съм — отвърнах. — Май не мога да искам повече от това.

— Напротив, Чарли, можеш.

След дълга пауза казах:

— Може ли тогава да си поискам един милион долара?

— Да искаш можеш — отвърна тя и ми затвори със сумтене. Познаваше ме достатъчно добре, за да знае, че няма да обсъждам последната си драма в този момент. Щях да си излея душата по-късно. Щях да струпам всичките си терзания на главата ѝ. Горката жена.

ГЛАВА 16

„Сарказъм. Само една от предлаганите услуги.“

Надпис на тениска

След трийсет минути и притеснително пътуване — Гарет не спря да вдига пара срещу плана ми, чак докато стигнахме до джипа ми — заседнах пред дома на Зюсман и взех да го наблюдавам през прозореца на втория етаж. Той стоеше с гръб към мен и разбрах, че вероятно гледа жена си.

Край бордюра пред разкошната му триетажна къща бяха паркирани няколко коли. Хора влизаха и излизаха, и говореха с приглушени гласове. Но за разлика от филмите, не всички бяха облечени в черно и не всички плачеха. Някои, все пак — да. Но други се засмиваха на това или онова, жестикулираха оживено, посрещаха посетители с широко разтворени ръце.

Приближих до предната врата и влязох. Никой не ме спря, докато се промъквах през множеството към стълбите. Бавно ги изкачих до втория етаж, минах по дебелия бежов килим и спрях пред стая, за която предположих, че е основната спалня.

Вратата беше леко открената и отвътре се чуваше хлипане. Почуках колебливо.

— Госпожо Зюсман — казах и влязох вътре.

Патрик ме погледна смаяно. Беше се облегал на перваза на прозореца и наблюдаваше съпругата си. Друга жена, едра и облечена в истински траурни дрехи, седеше до нея, обгърнала здраво раменете на госпожа Зюсман. Вдигна очи и ми отправи змийски поглед. Опа, борба за територия.

— Искам да разговарям с госпожа Зюсман, ако тя не възразява — казах.

Жената поклати глава.

— Моментът не е удобен.

— Не, напротив, Хариет — каза госпожа Зюсман. Големите ѝ кафяви очи бяха зачервени от мъка, а русата ѝ коса беше небрежно отнетната назад. Притежаваше типа красота, която мъжете отначало не забелязват. У нея се долавяше нежност и привлекателна искреност. Имах чувството, че усмивките и смехът ѝ ще са неподправени.

— Госпожо Зюсман — изрекох, като се наведох напред да поема ръката ѝ. — Казвам се Шарлот Дейвидсън. Ужасно съжалявам за загубата ви.

— Благодаря ви. — Тя се изсекна в книжна салфетка. — Познавахте ли съпруга ми?

— Срегнахме се едва наскоро, но той беше чудесен човек. — Трябваше някак да обясня присъствието си.

— Да, такъв беше.

Пренебрегнах злобния поглед на другата жена и продължих:

— Аз съм частен детектив. Работехме заедно по един случай, а сега си сътруднича с полицията. Помагам им да открият извършителя.

— Разбирам — каза тя изненадана.

— Сега въобще не е подходящият момент за това, госпожице Дейвидсън.

— Напротив — възрази госпожа Зюсман, — точно сега е моментът. Полицията вече знае ли нещо?

— Имаме обещаващи следи — отвърнах уклончиво. — Само исках да знаете, че работим много усилено по разрешаването на случая и че... — Обърнах се към Зюсман. — Той говореше постоянно и само за вас.

Тя отново се разхлипа и Хариет се зае да утешава приятелката си. Слаба усмивка на благодарност се появи на лицето на Зюсман.

След като ѝ дадох визитката си и се сбогувах с нея, направих жест на Зюсман да ме последва навън.

— Беше много неловко.

Бяхме пред къщата му, облежани на Мизъри и наблюдавахме случайните минаващи коли. Вятърът се беше усилил. От студа цяла настръхнах и се сгуших, благодарна за пуловера под коженото си яке.

— Съжалявам — промълви той. — Мислех да се върна с другите, но просто...

— Не се тревожи. Не ти е леко, разбирам.

— Какво открихте?

Разказах му набързо последните новини и той се пооживи.

— Мислиш, че в дъното на това е трафик на хора?

— Имаме почти солиден план за действие, ако искаш да се присъединиш.

— Искам, разбира се. — Хубаво, той идваше на себе си. Замисли се за миг, после попита: — Впрочем мога ли да скоча в тялото ти и да правя любов с жена си чрез теб?

Сподавих усмивка.

— Не става така.

— Ами тогава прави ти любов с жена ми и се преструвай, че аз съм в тялото ти.

— Не.

— Ще ти платя. Имам достатъчно пари.

— За каква сума говорим?

Промъкнах се отново в адвокатска кантора „Зюсман, Елъри и Барбър“, оставих флашките на бюрото на Барбър и отново претърсих набързо, да не съм пропуснала нещо. Нора не беше идвала, което бе добре. Можеше да се усети, че флашките липсват и да ми вгорчи живота.

А сега — към съученичките на Рейес. „При Дейв“ беше заведение в духа на петдесетте години с метални табелки вътре и шоколадови безалкохолни напитки с яйчена сметана, които изненадващо не съдържаха нито яйца, нито сметана. Влязох и две жени от ъглово сепаре ми помахаха. Като се чудех откъде ли знаеха как изглеждам, се отправих към масата им.

— Чарли? — попита едната. Беше едра и много хубавка, с тъмнокестенява къса коса и широка усмивка.

— Аз съм. Как се досетихте?

Другата се усмихна. Беше латиноамериканка с къдрава коса, прибрана в конска опашка и с божествена кожа.

— Секретарката ти ни каза, че едва ли в заведението ще влезе друго момиче, което да изглежда толкова достойно за името Чарли Дейвидсън. Аз съм Луиз.

Стиснах ръката на Луиз, после и на другата жена.

— Аз съм Кристъл — представи се тя. — Току-що поръчахме храна, ако си гладна.

Влязох в кръглото сепаре и поръчах чийзбургер и диетична кока-кола.

— Нямам думи да ви благодаря, че приехте да се срещнете с мен.

Те дружно се засмяха на някаква тяхна си шега, после се съжалиха над мен и ми обясниха.

— Радва ни всеки шанс да говорим за Рейес Фароу.

— О — възкликнах изненадана. — Мен също. Добре ли го познавахте?

След още един кос поглед към Кристъл, Луиз заяви:

— Никой не познаваше Рейес добре.

— Не съм сигурна — включи се Кристал. — Може би Амадор.

— Вярно. Бях забравила, че доста се движеше с Амадор Санчес.

— Амадор Санчес ли? — Отворих чантата си и извадих папката с данните, които имах за Рейес. — Амадор Санчес е лежал заедно с него в затвора. Били са съкилийници. Според вас са били приятели отпреди това ли?

— Амадор е влязъл в затвора? — попита Кристъл изненадано.

— Това учудва ли те? — Луиз повдигна деликатно вежди.

— Донякъде. Беше свестен човек. — Тя се обърна отново към мен. — Рейес беше самотник, преди да се запознае Амадор. Двамата бързо се сприятелиха.

— Ще ми разкажете ли за Рейес? — Сърцето ми препускаше от нетърпение. Бях го търсила толкова дълго, а накрая той ме беше открил, само за да се окаже, че всъщност е Големия Злодей. Как бе възможно да не съм го знаела?

Луиз заглежда салфетката, сгъната във формата на лебед.

— Всички момичета в училище бяха влюбени в него, но той беше така тих и... затворен.

— Беше изключително умен — добави Кристъл. — Винаги съм го смятала за бунтар. И носеше много катове дрехи.

— Все с качулки — съгласи се Луиз. — Винаги беше с качулка на главата си. Непрекъснато имаше проблеми заради това, но продължаваше да го прави.

— Всеки ден в часовете — пое реда си Кристъл. — Опитваше се да остане с качулка всеки ден и по време на всеки урок, но учителите

го караха да я свали.

Луиз се наклони към мен с блясък в тъмните си очи.

— Макар че остана за кратко, това се превърна в ритуал. Не за него, не за преподавателите, а за момичетата.

— Момичетата ли? — попитах.

— О, да — закима Кристъл, отдала се на спомена. — Имаше един момент от деня, когато можеше да се чуе падането на карфица. Той вдигаше ръце и дърпаше качулката назад. Беше все едно да наблюдаваш раждането на бог.

Виждах го ясно в представите си. Красивото му лице се появява и кара сърцата да се разтуптят, кръвта да забушува и младите момичета да въздишат в сякаш хореографиран синхрон.

След кратка разходка из спомените си Луиз продължи:

— Беше невероятно интелигентен. Посещаваше часове по интегрална математика заедно с приятелката ни Холи и винаги успяваше да начертае кривата. Имаше отличен на всички тестове.

— Ние влизахме с него в часовете по английски и биология. Един ден господин Стоун ни даде контролно — зачурулика Кристъл развълнувано — и Рейес получи сто точки. Господин Стоун го обвини, че е преписвал, защото част от включения материал дори не се преподаваше преди колежа.

— О, да, помня, господин Стоун заяви, че е невъзможно Рейес да е събрал сто точки. Той възнегодува и отрече да е преписвал. Но учителят настояваше на своето и го заведе при директора.

— Сузи беше дежурна по канцелария този ден, помниш ли — обърна се Кристъл към Луиз и тя кимна в знак на съгласие. — Разказа ни, че отишли в кабинета и господин Стоун си навлякъл беля, защото директорът му обяснил, че Рейес получава максималния брой точки по всеки предмет и че той няма основания да го обвинява.

— Някога правен ли му е тест за интелигентност? — попитах.

— Да — отвърна Луиз. — Директорът уреди такъв тест. После се появиха едни хора от някакво образователно учреждение и пожелаха да говорят с Рейес, но семейството му вече се беше преместило.

Бях сигурна в това. Баща му е настоявал да си сменят адреса непрекъснато, с цел да се изплъзва на властите.

— Още не мога да повярвам, че е убил баща си — каза Кристъл.

— Не го е направил — отговорих аз и се почудих дали убедеността ми не беше повече плод на пожелателно мислене, отколкото на налични доказателства.

Те ме погледнаха изненадано. Може би не беше редно да го правя, но ги исках на своя страна. На страната на Рейес. Разказах им за първата ни среща, след като баща му го беше пребил от бой и за сестрата, която беше оставил вътре.

Замълчах, когато пристигна храната, изчаках сервитьорката да се отдалечи и продължих:

— Затова сме тук. Трябва да открия сестра му. — Обясних им за случилото се в затвора и за това, че в момента се намираше в кома, но никоя от тях не помнеше момичето. — Тя е единствената, която може да спре изключването на апаратите. Сещате ли се за някой, който може да е бил близък с нея?

— Нека позвъня на няколко телефона — каза Луиз.

— Аз също. Може да открием нещо. Колко време имаме?

Погледнах часовника си.

— Тридесет и седем часа.

На път за вкъщи се обадих на Куки и ѝ поръчах да открие Амадор Санчес. Изглежда той беше единственият, който знаеше нещо съществено за Рейес. Беше късно, но имаше малко неща, които Куки обичаше повече от това да издирва за мен американец с гореща кръв. Дай ѝ име и тя се превръщаше в питбул, захапал кокал.

Затворих мобилния си телефон и той веднага иззвъня. Беше Кристъл. С Луиз си бяха спомнили, че нейната братовчедка, осмокласничка по онова време, била близка с момиче, което общувало в обедната почивка със сестрата на Рейес. Беше малко, но все пак повече от това, с което разполагах преди пет минути. Опитали да се обадят на братовчедката, но не се свързали, така че оставили съобщение с името и телефона ми.

Благодарих няколко пъти за информацията и се втурнах към супермаркета за жизнено необходими продукти като кафе, чипс и авокадо за гуакамолете. Гуакамолето никога не ти идва в повече.

Докато излизах от джипа си, чух някой да вика името ми, обърнах се и видях насреща си Хулио Онтиверос. Беше по-едър,

отколкото си го спомнях от участъка.

Затворих вратата и заобиколих, за да взема покупките си.

— Изглеждаш по-добре без белезници — подвикнах през рамо.

Той ме последва.

— Ти също.

Опа. Сега беше моментът да пресека всякакви мераци. Спрях и се обърнах с лице към него.

— Медальт на брат ти от Пустинна буря е в кутията с бижута на леля ти.

По лицето му се изписа разочарование.

— Глупости. Вече проверих там. — Пристъпи по-близо, в очите му заблестяха гняв и тревога, които беше прикривал преди.

— Тя предположи, че ще кажеш така — отговорих и отворих багажника на колата, за да извадя покупките си. — Не в тази кутия за бижута. Има една, скрита в мазето зад фризера, дето не работи.

Той замълча и се замисли за момент.

— Не знаех, че има друга кутия за бижута.

— Никой не знае. Крила я е. — Хванах две торби в една ръка и се протегнах за третата. — И диамантите са там.

Тази информация го шашна още повече.

— Наистина ли има диаманти? — попита.

— Да, само няколко, но ги е пазила за теб. — Спрях и го огледах от горе до долу. — Явно смята, че още има надежда за теб.

Той издиша тежко, сякаш наученото го беше ударило в корема и се опря на Мизъри.

— Откъде... Как изобщо е възможно?

— Дълга история — отвърнах, заключих Мизъри и поех към входа на сградата.

— Почакай — извика той и се затътри след мен. — Каза, че знаеш къде са трите неща, които желая най-много. Това са само две.

Още се съмняваше. Умът му беше като хамстер на колело, препускаше ли препускаше, в опит да установи откъде знам тези неща. Дали изобщо ги знам.

— Добре. — Прехвърлих всички пазарски торби в едната си ръка, а с другата зарових във висящата на рамото ми дамска чанта. — О, моля те недей — сарказъм бликаше от всяка моя дума, — не ми помагай с торбите. — Той скръсти ръце на гърдите си и се ухили. Защо

ли изобщо си правех труда? Най-накрая напипах химикалка. — Дай ми ръката си.

Той протегна длан и се наведе любопитно, докато аз записвах на нея телефонен номер.

Заразглежда цифрите със смръщени вежди и усмивката му прерасна в злорадо изражение. Пристъпи още по-близо.

— Не това исках най-много.

Без да се поколебая, го изгледах от упор в очите, с което го шокирах, но устата му се разтегна в още по-широка усмивка.

— Хосе Онтиверос.

Усмивката му изчезна и той заразглежда номера отново.

— В приют на „Корпус Кристи“ е, но знай, че се мести често. На секретарката ми ѝ отне два часа да го открие дори при информацията от леля ти.

Той беше застинал смаяно и изучаваше цифрите върху дланта си.

— Два часа ли? — попита накрая. — Аз търся брат си от...

— Две години. Знам. Леля ти ми каза. — Прехвърлих торбите в другата ръка, тъй като тази вече трепереше от тежестта им. — И в случай, че се чудиш, да, леля ти Йесения те наблюдава. Поръча ми да ти кажа да се стегнеш, да спреш да се забъркваш в нелепи ситуации — предавам думите ѝ точно — и да идеш да потърсиш брат си. Той си няма друг, освен теб.

Тъй като бях изпълнила моята част от сделката, се завъртях и се втурнах в сградата, преди любовчията да се освести. Имаше много неща, над които да разсъждава.

Когато излязох от асансьора на моя етаж, мигновено забелязах колко беше тъмно. Домоуправителят имаше проблеми с електричеството на този етаж, откакто се бях нанесла, така че вниманието ми се изостри съвсем леко.

Докато ровех за ключовете си, чух глас от тъмния ъгъл до вратата на апартамента ми.

— Госпожице Дейвидсън.

Пак ли? Възможно ли беше?

Нивото ми на търпимост за убиване или осакатяване беше достигнало предела си още в осем и половина сутринта. Поне бях въоръжена. Извадих глока си и го насочих в мрака. Който и да се криеше в сенките, не беше мъртвец. Това можех да видя въпреки

сумрака. Тогава към мен пристъпи хлапе и дъхът ми спря. Теди Уиър. Нямах как да не го разпозная. Беше копие на вуйчо си.

Вдигна ръце и се опита да изглежда възможно най-безобиден. Свалих оръжието си.

— Госпожице Дейвидсън, нямах намерение да ви удрям.

Насочих отново пистолета и повдигнах вежди въпросително. Помислих си да метна пазарските чанти по него и да избягам, но авокадото беше доста скъпо. Да й се не види страстта ми към проклетото гуакамоле.

Той повдигна ръце още по-високо. Дори на шестнайсет вече ме надвишаваше в ръст.

— Помислих... Помислих ви за някое от момчетата на Прайс. Трябваше да разчистим и реших, че ни е надушил, преди да сме приключили.

— Ти ли си този, който ме удари на покрива?

Той се ухили. Имаше пясъчноруса коса и сини очи. Всичко необходимо за филмова звезда или спасител.

— Праснах ви в челюстта. Просто се случи да сме на покрива по едно и също време.

Отправих му смъртоносен поглед.

— Тарикат.

Той се засмя, после отново придоби сериозно изражение.

— Когато паднахте през остъкления покрив, си помислих, че с живота ми е свършено. Реших, че ще отида в затвора за вечни времена.

Прибрах пистолета си в кобура и отключих вратата на апартамента.

— Като вуйчо ти ли?

Той заби поглед в пода.

— Карлос трябваше да се погрижи за това.

— Карлос Ривера ли? — попитах изненадано.

— Да. Не съм го виждал от дни.

Теди ме последва вътре, затвори вратата и я заключи. Обикновено това би ме разтревожило, но си личеше, че момчето много е преживяло. Нещо му се беше случило и не искаше да поема рискове.

А и Рейес беше у дома. Едва не се препънах, като видях тъмното петно пред прозореца. После го почувствах. Топлината му. Енергията му. Стаята миришеше на нощна буря в пустинята.

— Седни — казах на Теди и посочих един стол до барплота, като се преструвах, че няма нищо необичайно. Не спирах да се движа, за да прикрия треперенето на тялото си заради близостта на Рейес. Първо включих кафеварката, после прибрах ценните си покупки в хладилника. Забелязах, че ръцете на Теди също трепереха и извадих шунка, пуешко, маруля и домати. — Умирам от глад — излъгах. — Канех се да си направя сандвич. Ти искаш ли?

Той поклати глава любезно.

Използвах най-изразителната си възможна гримаса.

— Явно не си опитвал моите сандвичи.

Отчаяният блясък в очите му издаде колко гладен беше всъщност.

— Шунка, пуешко или и двете? — попитах, за да го оставя с усещането, че не е лишен от избор.

— Мисля, че и двете — вдигна колебливо рамене той.

— Звучи добре. Ще направя същия и за себе си. Сега към трудната част.

Той събра вежди загрижено.

— Газирана вода, студен чай или мляко?

Устата му се разтегна в усмивка и той плъзна поглед към кафе-машината.

— Какво ще кажеш за мляко и сандвич и после ще ти сипя кафе?

Той отново вдигна рамене в знак на съгласие.

— Вече установихме, че Бени Прайс е от лошите — казах, докато слагах трети резен шунка върху сандвича му. — Ще ми разкажеш ли какво се случи вечерта, когато приятелят ти умря?

Той наведе глава, очевидно не желаше да говори на тази тема.

— Теди, трябва да измъкнем вуйчо ти от затвора и да пратим там Прайс.

— Дори не знаех, че вуйчо Марк е бил арестуван. Мисълта, че той може да е убил някого, е смехотворна — добави. — Той е най-спокойният човек, когото някога съм срещал. Едно мога да кажа — не е като майка ми.

— Виждал ли си майка си откакто се върна?

— Не. Отец Федерико каза, че ще организираме среща на сигурно за нея място. Но него също не съм виждал. Мисля, че Прайс е усетил какво става и го е докопал.

— Какво става? — попитах, докато му сипвах мляко.

Той отхапа голяма хапка и я прекара с глътка леденостудено мляко.

— Прайс разпраща съгледвачи. Такива, които да издирват деца. Бездомни и други подобни. Деца, които няма да липсват на никого.

— Разбирам. Но ти не си бездомен.

— Джеймс беше бездомен, тъй да се каже. Майка му го изхвърлила, след като се омъжила повторно. Нямахше къде да иде и се беше подслонил в бараката на вуйчо Марк.

— Там е отишъл и когато е бил ранен.

— Да. Джеймс беше станал подозрителен към един тип, който все задаваше въпроси за семейството му и го канеше да се настаня при него. Така че двамата организирахме малко разследване. — Той остави сандвича. — Открихме за кого работи и се промъкнахме в един от складовете на Прайс. Беше като във филм за Джеймс Бонд. Нямахме представа в какво се замесваме.

— Хванали са ви, но ти си се измъкнал?

— Да, но Джеймс беше ранен доста зле. Докато се опитвахме да избягаме, се разделихме. По петите ми бяха двама. Огромни типове. Никога не съм бил толкова уплашен.

Седнах до Теди и сложих ръка на рамото му.

Той отхапа още веднъж.

— Чух какво върши отец Федерико.

— Какво върши ли?

— Помагаше на бегълци и неща от този род.

— Разбирам — отговорих. — И ти отиде при него?

— Да. Интересното е, че той знаеше за Бени Прайс. Скри ме в склада си.

— Я почакай. В същия онзи склад ли?

— В същия. Между другото, още веднъж извинявай.

Това беше моята възможност да разбера къде бяха изчезнали всички през онази нощ.

— В склада имаше двама мъже, които събираха документи в кашони, но когато се приземих, вече нямаше никого. Някаква идея?

Теди се усмихна.

— Има мазе, чийто вход е почти невъзможно да се забележи. Скрихме се там и изчакахме всички да си тръгнат.

Хитро.

— Значи отец Федерико се е опитва да укрие деца, до които се домогва Прайс?

— Да.

— Защо не отиде в полицията?

— Правил го е. Казаха, че водят разследване. Междувременно още деца продължават да изчезват. Виждали ли си постерите?

Бях ги виждала.

— Казаха ми, че не им дава достатъчно солидни доказателства за участието на Прайс в отвлеченията.

— И ти прекара две години в неговия склад?

Той се задави и отпи от млякото.

— Трябва да разбереш, че отец Федерико е човек, който приема отговорностите си сериозно. Когато полицията не може да помогне, той поема нещата в свои ръце. Започна наблюдения, организира екип за издирване и спасение и един вид нелегален канал.

Преглътнах смайването си и зачаках Теди да продължи.

След като сложи в устата си последния залък, той добави:

— При нас работят всякакви хора. Моят район е Панама.

— Панама ли? — попитах учудено. Нещата бяха далеч по-сериозни, отколкото мислех. Отколкото изобщо някой предполагаше.

— Да, събрахме транспортни документи, фактури и дори адреси на купувачи. Навсякъде са, дявол ги взел. Но тъй като Прайс беше по петите ми, отец Федерико настоя да се укрива.

— Значи Карлос Ривера е работел за отец Федерико?

— Не от самото начало. Той беше съгледвач, пратен подир Джеймс. Но убийството му очевидно потресло Карлос. Той отишъл при отец Федерико и сключили сделка. Отец Федерико може да бъде много убедителен, когато реши. Какво стана с кафето?

Не можех да спра да се чудя защо Карлос не е отишъл направо в полицията. От друга страна може да се е опасявал, че за всичко ще обвинят него. Някои хора смятат, че полицаите са по-лоши от престъпниците. Че да отидеш при тях е като да организираш самоубийството си.

— Значи пътуваше до Панама?

— Да, спасих седем деца, в случай че се чудиш — заяви гордо.
— Или поне помогнах за спасяването им.

— И не си знаел какво се е случило с вуйчо ти?

— Знаех. Отец Федерико ме информираше, но все се надявахме, че ще свалят обвиненията от вуйчо Марк, след като нищо не беше направил. Не можех да си представя, че наистина ще го осъдят. Още не мога да го повярвам. Как кръвта на Джеймс се е озовала по обувките на вуйчо ми?

— Това вече го установих — казах. — Онази нощ е валяло. Вуйчо ти е изнесъл боклука и е стъпил в локва кръв, без да забележи Джеймс, който вече се е бил добрал до бараката. Някой друг обаче го е видял да се прехвърля през оградата и се е обадил в полицията.

— Ясно — кимна той и отпи голяма глътка черно кафе.

— Достатъчно голям ли си да пиеш черно кафе?

Той се усмихна. В този момент изглеждаше достатъчно голям да пие каквото цвят кафе си поиска. Беше видял прекалено много. В сърцето му се таяха болка и страх. За последните две години вероятно беше пораснал с десет.

— Защо се върна? — попитах.

— Трябваше. Не можех да оставя вуйчо си в затвора за нещо, което не е извършил.

— Дори ако това значи да рискуваш живота си? — попитах, изпълнена с възхищение към него.

Той повдигна рамене и каза:

— Това правя вече две години. Уморих се да бягам. Щом Прайс толкова ме иска, ще ме получи.

Сърцето ми се стегна. Нямах да допусна това да се случи.

— Трябва да се обадим в полицията.

— Знам. Отчасти затова съм тук. Отец Федерико изчезна и искаме да те наемем за откриването му.

ГЛАВА 17

*„Не безпокойте. Безпокойството е вече
налице.“*

Надпис на тениска

През цялата вечер Рейес леко ме побутваше, допираше се до ръката ми, плъзваше пръсти по устните ми и предизвикваше леки земетресения в тялото ми. Но за момента домът ми беше пълен със значки. В буквалния смисъл. Можех да заложа последния си цент, че дори господин Уонг страдаше от клаустрофобия, увиснал в ъгъла си с гръб към света. По дяволите, дори началникът на полицията и главният прокурор бяха в апартамента ми. Хубаво щеше да е да съм поизчистила, да бях поставила свещи, да бях изпекла сладкиш. Куки беше заета да пълни чаши с кафе, а Амбър — да флиртува с един новак в полицията, дето щеше да му се стъжни, ако не престанеше да й отговаря в същия тон. Та тя беше единайсетгодишна, за бога! То се знае, той можеше да го прави само за да й угоди. И беше мило донякъде. Ама навяваше грозни асоциации.

Насред целия този хаос ми позвъни братовчедката на Кристъл.

— Здравейте, с госпожица Дейвидсън ли говоря? — попита тя с колеблив глас.

— Аз съм. Дебра ли се обажда? — отвърнах и погледнах към Теди. Бях сигурна, че ще изпадне в паника при всички тези ченгета наоколо му, но той изглеждаше спокоен, почти облекчен.

— Да — отвърна момичето насреща. — Кристъл ми каза, че търсите сестрата на Рейес Фароу. Обадох се на приятелката си Емили, но тя успя да си спомни само малкото име на сестра му. Казваше се Ким. С Рейес имаха различни фамилни имена.

Интересно. Дали не беше Уокър? Бащата се казваше Ърл Уокър.

— Само това помним за нея — продължи момичето. — А също и че беше много приятна.

— Е, това е повече, отколкото знаех вчера.

— Съжалявам, че не мога да помогна повече. Знаете ли, бяха добри приятели с Амадор Санчес.

— Да, все това чувам. — Може би трябваше да се насоча към този Амадор Санчес. Той очевидно познаваше и двамата много добре. — А в кое училище учехте всички вие?

— В прогимназия „Айзенхауер“.

— Добре, значи търся Ким от гимназия „Айзенхауер“ преди дванайсет години.

— Точно така. Надявам се да я откриете.

— Много благодаря, че се обадохте, Дебра.

— Няма защо.

Това не ме изстреля много напред в търсенето. Но поне научих името Ким и прогимназия „Айзенхауер“. Явно утре пак щях да се разхождам с чичо Боб, ако той се съгласеше. Дали щеше да ми позволи да карам?

— О — възкликна Куки и изпърха към мен. Тя също флиртуваше наляво и надясно. — Открих адреса и телефонния номер на твоя Амадор Санчес.

— Страхотно.

Преди да отида в училището, щях да посетя господин Санчес. Той сигурно можеше да ми каже фамилията на сестрата и къде да я открия. Съкилийниците си споделяха всичко. Особено съкилийници, които са били приятели в предишния си живот.

Ударихме си ръцете в триумфален поздрав и тя отиде да долива кафе. Беше почти единайсет, а постоянното късно лягане вече ми се отразяваше, както и понесените травми. Тялото ми пулсираше от умора, но умът отказваше да се укроти.

Седнах до Теди, за да се уверя, че е добре. Изненадващо той хвана ръката ми. Стиснах неговата в отговор. Хлапето бе грабнало сърцето ми в мига, в който се показа от тъмнината. Мразех да се случва така. Прокурорът седеше срещу нас и разпитваше Теди. По лицето му бе изписана смесица от интерес и тревога.

— Може ли да говоря с теб?

Над мен се беше надвесил полицай Тафт. Наблизо беше и детето демон, което се опитваше да навие господин Уонг да играят на дама.

— Не съм в настроение, Тафт — отрязвах го студено.

— Съжалявам за сутринта. Ти просто ме стъписа.

Погледнах го недоверчиво.

— Ако пак ще ми направиш сцена, излишно е да говорим.

Той остави чашата си с кафе и приклепна до мен.

— Никакви сцени, обещавам. Ще ми дадеш ли възможност да ти обясня?

Той не беше в униформа и бях сигурна, че беше дошъл само за да говори с мен, без да подозира, че ще попадне в стая, пълна с униформени полицаи. Отново стиснах ръката на Теди и поведох Тафт в спалнята, където можеше да говорим насаме. Рейес ни последва. Това ме притесни. Не исках да се налага да обяснявам защо гръбначният мозък на Тафт е прекъснат, ако той решише да направи някоя глупост. Щеше да се получи неловко. Сигурно трябваше да давам показания, а никак не ме бива за това. Много по-добра бях в смразяващите погледи и духовитите отговори.

Плъснах се на леглото и за Тафт нямаше друг избор, освен да остане прав. На единствения стол в стаята бяха струпани няколко чифта джинси, дантелена камизола и белезници. А, и спрей с лют пипер. Едно момиче е длъжно да има спрей с лют пипер. Той се облегна на тоалетката ми с ръце на кръста си.

Но Рейес... Рейес беше друга история. Той изглежда ставаше нетърпелив. Кръжеше около мен, допираше се до ръката ми, дишаше в ухото ми, разрошваше косата на тила ми. Близостта му мигом напомпа либидото ми. Като знаех на какво е способен, опитах се да се отърся. Липсата ми на контрол по отношение на него започваше да става нелепа.

В този момент се домъкна детето демон и като забеляза Рейес спря рязко при вратата, с очи като летящи чинии. Аз не можех да го видя истински, за мен беше като тъмна мъгла, но тя изглежда го виждаше отлично. Челюстта ѝ увисна и тя впи очи в него.

Сякаш внезапно почувствал се неудобно от публиката, Рейес отиде до прозореца и аз мигом усетих хлад от липсата му. Детето демон стоеше неподвижно, сякаш се боеше да помръдне. Забавно беше.

— Тази сутрин ти описа едно момиче — подхвана Тафт, като ме върна към належащия проблем. — Не беше онова от инцидента. — Той наведе глава и се вкопчи в тоалетката. — Беше сестра ми.

По дяволите. Трябваше да се досетя, че тази история е доста по-дълбока от някакво познанство от началното училище.

— Тя се удави в езеро близо до къщата на родителите ми — добави той с натежал от тъга глас.

— Той се опита да ме спаси — заяви детето демон, все още вперило поглед в Рейес. — И при това едва не загина.

Решена да не се размеквам към дъщерята на Сатаната и като гледах да не забелязвам тънките ѝ ръчици, големите ѝ учудени сини очи и леко отворената ѝ кукленска уста, ѝ отпратих най-презрителната си гримаса.

— Гадост — рекох.

— Какво? — Тя най-сетне откъсна очи от Рейес, но само за миг и пак ги насочи към него, сякаш имаше вграден радар в зениците си.

— Много го обичаш, а? — цитирах по-раншното ѝ признание. — Ами че той ти бил брат.

— Тя тук ли е? — попита Тафт.

— Не сега, Тафт. В момента имаме по-сериозни проблеми, които да решаваме.

Ягодовото сладкишче най-сетне насочи вниманието си към мен с объркано изражение.

— Но аз наистина го обичам. Той се опита да ме спаси. Цяла седмица лежа в болница с пневмония от водата, която беше напълнила дробовете му.

— Това го разбирам — казах и вдигнах ръка, сякаш свидетелствах в църква. Все забравям, че има братя и сестри, които се обичат. — И все пак той ти е брат. Не може да го преследваш така. Просто не е редно.

Долната ѝ устничка затрепера.

— Той и без това не ме иска край себе си.

Стана ми още по-зле. Като се постарях да отклоня мисълта си към каквото и да е — данъци, ядрена война, локви — само за да игнорирам сълзите, които се събираха между миглите ѝ, я попитах:

— Ти какво искаш да направиш?

— Искам да остана с него. — Избърса бузите си с ръкава на пижамата си, после седна на пода с кръстосани крака. Взе да рисува кръгове по килима и само за кратко поглеждаше Рейес. — Но ако той не ме иска...

Уморена, поех дълбоко въздух и казах на Тафт:

— Тя каза, че си се опитал да я спасиш.

Той ме погледна смаян.

— Че после си прекарал цяла седмица в болница.

— Тя откъде знае това?

— Аз бях там — промълви детето. — През цялото време.

Предадох думите ѝ на Тафт, чието изражение ставаше все по-стъписано.

— Казва, че мразиш зелени желирани бонбони, защото ти напомнят престоя в болницата.

— Права е — потвърди той.

— Искаш ли тя да си иде?

Въпросът ми го затрудни. Дълго търси отговор и накрая каза:

— Не, не искам тя да си иде. Но мисля, че ще е по-щастлива другаде.

— Не, няма! — извика тя, скочи на крака и изтича до него.

Вкопчи се в крачола му, сякаш животът ѝ зависеше от това.

— Тя желае да остане, но само ако ти го искаш.

След миг осъзнах, че Тафт цял се тресе.

— Не мога да повярвам, че това се случва.

— И аз не мога. Не се шегувах, като казах, че е зла.

Тафт игнорира репликата ми и каза:

— Ако тя иска да остане, ще се радвам да е при мен. Само че не знам как да ѝ говоря, как да комуникирам с нея.

Опа. Усетих накъде водеше това.

— Виж какво, аз не съм преводачка, ясно? Няма да ми се мъкнеш всеки път, като искаш да разбереш какво е намислила.

— Мога да ти плащам — предложи той и ми напомни Зюсман.
— Имам пари.

— За каква сума говорим?

На вратата се почука и чичо Боб провря голямата си глава с рошави мустаци в стаята.

— Ще тръгваме — съобщи той.

— Какво ще правите с Теди? — попитах загрижено.

— Ще отиде в сигурна квартира с двама униформени. Утре ще му уредим нещо по-дългосрочно.

С Тафт излязохме от спалнята в почти опразнения апартамент.

Прокурорът грабна ръката ми и я разтърси ентузиазирано.

— Госпожице Дейвидсън, оказахте ни неоценима услуга. Неоценима.

— Благодаря ви — казах, като реших да не споменавам, че неоценимата ми услуга включваше падане през остъклен покрив и приготвяне на сандвич с пуешко и шунка. — Чичо Боб помогна. Мъничко.

Онзи прихна и тръгна към вратата. След като Теди ме ощастливи със здрава мечешка прегръдка, и той го последва. Стана ми приятно от прегръдката. С него всичко щеше да е наред. Стига Прайс да не го докопаше.

— Правим ли акцията с ужилването утре вечер? — попитах Чибо, когато и последният полицаи се извлече.

— Екипът, който се занимава със случая, иска среща с нас утре сутринта. Ще видим. Може това да се окаже достатъчно да го приберат.

— Без такива — възразих бурно. — Чичо Боб, не може да рискуваме живота на Теди. Трябва да съберем повече улики срещу Прайс, без да се опираме на показанията на Теди. А и трябва да намерим отец Федерико. Ами ако Бени Прайс го държи в плен?

Чичо Боб свъси вежди притеснен.

— За момента показанията на Теди са единственото, с което разполагаме. Трябва да поставим този тип на колене, Чарли, и то скоро. Трябва да спрем цялата тази операция.

Упорствах за своето, отказвах да се примиря, тропях с крак... метафорично.

— Дай ми този шанс. Знаеш на какво съм способна. Длъжни сме поне да опитаме.

С вид, сякаш носеше на раменете си сумист, чичо Боб обмисли предложението ми.

— Да видим какво ще каже утре специалният екип.

— Какво си намислила пък сега? — попита Куки, след като Чибо си отиде.

— Познаваш ме — отвърнах, като ѝ посочих Амбър с усмивка. — Нищо, с което да не мога да се справя.

Амбър беше заспала на канапето и косата ѝ обрамчваше като облак фините черти на лицето ѝ. Това момиче щеше да разбие много

сърца.

Куки скри усмивката си със строга гримаса и поклати глава.

— Флиртуването си е изтощително.

— И още как — потвърдих аз, като отидох да отворя вратата.

Куки сръчка Амбър да я събуди и я поведе по коридора към техния апартамент. След като едва се размина със саксия и с ръба на вратата, Куки се обърна към мен и каза:

— Не си мисли, че няма да говорим за станалото днес.

О, вярно, случката, при която за малко не умрях.

— Ти пък не си мисли, че няма да говорим за твоето нахалство — опитах се да я разсея аз.

Тя ми намигна и затвори вратата си.

Останахме сами. Стоях, стиснала бравата, сякаш беше спасителен сал и треперех от очакването. С леко шумолене на въздуха той се материализира пред мен. Облъхна ме мирис на природни стихии. С една ръка той обгърна кръста ми, а с другата се пресегна да затвори вратата.

Притегли ме към гърдите си и аз се разтопих в него. Бе като да паднеш в огън, топлината му изгаряше кожата ми, навсякъде едновременно.

— Ти си той — промълвих с глас, по-треперещ, отколкото се бях надявала. — Беше там, като се родих. Как е възможно?

Устата му бе на шията и палеше плътта ми, а ръката му се плъзна под пуловера ми и по корема ми лумнаха пламъци. Внимателно опипа мястото, където ме бе пронизало острието му. Някъде в дълбините на съзнанието си усещах благодарност за неговата загриженост. После устата му бе при ухото ми.

— Дъч — прошепна той и дъхът му погъделичка бузата ми. — Най-последно.

Обърнах се към него, но той се отдръпна и заразглежда лицето ми. Най-сетне имах ясен поглед върху великолепното създание, познато като Рейес Фароу.

Гледката не ме разочарова. Той беше най-възхитителният мъж, когото бях виждала, едновременно здрав и силен и с флуидна субстанция. Източенията му мускули бяха скулптирани от камък, който можеше да се втечни за времето между два удара на сърцето. Косата му с цвят на кафе падаше над изсечени вежди и леко се къдреше зад

ушите. Очите му, в наситен махагонов цвят, изпъстрени със златисти и изумруденозелени точки, искряха от едва сдържана страст. Устните му, плътни и мъжествени, бяха чувствено разтворени. Чак сега видях облеклото му — затворническа униформа, както Елизабет беше казала. Ръкавите бяха навити и откриваха жилестите му ръце.

Безкрайно нежно той прокара връхчетата на пръстите си по долната ми устна. Изражението му бе напрегнато като на дете, което току-що е открило фойерверките и иска да открие какво е възшебството, което ги кара да пламват.

Когато пръстът му докосна долните ми зъби, склочи устни около него и поех вкуса на кожата му — първичен и екзотичен. Той остро изпусна дъх, положи чело върху моето със затворени очи, като се бореше да се овладее, а аз поех още от плътта му в устата си. Тогава той ме тласна към вратата със стенание, ръката му обхвана шията ми и ме задържа в плен, докато водеше битка за контрол над тялото си.

Никога не бях имала по-силно сексуално изживяване. Тялото ми реагираше на всяко негово докосване със сладостни спазми. Глад, силен до болка, се надигна в корема ми и експлодира в горещо желание. Искрах го завинаги и далеч някъде в ума ми изникна почуда какво ли би се случило, ако той умреше. Дали щях още да го имам? Щеше ли да идва при мен след смъртта си или щеше да прекоси отвъд и да ме остави сама да бродя по земната плоскост? Много се боях, че ще го изгубя, ако физическото му тяло издъхне. Искрах да се събуди, да бъде мой и духом и телом. Такава си бях, себична.

— Рейес — пророних с глас, задъхан от желание, когато устните му откриха особено чувствително местенце зад ухото ми. — Моля те, събуди се.

Той се дръпна назад със свъсени вежди, сякаш не разбираше; после наведе глава, долепи уста до моята и аз изгубих всякаква способност да разсъждавам. Целувката започна нежно, езикът му леко погали моя, като ме вкусваше и дразнеше. Много скоро прерасна в буен огън, стана яростен и настойчив в неудържимата си първична нужда. Целувката заличи и последните следи на несигурност, скътани у мен. Вкусът му беше на дъжд, слънце и запалими вещества.

Притисна се още по-плътнo към мен и между бедрата ми пламна искра. И точно когато ръцете ми потърсиха ерекцията му, допряна до корема ми, той спря.

С движение толкова светкавично, че ми се зави свят, той прекъсна целувката и се извъртя. Мантията му мигом се материализира — течна субстанция, която обгърна и двамата ни и аз чух звънтенето на оживяващ метал, на изтеглена сабя. Зловещо стенание, дълбоко и гърлено, излезе от гърдите му и аз дойдох на себе си. Чувствах такава слабост, че едва стоях права. Дали имаше някой в стаята с нас? Или нещо?

Не можех да видя нищо зад широките рамене на Рейес, но усетих как напрежението втвърди всеки мускул в тялото му. Каквото и да витаеше наблизо, то беше много реално и много опасно.

После се обърна към мен, обхвана кръста ми със свободната си ръка и ме придърпа към себе си. Махагоновите му очи настойчиво потърсиха моите с молба за разбиране.

— Ако се събудя — прошепна мъчително той, — те ще ме намерят.

— Какво? Кой? — попитах и тревога сграбчи сърцето ми.

— Ако намерят мен — продължи той с поглед върху устните ми, — ще намерят и теб.

И после изчезна.

Три секунди по-късно се свлякох на пода.

ГЛАВА 18

„Когато се биеш с клоуни, нападай първо жонгльора.“

Стикер върху броня
на кола

Спала ли бях през последните двацет и седем години? Нима имаше същества и сили, които никога не бях виждала? Тъй опасни и диви създания, с които можеше да се бори само свръхестественото?

Седях в конферентната зала с чичо Боб, неспособна да се съсредоточа напълно след предишната вечер. Гарет също беше там, както и областният прокурор, водещият детектив на екипа, работещ срещу Прайс, адвокатите и ненамиращият си място Ейнджъл. Правехме последни уточнения на плановете за вечерта. Сложничко беше да се правят планове, когато не всички присъстващи бяха посветени, но чичо Боб вкара нещата в релси. Бях сигурна, че ще се справи.

Гарет и Ейнджъл бяха учудващо мълчаливи. Гарет го разбирах. Той поначало беше против цялата идея. Но Ейнджъл имаше рядката възможност да флиртува със секси адвокатка-покойница с мини пола, а не се възползва. Почти не я погледна дори. Не можех да си обясня какво го гложди. Дали Рейес? Знаеше ли, че фантазиите ми за него граничеха с престъпното?

След като детективът и областният прокурор си тръгнаха, чичо Боб се обърна към мен.

— Добре, казвай сега какъв е действителният план.

Бях върната в реалността. Слаба усмивка плъзна по лицето ми.

— Явявам се с моя нелеп видеозапис и изфабрикувани улики и карам Прайс да си признае всичко.

— Можеш да направиш това?

— Мога да го направя.

— По дяволите — възхити ми се той. — Наистина си чародейка. Гарет се размърда на стола си, но отказа да коментира.

— Ами ако не можем да го открием? — попита Барбър по повод задачата им да издирят отец Федерико. — А ако разузнавателният екип не знае всички скривалища на Прайс?

— А може и вече да са го убили — намеси се Зюсман.

— Не е изключено — казах. — Но Прайс е ревностен католик. Мисля, че би му било трудно да очисти ръкоположен свещеник.

— И тъй, Барбър и аз ще претърсим скривалищата му — обади се Елизабет, — а Зюсман и Ейнджъл ще помагат на теб.

— Такъв е планът.

— Какъв е планът? — попита чичо Боб. Предадох му в резюме идеите ни и той ни даде зелена улица. Кое то беше добре, защото не разполагахме с резервен план.

— Ейнджъл — казах аз, когато всички си затръгвахме. — Ще си кажеш ли какво има или трябва да прибегна към методите на мъчение, които научих миналата година на Марди Гра^[1]?

Той се усмихна и пооживи походката си, за да ми угоди.

— Екстра съм си, шефе. Това мога да го свърша и със затворени очи.

— Само защото виждаш през клепачите си.

— Така си е — сви рамене той.

Проверих телефона си. Куки ми беше оставила съобщение.

— Изглеждаш толкова умърлушен — казах, докато набирах номера за гласова поща. — Сякаш някой ти е откраднал любимия револвер.

— Не съм умърлушен. — Той тръгна по коридора, после се обърна назад. — Поне не и когато те гледам.

О, това беше мило. Намислил беше нещо, само дето не можех да отгатна какво ли може да е.

„Познай, познай! — щастливо изчурулика Куки в слушалката. — Научих името ѝ. Обадих се на онзи съкилийник на Рейес, Амадор Санчес и заплаших, че ще уредя да го арестуват за нарушаване условията на предсрочното освобождаване, ако не ми го каже. Имам името и адреса ѝ. Тя е... — От гласовата поща се чу сигнал и започна ново съобщение. — Прощавай. Проклети телефони. Тя си е останала в Албукърки. Името ѝ е Ким Милър и още е тук.“

Коленете ми омекнаха. Грабнах пътем писалка и лист от бюрото на един полицай, с което си спечелих враждебен поглед, и записах адреса.

„Той нямаше телефонния ѝ номер, но каза, че работела у дома си, така че ще я заваря, като получиш това съобщение.“

Бих я разцелувала тази жена.

„Знам, иде ти да ме разцелуваш. Намери сега сестрата на Рейес, пък после ще уредим този въпрос.“

Разсмях се от сърце, скочих в Мизъри и се отправих към центъра на града. Нарастващото ми вълнение караше сърцето и стомаха ми да си разменят местата. Погледнах часовника си. Двайсет и четири часа. Имахме дваайсет и четири часа да спрем това.

Пътуването ми даде възможност да поразсъждавам над изреченото от Рейес предишната вечер. Какво имаше предвид той, като каза, че те ще го намерят? Кой щеше да го намери? Преследван ли беше? Предпочетох да не мисля срещу какво беше изръмжал Рейес. Очевидно съществуваша неща, недостъпни дори за моя взор. Което ме доведе до една съществена гатанка: какъв беше смисълът да съм жертвар на души, ако не виждах всичко? Не трябваше ли да съм напълно осведомена? Че как можех да си върша работата при това положение?

След като спрях пред ограден жилищен комплекс, прекосих тротоара до вратата на 1Б и почуках. Отвори ми жена приблизително на моята възраст. Държеше в ръка кухненска кърпа, изглежда беше бърсала съдове.

Приближих с протегната ръка и казах:

— Здравейте, госпожице Милър, аз съм Шарлот Дейвидсън.

Тя я пое предпазливо, тъничките ѝ пръсти бяха студени. С тъмночервеникавата си коса и светлозелени очи тя изобщо не приличаше на Рейес. Имаше нещо ирландско у нея, доста нещо.

— С какво мога да съм полезна? — попита тя.

— Аз съм частен детектив. — Изрових визитка и ѝ я подадох. — Може ли да говоря с вас?

След като дълго разглежда визитката, тя отвори вратата по-широко и ме покани с жест да вляза. Като се озовах в слънчевата стая, се огледах за снимки на Рейес. Снимки нямаше, нито на Рейес, нито други.

— Значи сте частен детектив? — попита тя и ме заведе да седна.
— С какво мога да ви помогна?

Седна срещу мен. Сутрешното слънце проникваше през дантелените завеси и къпеше стаята в светлина. Мебелировката беше оскъдна, но чиста и в идеален вид.

Като се запитах дали не си пада малко маниачка, се прокашлях и се почудих как да започна. Щеше да е по-трудно, отколкото бях очаквала. Как се казва на някого, че брат му ще умре? Реших да отложам този момент за по-късно.

— Тук съм във връзка с Рейес — подхванах.

Но преди да продължи нататък, тя ме прекъсна:

— Моля?

Примигнах. Да не би да не ме беше чула?

— Дойдох във връзка с брат ви — повторих.

Тъй като имах отлично умение да разгадавам хората, мигом разбрах, че лъже, като каза:

— Съжалявам, нямам представа за кого говорите. Аз нямам брат.

Виж ти. Защо ѝ трябваше да лъже? В ума ми пробягаха версия след версия в опит да разреши тази нова загадка. Само че нямах време за игрички. Дори за тъй интригуваща игра. Реших да ѝ върна със същата монета и да излъжа на свой ред.

— Рейес ме предупреди, че ще кажете така — заявих с доволна усмивка. — Даде ми паролата, за да знаете, че спокойно можете да говорите с мен.

Тя смръщи вежди.

— Каква парола? — Наведе се напред. — Той ли ви каза за мен?

Твърде лесно стана. Чак се почувствах виновна.

— Не — отвърнах със съжаление. — Но вие току-що го направихте.

В ирландските ѝ очи пламна гняв, но той не беше насочен към мен. Ядосана беше на себе си. Сведените рамене, горчивината в устните и свъсените вежди ми казаха всичко, което имах нужда да науча. Рейес не беше единственият тормозен в семейството.

— Моля ви, не се сърдете на себе си — казах, като се чувствах не толкова гузна, колкото съпричастна. — Изкарвам си прехраната с това, защото ме бива в тези неща. — Продължих да говоря, а тя впери очи в кърпата, която държеше и я стисна по-силно. — Защо Рейес би искал

да запази в тайна самоличността ви? В затворническото му досие не се споменава нищо за вас. Не ви е посочил като роднина или изобщо като човек за контакт. Няма нито дума за вас и в съдебните протоколи.

След дълга пауза тя заговори с тъга, която беше почти осезаема.

— Нищо чудно, че няма. Той ме накара да обеща, че няма да кажа на никого коя съм. Имаме различни фамилни имена. Лесно беше да остана незабележима на процеса. Никой нищо не заподозря.

Защо, за бога, Рейес би искал тя да остане анонимна по време на процеса му? Би трябвало най-малко да е ключов свидетел.

— Знаете ли какво се е случило с него? — попитах я.

Тя сведе брадичка още по-ниско и косата закри очите ѝ.

— Знам, че е бил прострелян. Амадор ми каза.

— Амадор държи ли ви в течение?

— Да.

— Значи знаете, че щатът е постановил изключване на животоподдържащите му системи утре.

— Да — задавено промълви тя.

Накрая стигнахме донякъде. Може би все пак щеше да се получи.

— Трябва да го оспорите, Ким. Никой друг не може да го направи. Изглежда сте единствената му жива роднина.

— Не мога — бързо поклати глава тя. — Не мога да се замесвам.

Останах без дъх от смайване и се втренчих в нея шокирана и объркана.

Тя усукваше кърпата между побелелите си кокалчета.

— Моля ви, не ме гледайте така. Вие не разбирате.

— Очевидно не.

От гърдите ѝ се изтръгна приглушено ридание.

— Той ме накара да се закълна, че никога вече няма да търся контакт с него. Каза, че като излезе, той ще ме намери. Затова останах тук, в Албукърки. Но не ходя да го посещавам, не му пиша, не му звъня, не му пращам подаръци за рождения му ден. Накара ме да се закълна — повтори тя и очите ѝ ме молеха да разбере. — Не мога да се замесвам.

Макар да не можех да си представя защо Рейес би я накарал да даде такава клетва, ситуацията явно се беше променила. Реших да

нанеса решителен удар. Както често си казвах, отчаяните моменти изискват отчаяни мерки.

— Ким, той ви е предпазвал през всички тези години — изрекох с леден обвинителен тон. — Как може да бездействате сега?

— „Предпазвал“ не е точната дума — каза тя и захлипа зад кухненската кърпа.

— Не разбирам. Да не е имало... сексуален тормоз? — Не можех да повярвам на дързостта си, породена от безизходицата. Да изтърся нещо на тази толкова чувствителна тема граничеше с бруталност.

Сълзите, които бликнаха на ручейчета от очите ѝ, отговориха вместо нея.

— Той ви е защитил, доколкото е могъл. Нима ще му обърнете гръб сега?

— Казах ви, че това не е точната дума.

Краят на търпението ми приближаваше стремително. Защо тя не искаше да му помогне? Виждах колко много той се бе тревожил за нея, как бе рискувал живота си онази нощ само за да остане с нея. Можеше да избяга, да иде в полицията, да предаде побъркания си баща на властите и да бъде свободен. Но беше останал. Заради нея.

— Коя е точната дума тогава? — попитах язвително.

След дълъг момент на размисъл тя ме погледна с очи, в които се отразяваше слънчевата светлина.

— Понасяше.

Добре. Това ме хвърли в шах.

— Не разбирам. Какво...

— Баща ми... — Гласът ѝ се прекърши под тежестта на собствените ѝ думи. — Баща ми никога не ме е докосвал. Аз бях просто оръдието му да контролира Рейес.

— Но вие ме оставихте с впечатлението, че е имало сексуален тормоз.

Тя вдигна поглед към мен. Беше почти враждебен заради това, което я насилвах да каже.

— Никога не е докосвал мен. Мен. Не съм казала, че не е имало сексуален тормоз.

Зашеметена, прекарах цяла минута в мълчание, като се опитвах да анализирам и осмисля казаното от Ким. Беше болезнено да разсъждавам над това, сякаш мисълта бе материален предмет, кутия,

покрита с остри като бръснач стъкла, които режеха пръстите ми при всеки опит да я отворя.

— Отначало използваше животни, за да го контролира.

С усилие фокусирах погледа си върху крехките черти на лицето ѝ.

— Когато Рейес беше малък, използваше животни. Ако беше непослушен, животните изкупваха вината му и страдаха заради него. Баща ни твърде отрано беше разбрал, че иначе не може да има власт над него.

Примигнах и пуснах думите в съзнанието си, въпреки внезапното си нежелание да ги чуя.

— После майка ми, наркоманка, която по-късно умря от усложнения вследствие на хепатит, му даде идеалното оръжие. Мен. Тръсна ме пред вратата му и не се обърна повече назад. Така предостави на баща ми власт над Рейес. Ако той не се подчиняваше на всяка негова заповед, оставах без вечеря. Без закуска. Без обяд. Накрая и без вода. Това продължи, докато Рейес не се предаде. Баща ни нямаше никакъв интерес към мен, освен като към инструмент, с който да контролира всяка крачка на брат ми.

Седях безмълвна, неспособна да побера в ума си такова съществуване, да си представя Рейес толкова безпомощен, истински слуга на едно чудовище. Гърдите ми се стегнаха, стомахът ми стана на възли и почувствах как закуската се надига към устата ми. Преглътнах мъчително и няколко пъти поех дълбоко въздух, отвратена от себе си, задето карах Ким да се връща към такива невъобразими ужаси.

— Но вие трябва да разберете що за човек е Рейес — продължи тя, без да забелязва състоянието ми, — да схванете начина му на мислене. Казах ви истината, но такава каквато той я възприемаше, че баща ни ме наказва заради него. През всичките тези години пое бремето върху своите плещи, както един крал носи отговорността за благосъстоянието на народа си.

Стиснах челюсти, за да спра треперенето на брадичката си.

— Каза ми, че никой никога вече няма да ме нарани заради него. Как може да мисли така? Беше точно обратното. Баща ни нараняваше него заради мен. — Тя обърса една сълза и отправи скръбен поглед към мен. — Знаеш ли защо ти разказвам това?

Въпросът ѝ ме изненада и аз поклатих глава. Не бях се замислила.

— Защото това си ти.

Положих цялото си старание да се съсредоточа, да преодолеея всичко, което ми беше казала, и да я слушам.

— Още от малък Рейес имаше припадъци. Понякога траеха повече от час. Когато се съвземаше, беше изпълнен с невероятно странни спомени. Спомени за момиче с тъмна коса и искрящи златисти очи. В мига, когато отворих вратата, разбрах, че това си ти.

Имал е спомени? За мен? Пулсът ми се ускори.

— Каза, че веднъж спасил живота ти. Някакъв мъж те завел в апартамент. — Тя се наведе напред. — Ако си се питала някога, знай, че е нямало да излезеш жива оттам. Мъжът е щял да направи, каквото си е бил наумил, и после да те задуши. Вършил го е и преди.

У мен се надигна тревожно вълнение.

— Рейес е знаел, че съм в опасност? — попитах аз, най-сетне открила гласа си.

— Да. Друг път само си е помислил, че си в опасност. Твоята мащеха ти крещяла пред цяло множество минавачи. Била си уплашена и оскърбена. Тези силни емоции са предизвикали пристъп у него. Бил е толкова бесен, като отишъл там, толкова разтревожен за теб, че едва не прекършил мащехата ти на две, за да ѝ даде урок. Но ти шепнешком си го помолила да не я закача.

Картини от този ден се завъртяха в главата ми и аз казах:

— Спомням си. Той беше толкова сърдит.

— По-късно се научи да те открива без припадъци. Изпадаше в състояние, подобно на транс, само за да те наблюдава. — Тя се усмихна, припомнила си по-щастливи мигове. — Наричаше те Дъч.

Бях силно разтреперана, изпуснах дълга и мъчителна въздишка. Всяка нейна дума пораждаше нови въпроси и все по-голямо объркване.

— Щом Рейес се е научил да контролира същността си, да овладява и използва своята мощ, защо не е... спрял баща ви?

Тя сви рамене.

— Мисля, че не го вярваше.

— Не разбирам — смръщих вежди аз.

— В съзнанието на Рейес всичко това беше фантазия. По онова време не го възприемаше като реално. Дори ти беше плод на

въображението му. Момичето на неговите мечти. Но аз знаех, че това, което той върши, е действително. Като пораснахме, започнах да проверявам някои от нещата, които си въобразяваше, че е направил. Всичко, разказано ми от него, наистина се беше случило.

Интелигентността в погледа на Ким опровергаваше образа на плахата, говореща тихо жена, която бях срещнала преди малко. Тя се беше научила да прикрива същността си, способностите си. Почувствах силно възхищение към нея. В друг живот и при други обстоятелства бих се радвала да я имам за приятелка. Но пък, от друга страна, всичко беше възможно.

— Знаеш ли... Знаеш ли какво е той?

Въпросът не я изненада.

— Не, ни най-малко — поклати глава тя. — Знам само, че е уникален. Не е като нас. Дори не съм сигурна, че е човек.

Напълно съгласна бях с нея.

— Ами татуировките му? — попитах. — Казвал ли ти е някога какво означават?

— Не. — Напрежението в стойката ѝ донякъде намаля. — Каза ми, че винаги ги е имал. Откакто се помнел.

— Знам, че означават нещо, само не мога да си припомня какво.

Притиснах длан до челото си, сякаш да спра мислите си да препускат толкова бързо.

— Ти като него ли си? — попита тя с равен тон.

Поех дълбоко дъх и се пренастроих.

— Не. Аз съм жътвар на души. — Това винаги звучеше зле, изречено на глас. Но тя просто се усмихна широко и топло. Бях изненадана.

— Същото ми каза и той. Прехвърляш души в отвъдното. Каза, че искриш като новородена галактика и си по-нахакана от богаташко хлапе в поршето на баща си.

Не можах да сдържа смеха си.

— И той самият не пада по-долу.

Тя също се засмя и сгъна кърпата в скута си.

— Мисля, че точно тази негова дързост го крепеше. Ако не беше толкова силен, едва ли щеше да оцелее.

Сърцето ми се късаше от всичко, което Ким ми разказа. Искях той да е добре. Искях всичко лошо, случвало му се някога, да бъде

заличено. Но как би могло, ако той не се събудеше?

— Моля те, би ли се опитала да спреш това? — изрекох с отчаяние.

Пръстите ѝ пригладиха гънките на кърпата. Беше взела решението си.

— Шарлот, той страда достатъчно заради мен. Дадох му обещание. Не мога да го наруша сега, след всичко, което направи за мен.

Колкото и да ми се искаше да споря, разбирах позицията ѝ. Виждах обичта ѝ по лицето ѝ, чувах я в гласа ѝ. Онова, което първоначално бях взела за незаинтересуваност, се оказа дълбока и пламенна лоялност. Просто трябваше да възложя всичките си надежди на чичо Боб. Той познаваше хора, които пък познаваха други. Ако някой можеше да го постигне, това беше той.

Тръгнах си със същото усещане за сюрреалност, в каквото плувах от дни. С всеки час научавах нещо ново и изумително за Рейес. След като го търсих толкова дълго без никакъв резултат, лавината от информация, която ме заливаше от всички страни, ми дойде в повече. Не че се оплаквах. Хората, умиращи от жажда, не роптаят срещу потопа. Енигмата Рейес Фароу ставаше все по-загадъчна. И исках да установя докъде се простираше тази загадъчност. Оставаше си въпросът обаче: бях ли в състояние да го постигна за двайсет и четири часа?

[1] Карнавал, който се провежда всяка година в Ню Орлиънс. Някои от темите му са посветени на вуду магьосничеството, много популярно сред населението на този град. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА 19

*„Външността ми може да не впечатлява,
но много ме бива да се правя на нинджа.“*

Стикер върху броня
на кола

— Къде си?

Тъкмо бях излязла от съда, когато се обади чичо Боб. Зюсман беше предложил да подам възражение срещу решението на щата на базата на мнима вероятност Рейес да е единственият жив човек, притежаващ информация за сериен убиец в Канзас. Мразех да използвам номера с Ханибал, но само това успяхме да измислим в такъв кратък срок. Ако успеехме, това би спряло изключването на животоподдържащите апарати на Рейес само временно, но щеше да ни даде малко време. Трябваше да поговоря с него, но по възможност, без да се приближава прекалено. Без да ме докосва. И без да ме гледа. Може би тогава щеше да ми дойде малко здрав разум. Чудех се дали някак мога да го спра. Да го вържа за кухненската мивка или нещо подобно. Щеше да ми е нужно свръхестествено въже. Или пък белезници, поръсени с магически прашец.

— Ти къде си? — отвърнах аз с въпрос. Чичо Боб беше толкова любопитен.

— Трябва да те подготвим.

— Да ме подготвите? За какво? — Бях ли се съгласявала на такова нещо? Дори не съм посещавала подготвителен клас.

Чибо въздъхна шумно.

— За ужилването — повиши тон той.

— А, да. — Бях го забравила. — Току-що попълних възражение срещу щата. Ще го придвижиш ли възможно най-бързо? Нямаме много време.

— Разбира се. Ще се обадя на една съдийка, с която някога се срещаме.

— Чичо Боб, нужен ни е човек, който те харесва.

— Тя ме харесваше. Всеки сантиметър от мен.

Потръпнах при мисълта и продължих към Мизъри.

— Благодаря ти, чичо Боб. Дължа ти услуга.

— Една? Сериозно ли говориш?

— Ще ги броим ли? Защото ако ще ги броим...

— Добре, няма значение. Дотътри си задника тук.

След като обсъдихме в крачка плана с двата екипа — един по техниката и един за подкрепление отвън — изтичах обратно до апартамента си, за да се облека подходящо за ролята. Потрудох се главно над прикриването на синините, които все още носех от скорошните си приключения. Когато отново се появих на сцената, изглеждах като потисната библиотекарка с очи на секс котенце и нацупени устнички, които можеха да разплачат голям мъж.

Гарет спря по средата на това, което правеше, и ме огледа прехласнат. Приех го за добър знак, докато не проговори.

— Идеята е да го съблазниш, не да му правиш данъчна ревизия.

По пример на Елизабет Елъри носех червен костюм с пола и обувки с осемсантиметрови остри токове. За разлика от нея обаче бях прибрала косата си в стегнат кок и бях сложила очила с пластмасови рамки, които крещяха „сухарка“.

— Суопс, ти от мъжки пол ли си изобщо?

Той се намръщи озадачено и аз попитах:

— Никога ли не си чувал за мокри сънища, включващи секретарка или библиотекарка, или пък германска надзирателка в училищно общежитие?

Той се огледа гузно, за да се убеди, че никой не ни слуша.

— Бинго — извиках триумфално и се запътих към вана за наблюдение. Гарет ме последва и аз продължих да му трия сол. — Сякаш Бени Прайс не би заподозрял нищо, ако някоя накипрена уличница му се появи с надеждата да го съблазни и да го придума да признае за убийството на четирима души. Страхотна идея. Можеше да я приема, ако имах желание за самоубийство днес. Огледай се наоколо. — Изчаках Гарет да забележи двете жени, очевидно стриптийзъорки, които вървяха към клуба. — Такива ги има повече, отколкото чешмяна

вода. От друга страна, такива като мен не ти падат под път и над път. — Посочих към бизнес костюма си.

Стигнахме до вана, който беше паркиран на една пресечка разстояние и потропахме.

Обърнах се към Гарет и го чукнах по главата точно когато чичо Боб отвори задните врати.

— Нали помниш, че имам диплома по социология?

Той повдигна рамене, не докрай убеден, когато чичо Боб ме хвана за ръката и ме вдигна вътре. Пола и високи токчета. Едва ли това беше най-подходящото облекло при полицейска акция. Малко се тревожих, че Гарет можеше да реши отново да ми даде отскок, като ме сграбчи за задника. После бях малко разочарована, че не го направи. Всяко момиче си имаше нужда от вълнения.

Ванът се разклати, когато Гарет влезе.

— Още нямаме новини за отец Федерико — обърнах се към чичо Боб. — Ако не го открият, не знам какво ще правим.

— Ще се тревожим, когато му дойде времето — отвърна Чибо. — Сега нека ти поставим това. — Извади миниатюрен микрофон. — Това е най-малкият, който можахме да открием.

— Ти сериозно ли? — попитах ужасено. — Микрофон? Планът беше Ейнджъл да включи супер скъпата камера, която Прайс държи нагласена зад бюрото си. Ще го запишем, без дори да разбере. И по-важното — аз ще оцелея.

— Така е, но ни е нужен някакъв контакт — запротестира той. — Как ще разберем, ако загазиш?

— Ако загазя, ще ви пратя съобщение. — Погледнах към Ейнджъл, който тъкмо влизаше. Личеше, че много се вълнува заради плана. Знаеше точно какво трябва да прави. — Наистина ли смяташ, че хората на Прайс няма да ме претърсят, когато той чуе защо съм там? — наведох се към чичо Боб. — Само защото виждам мъртъвци, не значи, че искам да съм една от тях.

Двайсет минути по-късно напуснах стая, пълна с полуголи момичета и горе-долу прилична музика, за да се озова в изненадващо тихия офис на Бени Прайс. Бизнесмен. Баща на две деца. Убиец.

— Няма микрофон, шефе — каза един от гардовете му, висок и мускулест блондин, след когото момичетата пърхаха с мигли, докато той ги отминаваше. Беше ме отвел в сумрачен коридор, за да ме претърси, като в същото време ме беше накарал да се изчервя от възмущение и доста неуместни трепети. — Но пък има камера.

Бени Прайс, който беше седнал зад бюрото си, се оказа много по-впечатляващ на вид, отколкото изглеждаше на снимките, заснети от хората ни. Но в негова защита — не е бил подготвен за снимките и не е имал шанса да позира. Беше с къса черна коса, спретнато подстригани мустаци и козя брадичка. Напълно загуби уважението ми, като видях вратовръзката и кърпичката му. Вратовръзката беше в цвят маджента на фона на лъскава черна риза и жилетка на тънки райета, а кърпичката се подаваше от джоба на жилетката и беше виолетова. А, не, край. На този трябваше да му се види сметката.

— Искали сте да ме видите госпожице...

— Госпожа... Маджента. Вайълет Маджента — отговорих, като се стараех да остана сериозна.

Бодигардът се доближи и сложи видеокамерата, която беше открил в дамската ми чанта, на бюрото на Прайс.

— Каза ми, че името ѝ е Лоис Лейн.

За съжаление мисля, че той ми повярва.

Прайс се изправи и взе камерата. Предполагаше се, че със стойката си ще ме накара да се чувствам комплексирана и уплашена. Познавам много жени, на които би подействало. Не и на мен.

Седнах срещу него, а той отвори дисплея и включи записа.

„Казвам се Дона Уилсън — чух се да говоря от другата страна. Не от отвъдното... — Изпратих този запис на десет души в това число адвоката ми, един колега и педикюристката ми. — Едва се сдържах да не прихна. Каква ти педикюристка? — Ако не се обадя на всеки един от тях до девет тази вечер, ще отнесат касетата направо в полицията. Имам неопровержимо доказателство, заключено в сейф, че Бени Прайс, собственик на стриптийз-клуб «Кюфтенца», е трафикант на деца, които продава като роби в чужди страни. Един от споменатите десет души има ключа от сейфа и ще го предостави на полицията в случай, че не се върна невредима до уреченото време.“

Бени замръзна за момент, преди да затвори дисплея и да ми подаде обратно камерата. Тъй като имах пълното му внимание, реших,

че е време да започна да действам. Дишайки тежко, зарових пръсти в чантичката си — копринено бижу тип „плик“, което Куки великодушно ми зае — и му отправих настоятелен, но леко наивен поглед.

Очевидно нямаше да спечеля наградата Любимка на годината в клуб „Кюфтенца“. Въпреки че го прикриваше умело, Прайс беше ядосан. Насили се да запази спокойствие и седна обратно зад бюрото.

— С какво точно доказателство разполагате? — попита с леден тон.

Забих поглед в чантичката си и после го насочих обратно към него, като се надявах да не прекалявам с играта на нерви. Целта беше да купи това, което продавах, не да му го натикам в гърлото.

— Имам флашка, която получих от работодателя си. Адвокат, застрелян преди два дни. Според него, в нея се съдържа всичко, което е нужно, за да бъде пратен Бени Прайс, тоест вие, зад решетките.

Прайс се отпусна. Тъглчетата на устата му потрепнаха. Знаех, че флашката е у него. Може би щеше да бъде достатъчно глупав да...

Той отвори чекмеджето на бюрото си и извади въпросната флашка.

— За тази тук ли говорите?

Да. Беше точно толкова глупав. Докато в себе си танцувах, външно започнах да показвам признаци на паника. Ейнджъл и Зюсман повдигнаха палци за поздрав зад гърба на Прайс. Камерата записваше.

— Сега мога ли да ида да гледам стриптийзьорките? — попита Ейнджъл.

Изскърцах със зъби и го стрелнах бързо с поглед, като междувременно продължавах да дишам дълбоко. Прайс ми отправи една от онези усмивки на превъзходство, типични за бос на мафията или директор на старчески дом. Зюсман отстъпи назад с гневен поглед, вперен в него.

— О, за малко да забравя — рече Ейнджъл, втурна се към мен и откопча най-горното копче на прекалено впитата ми блуза, давайки на Прайс и, да се надяваме, на камерата добър изглед към моето деколте. Погледът на Прайс мигом се насочи натам. Опасност и Уил Робинсън. Първокласно разсейване. Когато погледна обратно нагоре, като по чудо няколко кичура се бяха изплъзнали и бяха обрамчили лицето ми.

Побутнах нервно очилата си.

— Мога да ви уверя, че това не е същата флашка. — Прекарах език по устните си и добавих: — Той ми даде флашка... Убедена съм в това... Каза, че на нея има доказателства...

— Може би не ви е дал правилната — предположи любезно Прайс.

— Това не е възможно. По бюрото му непрекъснато има безброй такива, но...

— Честна дума, малка красавице, моят човек взе тази директно от адвокатчето. Секунди след смъртта му.

Малка красавица ли? Какво бях аз? Състезателен кон ли? Човек би помислил, че някой, който е заобиколен от красиви жени по цял ден, би измислил нещо не толкова банално.

Докато давах всичко от себе си, за да се хипервентилирам, без всъщност да го правя наистина, Прайс се изправи, заобиколи бюрото си и се наведе към мен. Донякъде си мислех, че го прави, за да се наслади на новата си жертва, така както би наблюдавал как увеличително стъкло изгаря мравка, но по-голяма част от мен беше убедена, че всъщност искаше да хвърли поглед на момичетата.

Ейнджъл реши да се възползва от ситуацията и откопча още едно копче с дяволита усмивка на лицето. Престорих се, че затварям блузата си и го плеснах по ръката. Малък перверзник. Той се намръщи разочаровано.

— За пари ли беше дошла? — попита Прайс така надменно, че и пъкълът не би разтопил студеното му самодоволство. Махна с ръка на блондина да напусне.

Преглътнах, неспособна да го погледна в очите — на теория де — и кимнах.

Той се протегна и свали очилата ми.

— Да, имам неприятности. След смъртта на адвокатите, във фирмата ще има ревизия.

— О! — Той сгъна очилата и ги остави на бюрото си. — А ти си била непослушна.

— Ти... си ги убил. Ти си бил. — Без да повдигна глава, го изгледах през миглите си. На него явно му хареса.

— Разбира се, че не бях аз. Имам си хора за това.

По дяволите. Можеше ли да е още по-уклончив? Имах нужда от признание, не от мижави подхвърляници, от които би го измъкнал

всеки адвокат с минимални познания.

Опитах да се изправа, но той беше прекалено близо до мен. Погрижих се да се отъркам с рамо в ерекцията му.

— Изпратили сте хора да убият шефовете ми? Защо бихте направили подобно нещо?

Както при повечето престъпници арогантността му беше слабото му място. Хвана ме за ръка и ми помогна да стана.

— Защото мога.

Поех ужасено дъх и се опитах да се откъсна от хватката му. Престорих се, че се преструвам на самоуверена, като казах:

— Тръгвам си. — Беше признал участие в заговор. Нямаше начин да изляза жива от този офис.

— Закъде си се разбързала?

— Ако не се появя до девет тази вечер, отиваш в затвора.

Прайс хвърли око на часовника си и ме притегли към себе си, обгръщайки талията ми с ръце.

— Това ни дава цели три часа, изпълнени с наслада, да установим кои са приятелите ти.

Ставаше ми все по-лесно и по-лесно да играя ролята на уплашена. С отмятане на главата дадох сигнал на Ейнджъл. Той кимна и излезе, но Зюсман остана, сякаш циментиран на мястото си. В очите му се четеше гняв.

— В отговор на въпроса ти, да, аз убих тримата адвокати. — Той прокара пръсти по ключицата ми и ги плъзна надолу към деколтето. — Но не е нужно ти да си следващата.

Да бе, сигурно. Избутах го в гърдите някак твърде безпомощно.

Ама не, колко време им беше нужно, за да нахлуят? Ейнджъл само трябваше да подръпне вратовръзката на чичо Боб. Това щеше да е сигналят за Чибо да прати хората си. Не беше мозъчна операция да речеш.

— Мислиш, че можем да измислим нещо ли? — попитах с глас, изтънял от страха.

По някога привлекателното му лице грейна мръснишка усмивка. Лице на убиец, който продаваше деца за роби. Или по-лошо. Той уверено обхвана шията ми и наведе глава, за да се добере до устните ми. Започвах да се чудя дали не го бях подценила.

Изведнъж на бюрото на Прайс замига червена лампа. Той се изправи изненадано и бодигардът му нахлу в стаята.

— Ченгета — извика гардът и Прайс обърна смаян поглед към мен.

Можех да се направя на интересна и да изтъря нещо от сорта „Не си изпуская сапунчето“, но изражението на лицето му ме накара да си прехапя езика. Веднъж и на мен да се случи. Изглеждаше вбесен. Лицето му почервения на мига.

Преди да успее да го предупредя за внезапен скок в кръвното му налягане, той ме сграбчи за ръката достатъчно силно, че да я счупи и ме притисна с гръб към стената. Само дето се оказа, че не е стена. Озовахме се в тъмен коридор, оборудван с двустранно огледало. Можехме да виждаме директно в офиса му.

Докато аз се боричках с Прайс, спасителният екип връхлетя в стаята, тръшнаха бодигарда на земята и се заоглеждаха за мен. Аз поех дълбоко дъх, готвейки се да изкрещя, но Прайс ме помъкна по коридора и притисна силната си ръка към лицето ми не особено нежно. Пресече писъка ми, а също и достъпа на въздух. Кое то беше кофти отвсякъде. Синьото никак не ми седи добре.

Тогавя почувствах Рейес. Усетих го дори преди да го видя. Обля ме гореща вълна и го видях как се материализира пред нас. Движеща се маса от дим, гъст и осезаем. Въздухът беше наситен с гнева му, от който молекулите вода стигнаха до точката на кипене и взеха да ме бодат като иглички. Обзе ме паника. Как щях да обясня още един прекъснат гръбначен мозък?

Тъй като едва ли можех да извикам това, което си мислех — а то в общи линии беше „Назад, момче“ — съставих командата в главата си. И преди беше чел мислите ми. Може би щеше да го направи отново.

„Да не си посмял“, помислих. Много напрегнато. Опитвах се да проектирам чувствата си отвъд бариерата на гнева му, право в съзнанието му.

Сабята, която измъкна със звънтене, замръзна във въздуха. Въпреки че не можех да видя лицето му, усещах как се вира в мен изпод качулката си.

„Дори не си го помисляй, Рейес Фароу.“

Той се наведе към мен и изръмжа, но аз държах на своето. С омекнали крака и горящи дробове помислих: „Направи го и ще ти сритам задника“.

Той се отдръпна назад, явно изненадан от заканата ми, но нямах време да се тревожа за това. Нито да обмислям как изобщо бих изпълнила такава закана.

Гърченето ми в ръцете на Прайс нямаше да ми помогне. Беше време да събудя нинджата в мен. Първото, от надявах се много други движения, щеше да е да сритам нападателя си в пищялите. Добре насочен ритник може да свали дори най-якия противник. С високи токчета? По-добре беше да забравя.

Докато умът ми препускаше в обмисляне на следващия ми ход, усетих адска болка във врата си, която се плъзна надолу по гръбначния стълб, пред погледа ми избухнаха искри и около мен проехтя силно пропукване. За части от секундата се превърнах в желе. В мига, преди да изгубя съзнание окончателно, до ума ми стигна, че Прайс беше счупил врата ми. Мръсник.

Донякъде очаквах да чуя звука на тромпети, или пък ангелски хор, или дори гласа на майка ми да ме посреща от другата страна. В крайна сметка бях относително добър човек, като се теглеше чертата. Естествено, щях да поема нагоре.

Вместо това обаче чух капенето на вода, бавно и ритмично, като ударите на сърце, което едва имаше сили да продължи. Усетих миризмата на мръсотия, цимент и препарати. В устата си вкусах кръв.

Отне ми секунда да разбере, че Рейес беше наблизо. Усещах го. Силата му. Гнева му.

Отворих очи и бавно се огледах, без да помръдвам, в случай, че Бени Прайс беше наоколо. Не исках да види, че съм се събудила и да реши да завърши това, което беше започнал. Намирахме се в малък склад. Рафтове с оборудване и почистващи препарати опасваха стените. Рейес беше стъпил на един от тях, като се поклащаше на пети, досущ като хищна птица, и не че толкова напрегнато наблюдаваше вратата, колкото отказваше да погледне към мен.

Да, беше ядосан. Още обгърнат в тъмния си плащ, той беше свалил качулката и лицето му и косата му се виждаха. Плащът се беше

надиплил около него спокойно и в очакване. Точно както и оръжието му. Смъртоносното му острие беше открито. Той го държеше здраво за дръжката, а върхът беше опрян в циментовия под. Виждах го за първи път. Приличаше на сабя, само че беше много по-дълго и ръбовете бяха зловещо назъбени. Напомняше ми на две неща — на средновековен уред за мъчение и на татуировката му.

— Жива съм — изграчих, когато установих, че Прайс не беше в помещението.

— Едва — отговори той, като все така не ме поглеждаше.

Но как? Вдигнах ръка и я прокарах по гърлото си.

— Той ми счупи врата.

— Опита се да ти счупи врата.

— На мен ми се стори, че се справи доста успешно.

Най-накрая Рейес се обърна към мен. Силата на погледа му ме остави без дъх.

— Ти не си като другите хора, Дъч. Не е така просто.

А ти не си като нищо, което някога съм срещала.

Останахме втречени един в друг за дълго, докато се опитвах безуспешно да изпълня дробовете си с въздух. Бяхме прекъснати от мъжки глас.

— Кой е там?

Изправих се с мъка до полуседнало положение, за да видя, че в ъгъла седеше вързан човек с превръзка на очите. Имаше прошарена брада и гъста черна коса. Носеше расо на католически свещеник.

— Отец Федерико? — попитах.

Той застина, после кимна.

Супер!

Той беше жив. Аз бях жива. Този ден ставаше все по-хубав. Докато не усетих дулото на пистолет в слепоочието си.

Преди дори да успея да се обърна към Прайс, чух просвистяването на острие във въздуха. Оръжието падна на пода, Прайс подскочи и изви от болка.

Гадост. Татко щеше да ме убие.

Изпълзях от обсега на Прайс, после се върнах за оръжието и пак се отдръпнах. Той се гърчеше от болка. Беше се свлякъл на колене и притискаше китката си. Повечето хора с прекъснат гръбначен мозък не могат да стоят на колене. Погледнах към Рейес, но той се превърна в

тъмен дим и изчезна, преди да успея да кажа и дума. Мога да се закълна, че на лицето му имаше усмивка.

— Какво... Какво ми направи?

Добър въпрос. Какво беше направил Рейес? Както обикновено нямаше и капка кръв.

Зюсман се появи, провери състоянието на Прайс, кимна към мен в знак на одобрение и пак изчезна.

— Не мога да си движа пръстите — изхленчи Прайс. Беше доста жалка гледка. Изглежда Рейес бе скъсал сухожилията му.

С пистолета, насочен към главата му, запристъпвах назад към отец Федерико. Точно бях започнала да го развързвам, когато Ейнджъл се втурна в помещението, следван от разрошения чичо Боб. Почудих се как точно Ейнджъл го беше довел до тук.

Други двама униформени влетяха и тръшнаха Прайс по лице, а чичо Боб коленичи до мен.

— Чарли — произнесе тревожно и избърса устата ми с палец. Вероятно ми течеше кръв. — Добре ли си?

— Шегуваш ли се? — попитах, като се борех с превръзката върху очите на отец Федерико. — Напълно владеех ситуацията.

После настъпи един странен момент. Нещо като връщане към реалността. Чичо Боб взе пистолета от ръцете ми и ми помогна с превръзката на отец Федерико. Благодарността и облекчението, изписани по лицето му, ме трогнаха дълбоко. Изражението на чичо Боб, когато ме погледна, бе изпълнено с толкова мекота и загриженост, че се хвърлих в прегръдките му и останах там толкова дълго, колкото посмях. Чувствах се като в рая само дето ги нямаше светлините и музиката.

Сигурно беше от радост. Задето бях жива. Защото бяхме намерили отец Федерико и бяхме заловили Прайс. Но докато се гуших в топлите обятия на чичо, едва успях да преборя сълзите. Не беше момент за сълзи. Понякога бях такава момиче.

Някой сложи ръка на рамото ми. Беше Гарет.

— Сега мога ли да отида да гледам стриптийзьорките?

Хвърлих поглед над рамото на чичо към ухиления Ейнджъл. И него бих прегърнала, но на хората им изглеждаше странно, когато прегръщах въздуха.

— Дръпна ми вратовръзката — отговори чичо Боб на въпроса ми как ме бяха открили.

— Ейнджъл ти е дръпнал вратовръзката?

— Доведе ме право при теб.

Седяхме в конферентната зала на управлението и гледахме записа с признанието на Прайс. Беше неописуемо късно и вече го бяхме превъртели около седем хиляди пъти. Мисля, че Гарет го правеше заради кадрите с моите момичета. Явно се харесваха.

— Трябва да призная, Дейвидсън, впечатлен съм — заяви той с очи, залепени за екрана. — Това изисква яки топки.

— Моля те — изсумтях аз. — Изисква яйчници. От които аз притежавам два броя.

Той се обърна към мен с развеселено лице.

— Някога споменавал ли съм, че съм дипломиран гинеколог? Ако яйчниците ти имат нужда от каквото и да било...

Направих гримаса, изправих се и изкуцуках с боси крака до вратата. Прикривах умело, че Прайс всъщност беше счупил врата ми, но не можех да скрия факта, че си бях навехнала глезена на път за вана. Проклети токчета. Сега умирах от болки и във врата, и в глезена.

Междувременно Барбър и Елизабет се отбиха да кажат, че са открили отец Федерико в болницата. Останаха мъничко разочаровани, когато им казаха, че е там, защото ние го бяхме отвели. Състоянието му не беше добро, но щеше да оживее.

В крайна сметка денят се оказа успешен. Имахме флашката, видеозаписа и показанията на отец Федерико. Много вероятно беше Бени Прайс да прекара остатъка от живота си в затвора. Или поне сериозна част от него. Разбира се, щеше да му се наложи да се научи да ползва лявата си ръка, помислих и се подсмихвах.

Всички заслуги щяха да се припишат на чичо Боб, но така си беше редно. Това, че аз бях частен детектив, помагаше. Не му се налагаше да обяснява какво правя на местопрестъплението или какъв точно вид консултант бях. Като чуеха, че съм частен детектив, хората спираха да задават въпроси.

— Така и не ми каза имената им — обади се Гарет.

Обърнах се към него и повдигнах въпросително вежди.

На лицето му цъфна дяволита усмивка.

— Запозна ме с Опасност и Уил Робинсън, но пропусна да представиш другите две сладурчета — каза с поглед, вперен в долната част на тяло...

— Хубаво — въздъгнах нетърпеливо. — Но няма да се подиграваш на имената им. Много са чувствителни.

Той вдигна длани във въздуха.

— За нищо на света.

Смръщих се предупредително и посочих към областта на левия си яйчник.

— Това е „Озари ме“. — И после към десния. — Това е Скоти.

Гарет зарови лице в шепите си. Да не беше питал.

— Почакай ме — извика чичо Боб. Беше предложил да ме закара до вкъщи, тъй като към крака ми беше привързана торбичка с лед.

— Добре се справи, Дейвидсън — каза един от полицаите, докато излизах. Останалите присъстващи се заусмихваха и закимаха в знак на одобрение. Това беше начинът им да кажат поздравления. След като бях прекарала години под враждебните им погледи и хапливи забележки, това беше малко смущаващо.

— Утре ще си получиш джипа — заяви Гарет, който ни последва до вратата. Помогна ми да се кача в колата на Чибо и се увери, че съм затегнала колана си, преди да затвори. — Добра работа — произнесе с устни, когато потегляхме. Започвах да ме побиват тръпки.

Почувствах се хиляда пъти по-добре, когато се озовах обратно в апартамента си. Не бях осъзнала колко уморена съм всъщност. Чичо Боб ми помогна да вляза и изчака да се преоблека в пижамата си, за да провери състоянието на глезена ми още веднъж.

Адвокатите ме последваха в спалнята, след като се преоблякох.

— Справихме се — каза Елизабет и вълнение озари лицето ѝ.

— Да, справихме се. — Пристъпих към нея за безплатна прегръдка.

— Сега какво? — попита Барбър.

Погледнах го почти с тъга.

— Време е да преминете.

Елизабет се приближи към него.

— Ако някога имаш път, моят гроб е първият вдясно в новата част.

Той се подсмихна.

— Аз съм от другата страна. Погребението ми беше... хубаво.

— Моето също.

— Може и да греша — казах, като се опитвах да не се разсмея, — затова не идвайте после да ме преследвате, но съм почти сигурна, че ще се виждате там, където отивате. Имам сериозни причини да смятам, че приятелите и обичаните хора остават близо един до други.

— Странно е — заяви Елизабет. — Чувствам се, сякаш вече искам да тръгна. Все едно нямам друг избор.

— И аз изпитвам същото — каза Барбър и хвана ръката ѝ сякаш за опора.

— Привличането е силно — обясних. — Защо мислите няма повече като вас тук? Топло и запленяващо е. И там ви е мястото.

Те се спогледаха, усмигнаха се и без да кажат нито дума повече, отпътуваха.

От моя гледна точка, преминаването е като да виждам как хората изчезват. Почувствах как се просмукаха през мен. Усетих емоциите им. Страхове им. Надеждите и мечтите им. Но също така и омразата, неприязънта, завистта. Но най-силно от всичко почувствах безграничната обич. С всяко преминаване надеждата ми за човешката раса растеше.

Елизабет беше оставила всичко, което бе притежавала, на племенниците си, а преди няколко години Барбър си беше направил застраховка живот. Майка му щеше да е богата жена.

Бях сигурна, че би предпочела сина си жив, но това беше поне малка утеха. Той ѝ беше написал писмо, както бяха направили Елизабет и Зюсман, само че не чак толкова... емоционално. Бях убедена, че майка му се е зарадвала.

Обърнах се към Зюсман и попитах:

— Ами ти?

Той се взираше през прозореца. Наведе глава.

— Не мога да си тръгна.

— Патрик, те ще се справят.

— Знам, ще го направя, просто не сега.

Изчезна, преди да успея да кажа каквото и да било.

— Здравей, сладурче.

Обърнах се към леля Лириан и едва не изкрещях, като видях кой я придружава. Вместо това се усилих да се усмигна.

— Здравейте, лельо Лил, господин Хабършам.

Господин Хабършам беше мъртвецът от 2Б, заради когото бях изобретила трансценденталния спрей срещу вредители.

Бяха опиянени и весели и леко ми се повдигна.

Но леля Лилиан имаше такова сладко изражение на сбръчканото си лице.

— Отиваме до ресторант „Маргарита“ да помиришем омарите, после ще се наслаждаваме на залеза, а междувременно ще правим пламенен животински секс.

К-какво? Дори и в мислите си взех да заеквам. Не можех да повярвам на ушите си. В „Маргарита“ сервираха ли изобщо омари?

— Добре, лельо Лил, забавлявайте се.

Добре, признавам, че мисълта тези двамата да правят пламенен животински секс, ме шокира. Особено като се имаше предвид, че леля ми няма зъби, а и температурата им бе под точката на замръзване. Колко пламенен можеше да бъде?

Изкуцуках обратно до дневната, като се чудех дали трябваше да уведомя Чибо за намеренията на пралея му, но реших да не го правя.

— Още не мога да го повярвам — поклати той глава и свали превръзката от глезена ми. — Оцеля след побоя на онзи пиан изверг, след падане от три метра и след не един, а два опита за убийство и накрая пострада от чифт обувки с високи токове. Винаги съм знаел, че са опасни.

— И генетичната склонност към душевно заболяване е опасна, ама си трая, не се оплаквам.

Той се засмя и метна бинта на дивана ми, купен от вехтошарски магазин.

— Подуването е спаднало значително. Това е невероятно.

Подуването наистина беше спаднало. Може би Рейес беше прав. Травмите ми се лекуваха далеч по-бързо, отколкото на хората около мен. А и не се давах никак лесно.

— Няма нужда от нова превръзка. Много по-добре съм.

— Добре, ще тръгвам. Но имаше нещо, което исках да ти кажа — каза той и се запъти към вратата. — А, да, свързах се с познатата си съдийка. Заела се е с твоето възражение.

Облекчение изпълни всяка моя клетка. Сега трябваше да измисля как да спра щата за постоянно, в случай, че Рейес не излезеше от

комата.

— Новините от отец Федерико са, че ще се възстанови и ти изпраща огромни благодарности. Теди е при него. Би искал да те види, когато имаш възможност да се отбиеш. — Той отново пое към вратата, после спря и се почеса по главата. — Утре сутрин ще започнат процедурата по освобождаването на Марк Уиър. — Пак тръгна да излиза и отново спря. Опитах да не се разсмея. Така никога нямаше да си стигне до вкъщи.

— О — рече. Извади бележника си и го разлисти. — Изглежда нападателят, който се опита да те вкара в гроба вчера, онзи Зики Хършил, е бил на път да стане масов убиец. Не си първата, която е нападнал. Слава богу, че ти сложи край на това.

Дъхът спря в гърдите ми, дробовете ми сякаш се парализираха и усетих бодежи по гръбнака си.

— Ти... за какво говориш?

— Следобед са повикали полиция в дома му. Открихме съпругата му в спалнята, потънала в локва кръв.

В стаята сякаш изведнъж се стъмни и светът пропадна под краката ми.

— Един от най-лошите случаи на домашно насилие, които съм виждал.

Борех се с гравитацията и шока, изпаднала в жалко, паническо отрицание. Но реалността напираше и ме фрасна като с чук.

— Това е невъзможно.

— Кое? — Чичо Боб ме погледна и направи крачка към мен.

— За жената на Хършил. Няма начин да е била тя.

— Ти познаваше ли я?

— Аз... донякъде.

Нямаше начин да е мъртва. Лично я бях оставила на летището. Веднага след това се срещнах с Хършил в бара. Просто нямаше начин да е тя.

— Чарли. — Строгостта в тона на чичо Боб ме накара да му обърна внимание. — Ти познаваше ли я? Има ли нещо, което трябва да знам по този случай?

— Грещиш, не може да е била съпругата му. Сигурно е била друга.

Чичо Боб въздъхна. Да разпознава отрицанието и да се бори с него беше част от всекидневната му работа.

— Госпожа Хършил е, миличка. Леля й се разтревожила, че не я е чувала и долетяла от Мексико. Тя идентифицира трупа днес следобед.

Отпуснах се на канапето, свих се в черупката си и оставих забравата да ме завладее. Нямах представа кога си е тръгнал чичо Боб. Не знаех дали съм будна или заспала. Нямах спомен кога съм се свлякла на пода и съм се сгушила в одеялото, което държах сгънато в ъгъла. Нито пък имах спомен в кой точно момент се бях превърнала в пълната некадърница, в който образ бях печално известна днес.

ГЛАВА 20

*„Не се бъркай в делата на драконите,
защото си вкусно и хрупкаво месце, особено
гарнирано с кетчуп.“*

Стикер върху броня
на кола

Не, това беше лъжа. Знаех точния момент, когато започна дългата ми и зрелищна кариера на пълна некадърница, на която не би трябвало да позволяват да върви и да дъвче дъвка едновременно, какво ли остава да се движи на свобода из Албукърки. Имах навика да оставям след себе си смърт и разрушение още от деня на раждането си. Дори собствената ми майка не бе имунизирана срещу отровата ми. Аз бях причината тя да умре. Всеки живот, до който се докоснех, съсипвах необратимо.

Мащехата ми го знаеше. Опита се да ме предупреди. Но аз не я послушах.

Бяхме в парка — мащехата ми Дениз, Джема и аз. Госпожа Джонсън също беше там, както всеки ден в продължение на два месеца. Взираше се между дърветата с надежда да зърне изчезналата си дъщеря. Носеше вечния си сив пуловер, завързан плътно около раменете ѝ, сякаш се боеше, че ако се свлече, душата ѝ ще излети и тя няма да успее да я улови. Кестенявата ѝ коса бе прибрана в небрежен кок, от който във всяка посока висяха кичури. Дениз, в един от пристъпите си на алтруизъм, приседна до нея и се опита да поведе разговор, но почти без резултат.

Дениз ме беше предупредила да не говоря за мъртъвците пред хора. Казваше, че въображението ми притеснява околните и на няколко пъти се беше опитала да уговори татко да ме прати на психиатрично лечение. Но по това време татко беше започнал да вярва в способностите ми.

И така, не беше да не съм предупредена, че не бива да говоря за това. Но госпожа Джонсън беше толкова тъжна. Тъгата се бе пропила в очите ѝ и тя постепенно посивяваше като пуловера си. Просто реших, че тя би искала да знае.

Изтичах до нея с широка усмивка на лицето си. Та нали щях да ѝ съобщя най-добрата новина, която бе получавала от дълго време насам. Подръпнах пуловера ѝ, посочих към поляната, където дъщеря ѝ си играеше и казах:

— Ето я, госпожо Джонсън. Бианка е точно ей там. Маха ви. Здравей, Бианка!

Когато размахах ръка, госпожа Джонсън ахна и скочи на крака. Ръцете ѝ се стрелнаха към гърлото ѝ и тя трескаво затърси дъщеря си.

— Бианка! — изкрещя тя, като хукна напред и взе да се препъва през парка. Щях да я заведа до мястото, където играеше Бианка, но Дениз ме хвана здраво със замръзнало от ужас лице, докато госпожа Джонсън тичаше през поляната и викаше името на дъщеря си. Изкрещя на едно момченце да звъни в полицията и хукна в гората.

Дениз беше в шок, когато пристигна полицията. Татко също се беше отзовал на повикването. Откриха госпожа Джонсън и я доведоха, за да се разбере какво става. Но татко вече знаеше. Главата му беше сведена и чувството, което излъчваше, смуцаващо напомняше срам. В един момент всички се развикаха насреща ми. Виждах само крака, размахани пръсти и усти, които крещяха името ми. Как съм могла? Къде ми бил умът? Не съм ли разбирала какво преживява госпожа Джонсън?

Дениз, застанала най-отпред, викаше, цяла се тресеше и проклинаше деня, в който ми станала мащеха. Ноктите ѝ се забиха в ръцете ми, когато ме разтърси, за да ѝ обърна внимание, а огорчението по лицето ѝ беше неописуемо.

Чувствах се толкова объркана, наранена и предадена, че се затворих в себе си.

— Но, мамо — прошепнах през сълзи, които не трогваха никого от околните, най-малко мащехата ми, — тя е тук, ето я.

Тя ме зашлеви, преди да съм успяла да зърна движението на ръката ѝ. Отначало не изпитах болка, само тласък и после за миг ми причерня, когато съзнанието ми интерпретира резкия звук от шамара, който мащехата ми залепи през лицето. После дойдох на себе си, нос в

нос с Дениз, чиято уста се кривеше гневно. Почти не можех да я видя през сълзите, замъглили зрението ми. Огледах се наоколо и видях навсякъде около мен размазани гневни лица.

И ето че се появи Големия злодей, Рейес, чийто гняв бе мощен от този на всички останали. Само че той не беше ядосан на мен. Ако го бях оставила, щеше да разполови мащехата ми. Знаех го, както и че слънцето ще продължава да изгрява. Умолявах го полугласно да не я наранява. Опитах се да го накарам да разбере, че случилото се е по моя вина. Че заслужавах гнева на хората около мен. Дениз ме беше предупредила да не говоря за онези, другите. Но аз не я бях послушала. Той се поколеба. После, с разтърсващ земята звук изчезна, като остави подире си същността си, мириса си на природни стихии и наситен, екзотичен вкус.

Тогавя баща ми излезе напред и хвана Дениз за раменете. Тя се разтърсваше от ридания, докато той я водеше към полицейската кола. Ченгетата ме разпитваха дълго, но аз отказах да говоря повече за това. Без да разбирам къде съм сбъркала, затворих уста и не отроних нито дума. И никога повече не нарекох Дениз „мамо“.

Беше суров урок и никога не го забравих.

Две седмици по-късно се измъкнах крадешком и отидох сама в парка. Седнах на пейка и гледах как Бианка си играе. Тя ми направи знак да отида при нея, но аз все още бях твърде тъжна.

— Моля те, кажи ми — чух зад гърба си гласа на госпожа Джонсън, — Бианка още ли е там?

Стресната скочих от пейката и я загледах с тревога. Тя гледаше към мястото, където Бианка си играеше в домашно скован пясъчник, близо до гората.

— Не, госпожо Джонсън — отвърнах притеснено, — нищо не видях.

— Моля те — промълви тя. — Моля те, кажи ми. — По лицето ѝ се стичаха сълзи.

— Не мога. — От гърлото ми не излизаше глас, а уплашен шепот. — Ще си имам неприятности.

— Шарлот, миличка, само искам да знам дали е щастлива — зададено пророни тя и коленичи до мен.

Хукнах и се скрих зад един контейнер за смет, а госпожа Джонсън се отпусна на пейката и заплака. Бианка се появи до нея и

погали с малката си ръчица косата ѝ.

Знаех вече, че не бива да казвам нищо, наясно бях с последствията, но все пак го направих. Промъкнах се към пейката и скрита зад храстите подвикнах:

— Тя е щастлива, госпожо Джонсън.

Жената се обърна и се опита да ме види между листата.

— Чарли?

— Не, името ми е капитан Кърк. — Не се проявих като най-находчивото същество на планетата. — Бианка ме помоли да ви кажа да не забравяте да храните Родни. Съжалява, че е счупил чаша от чаения сервиз на майка ви. Надявала се Родни да има по-добри обноси при хранене.

Госпожа Джонсън притисна уста с ръцете си. Изправи се и заобиколи пейката, но аз в никой случай нямаше да се дам отново да ме шамаросат. Хукнах към къщи, като се заклех никога вече да не говоря за мъртъвците. Но тя ме гонеше. Настигна ме и ме вдигна от земята като орел, грабнал плячката си от езеро.

Мислех си да се разпищя, но госпожа Джонсън ме прегърна и притисна до себе си. Държа ме така много дълго време. Ридания разтърсваха тялото ѝ и двете се свлякохме на земята. Бианка застана до нас усмихната, отново погали косата на майка си и се приближи до мен. Разбрах, че беше казала на майка си всичко, което искаше — явно ставаше дума за много важна чаша — и вече беше готова да си иде. Когато премина през мен, ми замириса на ароматизирани лепенки за рани и на царевичен чипс.

Госпожа Джонсън продължи да ме полюлява в прегръдките си, докато баща ми не се появи с патрулна кола. Тогава тя спря и ме погледна.

— Къде е Бианка, миличко? Каза ли ти?

Сведох глава. Не исках да говоря, но тя толкова искаше да знае.

— До вятърната мелница отвъд дърветата е. Търсили са я на погрешно място.

Тя поплака още малко, после обсъди случилото се с баща ми, докато аз наблюдавах Големия злодей в далечината. Черната му мантия се издуваше като корабно платно на вятъра и се разгръщаше на площ, обхващаща три масивни дървета. Бе великолепен и беше единственото, от което искрено съм се плашила през целия си живот. Изчезна пред

очите ми, когато госпожа Джонсън дойде да ме прегърне отново. Същия следобед откриха трупа на Бианка. На следващия ден получих голям грозд балони и ново велосипедче, но Дениз не ми позволи да ги задържа. И все пак всяка година на рождения ден на Бианка получавах грозд ярки балони и картичка с надпис „Благодаря“.

Това преживяване ме научи на две неща: че повечето хора никога няма да повярват в способностите ми, дори най-близките ми; и че повечето хора никога няма да разберат отчайващата необходимост на живите да узнаят истината за съдбата на обичаните си покойници.

Без значение как се обърнаха нещата, в този ден бях причинила много болка. И още много оттогава насам. Трябваше да се уверя, че Роузи Хършил се е качила на онзи самолет. Трябваше да я придружа до пропуската и да пробутам двайсетачка на някого от персонала, за да се погрижи тя да замине. Зики не би я открил преди излитането на самолета. Той беше с мен тогава. Нима бе размислила? Със сигурност не. Беше като дете в магазин за бонбони, въодушевена от новия живот, който я очакваше. Тежкото бреме да живее под постоянна заплаха се бе вдигнало от раменете ѝ. Не, тя не беше размислила. И вместо да защитавам клиентката си, аз си играех на „Ти гониш“ с онова долно нищожество мъжа ѝ.

Тя ми беше поверила живота си. И аз отново бях подвела някого по най-жестокия начин.

Усетих, че Ейнджъл е в стаята и хвърлих поглед през притворени очи. Той беше свел глава и от време на време очите му се стрелваха вдясно от мен, където седеше Рейес. Тогава осъзнах, че и той е край мен и седи търпеливо, без да ме докосва, без да изисква вниманието ми. От него се излъчваше топлина като от пясъчна дюна.

Ейнджъл не искаше да се приближи, боеше се от Рейес. Започвах да разбирам по-особената същност на Рейес. Той плашеше дори и мъртъвците.

Сгуших се и зарових лице в одеялото.

— Можеше да ми кажеш — промърморих към Ейнджъл.

— Знаех, че ще се разстроиш.

— И затова изчезна за два дни.

Почти усетих как той сви рамене.

— Очаквах да продължаваш да си мислиш, че е заминала. Че никой няма да я открие.

— На пода на спалнята, в локва от собствената ѝ кръв?

— Да, това не го бях измислил как ще стане.

— Исках тя да бъде щастлива — опитах се да обясня. — Имах план как всичко да се подреди. Щеше да отвори хотел, да опознае отново леля си и да бъде по-щастлива от всякога.

— Тя и сега е по-щастлива от всякога. Просто не както ти го искаше. Ако знаеше какво е тук, нямаше да бъдеш толкова тъжна.

Въздъгнах. Кой знае защо това знание не ми помагаше.

— Как се случи?

— Тя направи всичко както ти ѝ поръча — отвърна той. — Остави вечерята да къкри на печката. Остави чантата си с портфейла на нощното шкафче. Остави и палтото и обувките в антрето си. Той никога не би заподозрял, че е избягала, би помислил, че ѝ се е случило нещо.

— Кое обърка нещата тогава?

— Одеядцето на бебето ѝ.

В главата ми нещо зазвънтя. Ейнджъл белеше боята на барплота, като се стараше да не поглежда към Рейес.

— Върна се за одеядцето на бебето си — обясни той.

— Тя нямаше бебе — промълвих объркана.

— Щеше да има, ако мръсникът не я беше ритнал в корема.

Отново зарових глава и се опитвах да спра парещите сълзи.

— Сама го беше оплела. Жълто, защото не знаела дали ще е момче или момиче. Изгубила бебето вечерта, когато събрала кураж да му каже, че е бременна.

Стиснах клепачи, за да спра най-безполезните сълзи, които съм проливала. Одеядлото ги попи и аз от сърце си пожелах да погълне и мен и после да изплюе нагарчащите кокали. Защо изобщо бях на Земята? За да се правя на глупачка и да позоря семейството си? За да вредя на хора, които дори не познавах?

— Но Зики Хършил беше в ареста — казах аз, неспособна напълно да разбере случилото си.

— Излязъл под гаранция още на първата минута. Братовчед му предлага суми за гаранция с лихва.

Знаех това, но не очаквах тя да се върне.

— Хършил я спипал точно когато за втори път напускала къщата. По погледа ѝ разбрал какво върши тя. — Ейнджъл прехапа долната си

устна и после продължи: — След като... направил каквото направил, намерил визитката ти в джоба ѝ и събрал две и две.

Мълчанието се проточи, докато аз се опитвах да си изясня своята роля на Земята. Очевидно подхождах погрешно към работата си като жътвар на души. Може би това беше проблемът, може би към нея нямаше подход. Може би просто трябваше да си живея живота, без да се опитвам да решавам проблемите на хората и да им помагам, били те живи или други.

— Вината не е твоя, да знаеш — обади се след малко Ейнджъл.

— Да — промълвих аз, с глас, отслабнал от умората и депресията, — точно така. Сигурно Роузи сама си е крива. Нея ще обвиняваме.

— Не исках да кажа това. Познавам те каква си. Поемаш всичко на раменете си като онзи, дето крепи света, а не бива така. Не си мускулеста като него.

— Защо си мислиш, че съм тук? — попитах го. Ейнджъл. Тринайсетгодишен мъртъв член на банда.

— Ами сигурно защото така трябва.

— Да сея хаос и нещастие сред масите — отвърнах. — Пфу!

— Само ако знаеше... — Бегла усмивка заигра в ъгълчетата на устата му.

Рейес се размърда до мен и Ейнджъл стрелна бърз поглед към него.

— Защо според теб той е тук?

След кратък размисъл Ейнджъл отговори:

— Да сея хаос и нещастие сред масите.

Не добави „Пфу!“ и аз разбрах, че е сериозен.

Погледнах Рейес. Той се взираше в Ейнджъл, сякаш му отправяше предупреждение.

— Изчезвам — съобщи Ейнджъл. — Майка ми има час за фризьор. Искам да гледам как ѝ правят косата.

Не беше най-тъпото извинение, което ми беше поднасял, но почти.

— Другия път ще ми кажеш ли? — попитах го.

— Ще видим — и ми намигна, свалячът неден. После си отиде.

— Ти как мислиш, защо съм тук? — попитах Рейес, който седеше до мен. Не ми отговори. Естествено. — Ти ми спаси живота.

Отново. Възнамеряваш ли да се събудиш скоро? Не знам колко дълго мога да отбивам щата.

Пулсът ми се бе ускорил в мига, когато разбрах, че е тук. Сега, когато бяхме сами, запрепуска със свръхсветлинна скорост, без да го е грижа, че може да се блъсне в звезда. Енергията на Рейес беше осезаема и наелектризираше тялото ми. Не беше помръднал, а аз го усещах навсякъде.

Като се опитвах да удържа разума си, ако не у мен, то поне наблизо, го попитах:

— Какво си ти, Рейес Фароу?

Без да каже нито дума, той се пресегна и дръпна одеялото от мен, като изложи кожата ми на горещината си. Наведох се към него и прокарах пръсти по копчинените линии и извивки на татуировката му. Беше едновременно футуристична и примитивна комбинация от преплетена решетка, завършваща с остриета като на сабята му и плавни линии, които се виеха около бицепса му и изчезваха под ръкава. Татуировката беше истинско произведение на изкуството, което се простираше върху лопатките и двете му рамена и се спускаше спираловидно по ръцете. Означаваше нещо. Нещо голямо. Нещо... важно.

И изведнъж се изгубих. Почувствах се като Алиса в Страната на чудесата и се запрепъвах сред криволиците, уплашена, че няма да намеря изход. Беше карта на вход. Бях я виждала в друг живот и не я свързвах с приятни спомени. Усещах я като един вид предупреждение. Поличба.

Изведнъж се сетих. Представляваше подобните на лабиринт механизми на ключалка, която отваряше царство на опустошителен мрак.

Беше ключът към входа на ада.

Силният шок ме върна към настоящето. Сякаш се давех, изскочих на повърхността задъхана и жадно напълних дробовете си с въздух. Обърнах се към Рейес, изгледах го ужасено и бавно, много бавно се дръпнах по-далеч от него.

Но той знаеше. Бях се досетила какъв е и той го знаеше. В погледа му просветна разбиране и той ме сграбчи със стремително като на кобра движение. Опитах се да се изтръгна от хватката му, но той докопа глезена ми и миг след това ме бе притиснал с тялото си към

пода. Продължавах да се боря за свободата си с нокти и зъби. Само че той беше твърде силен и твърде бърз. Движеше се като вятъра и потушаваше всеки мой опит за бягство.

Насилих се да се успокоя, да забавя галопиращото си сърце. Беше притиснал ръцете ми, вдигнати над главата, тялото му, стройно и твърдо, действаше като преграда, ако решах да променя намеренията си. Лежах, останала без дъх под тежестта му и го гледах враждебно с ум, препускащ в сто различни посоки. Странно, тревожно чувство пробяга по лицето му. Нима беше... срам?

— Аз не съм той — изрече през стиснати зъби, неспособен да срещне погледа ми.

Лъжеше. Нямах друго обяснение.

— Кой друг е белязан с това? — попитах, като с все сила се опитвах да прозвуча отвратена, а не наранена и предадена, както и напълно зашеметена. Повдигнах глава и лицата ни се озоваха само на сантиметри разстояние. Той миришеше на гръмотевична буря, която вещае дъжд. Беше горещ, както обикновено, почти парещ кожата ми. И задъхан като мен. Това би трябвало да ме утеши донякъде, но не се получи. — Кой друг в този или отвъдния свят?

Когато не отговори, отново се опитах да изпълзя изпод него.

— Спри — проговори той с дрезгав глас, пропит с болка. Стисна китките ми още по-силно. — Аз не съм той.

Отпуснах глава и затворих очите си. Той се размърда върху мен, но не отслаби хватката.

— Кой друг в този или отвъдния свят е белязан с това? — повторих въпроса си. Погледнах го обвинително. — Със знака на звяра. Кой друг има ключа към ада, дамгосан на тялото си? Ако не той, кой тогава?

Той наклони глава към рамото си, сякаш искаше да скрие лицето си. Дълбока въздишка пробяга по бузата ми. Когато заговори, гласът му бе изпълнен с толкова срам и негодувание, че едва се удържах да не трепна. Ала думите му ме оставиха без дъх.

— Неговият син. — Погледна ме изпитателно, като се мъчеше да прецени дали съм му повярвала. — Аз съм неговият син.

Прониза ме мощна вълна на шок. Онова, което той казваше, беше невъзможно.

— Крия се от него от векове и чаках ти да бъдеш изпратена, да се родиш на Земята. Господ Бог не праща често жътвари и всеки път преди теб преживявах огромно разочарование и чувство на загуба.

Ресниците ми затрептяха в объркване. Откъде можеше да знае такива неща? Но друг въпрос беше може би по-важен.

— Защо беше разочарован?

Той извърна лице, преди да отговори, сякаш му беше неловко.

— Защо Земята търси топлината на Слънцето?

Смръщих вежди неразбиращо.

— Защо гората дири прегръдката на дъжда?

Поклатих глава, но той продължи:

— Когато разбрах, че ще изпрати теб, избрах семейство и също се родих на Земята. За да чакам. Да наблюдавам.

След миг попитах възмутено:

— И ти избра Ърл Уокър?

Ъгълчето на устата му се повдигна в лека усмивка и погледът му обходи лицето ми.

— Не — отвърна с трескава страст, сякаш омагьосан. — Един човек ме отвлеche от рожденото ми семейство, поддържа ме известно време и после ме продаде на Ърл Уокър. Със съзнанието, че няма да имам спомен за миналото си, докато съм човек, се отказах от всичко, за да бъда с теб. Открих кой съм... кой съм бил, чак след като години бях лежал в затвора. Малко по малко произходът ми се върна под форма на откъслечни сънища и накъсани спомени, като пъзел, за чието подреждане са нужни десетилетия.

— Не помнеше ли кой си, когато се роди?

Той отпусна китката ми, но само едва-едва.

— Не. Но бях направил проучването си добре. Трябваше да израсна щастлив, да ходя в едно и също училище с теб. Знаех, че няма да имам контрол над съдбата си, щом стана човек, но бях готов да поема този риск.

— Но ти си негов син — промълвих, като с все сила се стараех да го мразя. — Синът на Сатаната. В буквалния смисъл.

— А ти си заварената дъщеря на Дениз Дейвидсън.

Уха. Това беше малко грубичко, но отвърнах:

— Добре, приемам аргумента ти.

— Не сме ли всички продукт на света, в който сме родени, също толкова, ако не и повече, колкото на родителите, на които сме дадени?

Бях се наслушала в колежа за спора кое от двете има по-голямо влияние, но в случая беше малко трудно да се намери оправдание.

— Сатаната е просто толкова... И аз не знам... зъл.

— Ти мислиш, че и аз съм зъл.

— Крушата не пада по-далеч от дървото — изрецитирах вместо обяснение.

Той прехвърли тежестта си настрани. Движението раздвижи океана от емоции, който още се простираше в мен и аз трябваше да се боря с желанието да обхвана кръста му с крака и да изпадна в забрава.

— Изглеждам ли ти зъл? — попита той с плътен глас, който галеше като кадифе. Зает беше да гледа пулсиращата вена на шията ми и да я опипва с пръсти, сякаш човешкият живот го очароваше.

— Имаш склонност да прекъсваш гръбначен мозък.

— Само заради теб.

Смуцаващо, но по странен начин романтично.

— И си в затвора за убийството на Ърл Уокър.

Ръката му се смъкна по-надолу и мимоходом помилва Уил Робинсън, преди да намери ръба на пуловера ми. После отново се вдигна нагоре по голата ми кожа и изпрати вълнички на наслада към най-интимните кътчета на анатомията ми.

— Това е проблем.

— Ти ли го извърши?

— Можеш да попиташ Ърл Уокър, като го открия.

Без съмнение той беше отишъл право в пъкъла.

— Можеш ли да се върнеш в ада и да го намериш? Ти нали се криеш?

Ръката му се вдигна още нагоре, обхвана Уил и погали с връхчетата на пръстите втвърдения ѝ център. Сподавих въздишка на екстаз.

— Той не е в ада.

Изненадана казах:

— Със сигурност не е поел в другата посока.

— Не е — отвърна той, преди да наведе глава и устата му да открие същата онази пулсираща вена и да я обсипе с леки горещи целувки.

— Значи още е на Земята? — Опитвах се с всичка сила да се съсредоточа, но Рейес явно беше категорично против това.

Усетих усмивката му върху кожата си.

— Да.

— Значи се криеш от баща си? — попитах задъхана.

— Ърл Уокър?

— Не, от другия. — Имах толкова много въпроси. Искях да знам всичко за него. За живота му. За съществуването му преди това.

— Криех се — каза той и ухапа леко ухото ми. Тръпки се спуснаха по гръбнака ми.

— В минало време? — попитах, като се опитвах да се абстрахирам от сладостните спазми на тялото си.

— Да, в минало време.

— Можеш ли да ми обясниш?

— Щом искаш. Но аз предпочитам да правя това.

Ръката му се пъкна в долнището на пижамата ми, плъзна се в гащичките ми и откри едно чудесно местенце, с което да си играе. Потръпнах видимо, когато пръстите му минаха по копринените гънки. А после влязоха по-дълбоко и удоволствието стана още по-наситено.

Синът на Сатаната. Синът на Сатаната.

Пръстите му продължаваха да милват чувствителната плът между бедрата ми, а устата му — великолепната му, съвършена уста — се придвижи към Опасност. В дълбините на съзнанието ми изскочи мисълта, че вече съм полугола пред едно от най-властните създания на Земята. А нямах спомен да ме е събличал. Да не би да имаше и супер умения да отстранява дрехи в допълнение към онова с гръбначния мозък?

Ръцете ми вече бяха освободени от хватката му и аз зарових пръсти в косата му. Притеглих го към себе си и го целунах с целия копнеж и желание, насъбирани у мен от години. Това беше неговата целувка, специалната, която бях пазила точно за такъв случай. Задържах вкуса му върху езика си, а той наклони глава и проникна по-дълбоко в мен като придърпваше към себе си същността ми, жизнената ми сила.

За пръв път наистина го усещах, без да плувам в море от страст, толкова силна, че почти да ме праща в безсъзнание. Не че ми беше лесно, но имах малко повече контрол, умът ми беше малко по-бистър.

Той беше толкова реален. Това не беше сън. Не беше извънтелесно преживяване. Това беше Рейес Фароу, толкова материален, колкото беше възможно, предвид че лежеше в кома на един час път от тук.

Въздухът трептеше около нас като горещина, излъчваща се от пещ. Той изстена и аз му помогнах да се освободим от долнището на пижамата, като го изритах надолу. Той го взе, за миг прекъснал целувката и го запрати по господин Уонг.

После отново беше върху мен като огнено одеяло, пламъци се плъзнаха по момичешките ми места и тялото ми бе обзето от лудешко желание. Ръцете ми се бореха с дрехите му и той се издигна над мен с очи, пияни от грях. Широките му рамене, стена от твърди мускули, бяха покрити с татуировки. Те се движеха като живи и бележеха границите между рая и ада. Бяха до такава степен част от тялото му, че сякаш дишаха заедно с него. Прекарах пръсти по гърдите му, твърди като старинна стомана, после по коравия му като камък корем, който се свиваше под допира на дланите ми.

Накрая ръката ми се спусна още по-надолу към ерекцията, която пръстите ми едва обхващаха. Той остро изпусна дъх и задържа китката ми неподвижна, сякаш се бореше за контрол. Треперещ от желание се отдръпна назад, изправен на колене.

— Исках това да продължи дълго.

Аз пък го исках вътре в мен. Забравила болката в глезена се покачих върху него и стиснах челюст от желанието, лумнало в утробата ми. Той се стегна до плътността на фин мрамор, когато го плъзнах вътре, ръцете му се склучиха около мен и ме обездвижиха. Дадох му минута, като се наслаждавах на твърдостта, изпълваща ме докрай. Дори и напълно неподвижна, бях на ръба на оргазъм и далечното усещане се приближаваше с всеки дъх. Борех се срещу бавенето му, исках да се движа, да свърша. Извих гръб и напрегнах мускулите на краката си, но без резултат. Той ме държеше в непоклатима прегръдка.

После с гърлено стенание ме положи да легна и влезе по-дълбоко в мен с продължителен тласък. Поех голяма глътка въздух в дробовете си, задържах я, когато той се дръпна назад и проникна отново с агонизиращо бавни и влудяващо премерени движения. Измъчва ме в продължение на няколко дълги минути, като спираше точно когато бях на ръба, дръпваше се назад, а аз се вкопчвах в мускулестите му

хълбоци и исках още. Започна бавно да ускорява ритъма, като ме подмамваше все по-близо към пъкления огън, пламнал в утробата ми, докато оргазмът не експлодира в мен. Заля ме цяла с продължително бликване на адреналин, докато всяка молекула от тялото ми запулсира. Отметнах глава назад и се понесох на вълната, като потръпвах от мощта ѝ.

Той свърши мигове след мен и втори оргазъм избухна и плъзна по вените ми. Но този беше различен. Беше още по-наситен. По-съществен.

В главата ми изригнаха една след друга нажежени до бяло звезди. Оформяха се галактики и видях раждането на вселената. Планети се събираха от разпилян материал под влияние на гравитация, която свързваше елементите по свой каприз. Газове и късове лед ставаха орбитиращи сфери — ярки на фона на черната вечност, а други пронизваха небето с невъзможна скорост.

Видях как се създава Земята и как се оформя магнитосферата ѝ, като осигуряваше на яркото синьо кълбо щит от небето, за да се поддържа живота на него. Видях маса от суша да се разделя на части, видях издигането на ангелите и падението на неколцина. Предвождани от красиво създание, падналите се изпокриха под скали и в цепнатини из вселената, там, където течеше разтопена лава, издигаща се във вълни като земните морета.

Именно тогава, след кратката война между ангелите, бе роден Рейес. Почти идентичен с баща си, той бе създаден от топлината на супернова и изкован от земните стихии. Бързо се издигна сред околните и се превърна във велик и уважаван предводител. Властта му бе надвишавана само от баща му и той командваше милиони войници, един генерал сред крадци, дори по-красив и могъщ от баща си, с ключ към портите на ада, вписан в тялото си.

Ала гордостта на баща му не се поддаваше на смирение. Той искаше небесата. Искаше пълен контрол над всичко живо във вселената. Искаше престола на Бог.

Рейес следваше всяка заповед на баща си, наблюдаваше и изчакваше портал, за да бъде роден на Земята, пряк път към небето, изход от ада. Съвършеният следотърсач, той си проправи път през портите на подземния свят и откри порталите в най-далечни кътчета на вселената.

И тогава видях мен. Колкото и да се опитвах, не можах да видя себе си през неговите очи. Виждах само хиляди светлини, идентични по форма. Но Рейес се взря по-упорито и аз видях една, изтъкана от злато, дъщеря на слънцето, сияйна и искряща. Тя се обърна, видях го и се усмихна. И с Рейес беше свършено.

Когато се върнах със стремителен полет в настоящето, видях Рейес, повдигнат на лакът да ме наблюдава тревожно.

— Нямах намерение да виждаш това — изрече той задавено.

Все още потрепвах от оргазмите, които едва сега се уталожвах.

— Това аз ли бях? — прошепнах смаяна.

Той се отпусна до мен, за да си поеме дъх и отново ме загледа. За пръв път осъзнах, че очите му изглеждат като малки галактики с милиард искрящи звезди.

— Няма да се опиташ отново да избягаш от мен, нали?

Твърде шокирана, за да се усмихна, отвърнах:

— Нима би имало полза?

— Ако знаеше на какво си способна, би могло.

Това беше интересно изказване. Превъртях се настрани с лице към него. Очите му блестяха задоволени и успокоени.

— И на какво точно съм способна?

Той се усмихна и красивото му лице — твърде красиво, за да е човешко — омекна под погледа ми.

— Ако ти кажа, ще изгубя всякакво предимство.

— Аха — промълвих. Едно парче от пъзела вече беше на мястото си. — Типичният генерал с повече фокуси в ръкава си от професионален факир.

Той сведе лице, сякаш засрамен.

— Това беше много отдавна.

Тялото му лъщеше от дребни капчици пот редом с моето и не можех да се въздържа да не се любувам на изящните му очертания. Внезапно забелязах, че целият е покрит с белези, някои мънички, други — не чак толкова. Запитах се дали са резултат от живота му с Ърл Уокър или са от времето, когато е бил генерал в ада.

— Какво имаше предвид преди малко, като каза, че Сатаната те е търсил в минало време?

Той закръжи с пръст около пъпа ми и по тялото ми отново плъзнаха сладки тръпки.

— Имах предвид, че вече не ме търси.

— Отказа ли се? — попитах с надежда.

— Не. Намери ме.

Зяпнах от изненада и тревога.

— Но това не е ли лошо?

— Много.

Седнах, за да виждам лицето му по-добре.

— Тогава трябва да се скриеш пак. Отиди пак, където беше преди, и хубаво се скрий.

Но вече го бях изгубила. Нещо извън моя сетивен обхват бе грабнало вниманието му. Мигом скочи на крака, обвит в черната мантия с качулка. Огледах наоколо, но онова, което виждаше той, остана недостъпно за мен. Притесних се, особено с оглед на картините, на които току-що бях станала свидетел.

— Рейес — прошепнах, но преди още да съм изрекла името му, той беше пред мен и затули устата ми с ръка.

Мантията му погъделичка кожата ми и я наелектризира. С горящи очи той премина във флуидната си форма и за кратко съществувахе едновременно на две плоскости. След миг свали ръка и на нейно място постави устата си. Даде ми целувка, от която потреперих, въпреки ограждащата ме топлина.

— Помни — каза той, преди да изчезне. — Ако те намерят, ще имат достъп до всичко, което е свято. Порталите трябва да останат скрити на всяка цена.

Преглътнах мъчително, тъй като гласът му бе пропит с настойчива тъга.

— Какво значи на всяка цена? — попитах, като почти знаех отговора, преди той да ми го каже.

— Ако те открият, трябва да прекъсна жизнената ти сила, да затворя портала.

Прониза ме шок като мълния.

— Тоест?

Той притисна чело към моето и затвори очи, преди да промълви:

— Ще трябва да те убия.

Разпиля се и изчезна с последна милувка върху кожата ми и по косата ми, докато и тя отлетя. За пръв път в живота си знаех какво е заложено на карта. Вече имах отговорите, които бях търсила. И все пак

не можех да не се чувствам донякъде предадена, макар че само себе си можех да обвинявам.

Знаех си, че да въртиш любов със сина на Сатаната не е на добро.

ГЛАВА 21

„Чистата съвест обикновено е признак на слаба памет.“

Стивън Райт

— Очевидно снощи твърде много си се забавлявала.

Опитах се да отворя клепачи и едновременно да се ориентирам къде съм, но не успях нито с едното.

— Нима съм още гола на пода на дневната?

Куки подсвирна.

— Охо, ти си се забавлявала повече, отколкото си мислех. — Тя приседна на ръба на леглото, раздруса го малко, за да ме подразни и съобщи: — Направих кафе.

О, две вълшебни думички. Ресниците ми потрепнаха и се вдигнаха при благословения вид на кафето, изникнало пред лицето ми. Докарах се някак до седнало положение и поех чашата от нея.

— Донесох ти и бурито за закуска — добави тя.

— Супер. — След дълга и яка глътка попитах: — Колко е часът?

— Ето как познах, че си се забавлявала снощи — засмя се тя. — Рядко се успиваш така. Плюс, че пижамата ти се търкаляше на пода в дневната. Прибрах повечето ти неща, но долнището е в ъгъла на господин Уонг, а там не припарвам. Е, сега ли ще си кажеш всичко или после?

Свих рамене и отвърнах:

— Може и сега, но ще трябва да се удовлетвориш със съкратения вариант.

— Дадено — каза тя, като също отпи от кафето си и с очакване ме загледа над ръба на чашата.

— Открих, че съм много по-трудна за убиване от обикновен човек.

Тя се смръщи удивена.

— Открих, че Роузи Хършил така и не е напуснала страната. Съпругът ѝ я убил, преди да дойде да стреля срещу мен.

Смръщването ѝ прерасна в силна тревога.

— Открих, че Рейес е богът на секса и оргазмите.

Сега пък объркване.

— Открих също, че е син на Сатаната и ако създанията от подземния свят ме открият, ще бъде принуден да ме убие.

Обратно към тревогата.

Позамислих се и заключих:

— Ами това са накратко новините от снощи. Мислиш ли, че страдам от психоза?

Тя примигна угрижена.

— Защото в момента здравият ми разум е единственото, което имам. А, и онова бурито за закуска.

Тя отново примигна.

— Гръм и мълнии, колко е часът? — попитах, като погледнах часовника.

Тя последва погледа ми, очевидно неспособна да продума. Не можех да си представя защо. Нали държеше чашата си с кафе в ръка.

Обаче беше почти девет. Скочих от леглото, забравила, че съм без дрехи, но припомнила си за болката във врата и хукнах към банята да се облека. По план в десет трябваше да изключат животоподдържащите системи на Рейес. Ако не уважаха възражението ми...

Не можех да мисля за това сега. Чичо Боб беше задействал съдийка по въпроса. Нямаше начин да не са го уважили.

Облякох тъмен пуловер и джинси, прибрах косата си на опашка и след като изгълтах четири ибупрофена наведнъж, хукнах към офиса, където бяха всичките ми номера във връзка със случая, върху живописни цветни залепващи се листчета, грабнах ги и изхвърчах през вратата.

Куки ме пресрещна по стълбите и аз ѝ казах накъде съм тръгнала. Тя измърмори нещо за повишение на заплатата, но аз я отминах на бегом и се отправих към паркинга.

На път към Санта Фе потърсих Нийл Госет в затвора, но не беше в кабинета си. Пробвах се с клиниката, но задръстена рецепционистка отговори, че не се дава информация за пациенти по телефона. Звъннах

на чичо Боб, но той не ми вдигна. Обадох се на съдебната секретарка, при която бях подала възражението, но тя обясни, че молбата ми е отишла в съда в Санта Фе.

Започна да ме обзема паника. Ами ако не уважаха възражението? Ами ако съдията в Санта Фе го отхвърлеше?

В десет без две бях в медицинския център, където заварих проблясващи светлини и суматоха. Сърцето ми щеше да изхвъркне от тревога. Може би нещо се беше случило в центъра и щатските власти не бяха успели да свършат своето. Ако случаят беше такъв, ще трябваше да отложат убиването на Рейес Фароу за друг ден.

Тогава видях колата на чичо Боб с огънатата броня. Той пък какво правеше тук? В мига, когато хвърлих Мизъри на паркинга, вратата ми се отвори.

— Мобилният ти пак никакъв го няма — съобщи чичо Боб и ми протегна ръка.

— Сериозно? — отвърнах. С една ръка поех неговата, а с другата изрових телефона от чантата си. — Току-що ти звънях. — Вярно, бе съвсем умрял. Трябваше ми нова батерия. За предпочитане с ядрено зареждане и дванайсет години живот, която да не ми причини мозъчен тумор.

— Търсих те и в офиса по-рано — каза той, като се измъкнах от Мизъри. Беше някак странен и разсеян.

— Аз пък ти звънях на път за тук и ти не вдигна. Какво става?

Тревожни тръпки пролазиха по гърба ми. Чибо се държеше странно. Не че странното държане бе необичайно за него, но този път бе по-странно от всекидневната му странност.

Той затвори вратата ми и ме поведе през мелето от полицаи и здравни работници.

— Чичо Боб — казах на гърба му, тъй като едва го догонвах, — да не се е случило нещо с Рейес?

— Възражението не мина — каза той през рамо.

Рязко спрях на място. Пълното нежелание да приема чутото спря дъха ми. Хиляди версии се завъртяха в главата ми. Ако го бяха изключили от системите и той умреше, щеше ли да прекоси отвъд? Щеше ли да остане? Можехме ли да имаме отношения, ако той беше мъртъв? Може би като го изключеха от апаратите, той просто щеше да

се събуди. Щеше да е добре. Във всяка хипотеза се спирах на холивудски финал, като се надявах на най-невъзможния вариант.

— Чарли... — Чичо Боб спря и се обърна към мен и в гласа му имаше нотка на предупреждение, която събуди вниманието ми. — Каза ли ми всичко, което знаеш за Рейес Фароу?

Нещо ставаше. Женската ми интуиция ме гъделичкаше, да не говорим за другите ми женски неща.

— В какъв смисъл?

— Ами в смисъл... — Той се наведе към мен и снижи глас. — Ти ми каза, че той е свръхестествен. Но аз си мислех, че е нещо като теб. Не допусках, че е свръх-свръхестествен.

Единствената мисъл в главата ми беше „Боже мой!“. Защо чичо Боб ми задаваше такъв въпрос. Сигурно Рейес беше добре, щом Чибо подозираше свръх-свръхестествен феномен.

— Защо питаш?

— Чарли — с предупредителен тон изрече той и пулсът ми скочи до небето. Той хвана ръката ми над лакътя и отново ме поведе през множеството.

— Какво е станало? — попитах с трептящ от надежда глас. Рейес сигурно беше жив. Сигурно беше станало някое чудо. Защо иначе Чибо ще ми задава такъв въпрос? Защо всички тези хора ще са тук?

— Не знам, Чарли — отвърна той с глас, пропит от сарказъм. — Никой не знае, Чарли. Надявам се ти да обясниш как човек може да изчезне от лицето на земята.

— Какво? — Отново замръзнах. — За какво говориш?

Чичо Боб също се спря и се обърна към мен.

— Знаех колко важно е за теб, затова дойдох да говоря лично със съдията. Не че това помогна. Тя не можеше да оправдае понататъшното поддържане на живота на приятеля ти, тъй като очевидно е с мозъчна смърт, а струва на щата цяло състояние.

— И дойде тук заради мен?

— Да — измърмори той и с неудобство подръпна яката на ризата си. — Реших, че най-малкото, което мога да направя, е да присъствам, когато го изключват от системите. Ала когато пристигнах, тук цареше пълен хаос. Него го нямаше.

— Нямаше ли го? — изписках. Прокашлях се. — Къде е отишъл? Той се наведе към мен и изрече с остър и отчаян шепот:

— Не просто го няма, Чарли. Изчезнал е.

— Не разбирам. Избягал ли е?

— Трябва лично да видиш това.

Забързано минахме през главния вход и влязохме в малка стаичка за охраната.

— Покажи ѝ — каза той на служителя от охраната, който незабавно се подчини.

След като набра няколко команди на компютъра си, аз попитах:

— Какво е това?

— Просто го вижте — отвърна той.

На монитора тръгна запис от охранителна камера. Разпознах мястото.

— Това пред стаята на Рейес ли е?

— Просто го вижте — повтори той, загадъчен и дразнещ.

Тогава забелязах движение. Приближих глава. Вратата на Рейес беше отворена и се виждаше цялата му стая. Той се раздвижи, вдигна ръка към главата си и се огледа. Резолюцията беше толкова ниска, че беше трудно да се различат подробности, но извън всяко съмнение това беше Рейес. И беше буден. Сякаш събираше сили, той пое дълбоко дъх, за да се успокои, после се обърна към камерата и се усмихна. Той се усмихна! Палава, малко крива усмивка, която цялата ме разтопи.

Имаше засечка в записа, при която екранът замръзна и когато след част от секундата картината отново се възстанови, него го нямаше. Беше изчезнал буквално между два мига, оставил леглото си изпомачкано и празно.

— Къде е отишъл? — попитах смаяна служителя, който сви рамене.

— Надявах се ти да ни кажеш — намеси се чичо Боб.

Рейес наистина не беше от този свят, но способността да се дематериализира човешко тяло просто не съществуваше. Поне аз не знаех за такава. Разбира се, доскоро не знаех също и че Сатаната има син.

— Чичо Боб — заговорих в опит да се изплъзна от истината. — Вярно е, че не ти казах всичко.

— О, няма? — рече той и направи знак на служителя да излезе.

Изчаках го и добавих:

— Така и не ти казах всичко.

— За какво говориш? — попита той още по-озадачен от преди.

— Аз съм различна, знаеш това. Но не съм ти казвала точно колко съм различна.

— Добре — предпазливо продума той. — Колко точно си различна?

Не можех да си представя как бих донесла някаква полза, ако кажех на чичо Боб, че съм жътвар на души, а Рейес е син на Сатаната. Някои неща е по-добре да си останат премълчани.

— Да кажем просто, че съм по-различна, отколкото си представяш и че част от Рейес е свръх-свръхестествена.

— Коя част?

— Свръх-свръхестествената част.

— Нужно ми е нещо повече, Чарли — изрече той строго и направи крачка към мен. — Трябва да обясниш това.

Приседнах на стола на охраната със скован гръб и здраво стисната челюст. Та как можех да обясня дематериализирането на човешко тяло? Ако наистина това се бе случило.

В този момент влезе Нийл Госет. Първо погледна мен, а после направи извинителен жест към чичо Боб, сякаш споделяхме тайна с него. Всъщност така си и беше, само дето той не знаеше всички подробности.

— Господин Госет — каза чичо Боб и му протегна ръка.

— Детектив — отвърна Нийл и двамата се здрависаха. — Нещо ново?

Чичо Боб погледна към мъжете отзад и отговори:

— Нищо съществено.

И Чибо, и Нийл знаеха достатъчно, за да бъдат опасни. Но нито един от двамата не знаеше цялата история. Питях се колко дълго бих могла да отбивам въпросите им. И бездруго през последната седмица бях разкрила повече за себе си, отколкото през целия си живот. В известен смисъл имаше освобождаващ ефект, но беше и рисковано да поканя толкова много хора в своя свят. Бях го правила преди. И бях си платила скъпо.

— Кой е Дъч? — попита чичо Боб, като посочи към монитора и дъхът ми спря в гърлото.

Макар да не го бях докосвала, екранът сега беше черен. В центъра му имаше една-единствена дума, последвана от мигация курсор. Заля ме такова всеобхватно облекчение, че се уплаших да не се свлека от стола. Рейес. Рейес Алегзандър Фароу беше жив. Дълго време останах взряна в прякора, който той ми бе дал в деня на раждането ми. Питам се дали ще е в състояние да дойде при мен, дали е възможно отново да сме заедно. После го усетих да докосва устата ми и знаех, че животът ми никога вече няма да е същият.

ЗАБАВНИ ФАКТИ

Името на Чарли първоначално е било Харли Дейвидсън, ако щете вярвайте. Да, струвало си е да се опита.

Първоначално Чарли не е жертвар на души. По-скоро е саркастичен вариант на героинята в „Шепот от отвъдното“. Но агент, заинтригуван от сюжета в един по-ранен момент казва, че темата е изтъркана до смърт. Искане нещо по-сериозно. И така се ражда истинската Чарли Дейвидсън! (В последствие агентът я отхвърля.)

Даринда открива името Рейес от едно хлапе, докато работи като преводачка, също както и името Федерико. Тя се надява да не им липсват.

Образът на чичо Боб е създаден въз основа на директора на гимназията в родния град на Даринда. Той не я харесва, така че никой да не му казва.

Прототип на Мизъри е яркочервения Джип Рангълър на брат й.

Трайността на вниманието на Чарли е подобна на тази на авторката.

Суопс (Гарет Суопс) е фамилията на най-добрия приятел на Даринда.

Издание:

Даринда Джоунс. Първият гроб отдясно

Американска. Първо издание

ИК „Ибис“, София, 2011

Редактор: Любка Йосифова

Технически редактор: Симеон Айтов

Коректор: Ива Михайлова

ISBN: 978-954-932-160-9

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.